CAROLINE FISHER

Din toată inima

Traducerea si adaptarea în limba română de
CECILIAIONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Orologiul unei biserici din apropiere anunţă ora. Eugenia Smith îşi lăsă stiloul, îşi aranjă boneta şi se ridică. Ieşi din birou şi intră în sală cu paşi măsuraţi. Se opri lângă infirmiera Bristow, care aştepta cu un teanc de fişe medicale vârât sub braţ. Totul era în ordine, vizita putea începe. Eugenia îi zâmbi tinerei sale asistente.

- Intr-o zi, îi spuse în şoaptă, am întârziat câteva secunde şi doctorul Grenfell a venit cu câteva secunde mai devreme... A fost un scandal!

In aceeaşi clipă, cele două uşi batante se deschiseră, lăsându-l să treacă pe medicul şef, care venea să-şi facă rondul săptămânal. In faţa modului politicos şi impersonal în care acesta o salută pe Eugenia, Patty Bristow se întreba încă o dată cum oare îşi puteau arăta o asemenea indiferenţă. Deoarece, la prima vedere, păreau făcuţi unul pentru celălalt, din mai multe motive. Doctorul Grenfell era un bărbat înalt, cu umeri atletici, păr blond-cenuşiu şi ochii

de un albastru închis. Cât despre Eugenia, avea un păr des

negru, ochi de culoare închisă si o siluetă încântătoare. Patty, pe care natura nu o răsfăţase deloc din punct de vedere fizic, o invidia si o admira. Considera că Eugenia îşi pierdea timpul cu Humphrey Parsons, tânărul intern de la Sfânta Clara. Totuşi acesta nu era lipsit nici de farmec, nici de o anumită prestanţă şi toţi colegii îi recunoşteau marile calităţi profesionale.

Fără să ştie de ce, lui Patty nu-i plăcea să vadă în el logodnicul tinerei sale şefe. Oare pentru că nu-i arătase niciodată nici cel mai mic interes?

Doctorul Grenfell era de asemenea logodit. Prietena sa, o tânără femeie blondă, înaltă şi suplă, îmbrăcată şi machiată admirabil, îşi făcuse o scurtă apariţie de Crăciun şi nu adresase nimănui nici o vorbă. Patty lăsă să-i scape un oftat, în timp ce doctorul Grenfell se întoarse spre Eugenia.

- Putem oare începe, domnişoară Smith?

- Desigur, domnule, răspunse tânăra supraveghetoare pe acelaşi ton politicos.

Aceasta merse spre primul pat, urmată de medicul şef, adjunctul său, internul de serviciu, Patty Bristow, asistenta socială şi, încheind marşul, domnişoara Sims şi căruciorul său.

Era o sală de doar douăsprezece paturi, din care nici unul nu rămânea neocupat vreodată mai mult de două sau trei ore. Deoarece era mereu o listă lungă de aşteptare şi deşi spitalul Sfânta Clara era o clădire veche, serviciul său

de patologie respiratorie era echipat cu cel mai modern material. Eugenia îi preluase conducerea cu trei ani mai înainte, succedându-i doamnei Taft, o bătrână doamnă încântătoare, care se pensionase fără regret dintr-o profesie devenită "prea tehnologică", după părerea sa.

- Ei bine? făcu doctorul Grenfell aşezându-se pe marginea primului pat. Ce vă face pieptul?

Doamna Dunn, care suferea de o "tuse neliniştitoare" şi care fusese operată două zile mai înainte, schiţă un zâmbet.

- Aşa şi aşa, răspunse. Mă voi simţi mai bine când îmi veţi scoate acest tub, doctore.

- Mai trebuie să-l ţineţi puţin. Domnişoara Smith vi-l va scoate mâine.

- Oh, ştiu că veţi face cum este mai bine, oftă doamna Dunn. Ca şi domnişoara Smith. Nu înţeleg cum o tânără femeie atât de frumoasă şi-a ales această meserie.

Doctorul Grenfell se întoarse pentru a o privi atent pe Eugenia.

- Este adevărat că este foarte frumoasă, murmură. Si este şi foarte competentă.

Doctorul se ridică, scrise câteva cuvinte pe fişă şi i-o înmână Eugeniei. O clipă, privirile li se întâlniră. Vizita continuă.

Al patrulea pat era ocupat de o adolescentă care avea mai multe răni în piept şi a cărei stare nu se îmbunătăţise

deloc de la internare. Eugenia îi întinse medicului fişa pacientei şi, fără o vorbă, indică temperatura care era încă ridicată. Doctorul Grenfell se încruntă.

- Antibiotice? întrebă cu privirea îndreptată spre Harry Parker, internul.

Aceasta din urmă făcu o mină de îndoială.

- O voi examina, anunţă doctorul Grenfell.

Câteva clipe mai târziu, se îndepărtă spre patul următor şi se opri pentru a-i destăinui Eugeniei:

- O voi opera în această după-amiază, la ora două.

Vreţi s-o pregătiţi? Antibioticele n-au diminuat infecţia. Trebuie să văd asta mai de aproape. Nu-i vorbiţi decât dacă socotiţi necesar. Poate avem nevoie de permisiunea părinţilor? Ce vârstă are?

- Cincisprezece ani. Mama ne-a lăsat numărul de telefon. Oare ce trebuie să-i spun?

- Voi vedea eu însumi. Cereţi-i să vină pe la ora unu şi treizeci.

Puţin după aceea, vizita se termină.

Pe Eugenia o aşteptau încă numeroase sarcini, dar se întoarse spre doctorul Grenfell pentru a-i pune pe un ton amabil tradiţionala întrebare:

- Vă pot oferi o cafea, doctore?

Acesta încuviinţă din cap şi, zâmbind, o urmă până la birou. înainte de a se aşeza în spatele mesei de lucru. Eugenia se opri scurt pentru a-i da câteva instrucţiuni lui Patty. Harry Parker şi medicul de serviciu veniră să li se

alături. Ceilalţi membri ai echipei medicale se îndepărtară.

Doctorul Grenfell se aşeză pe biroul Eugeniei.

- Vineri după-amiază voi fi însoţit de o duzină de studenţi, o anunţă. Este de aşteptat o vizită puţin mai lungă decât de obicei. Veţi fi aici?

Eugenia ceruse şi obţinuse o jumătate de zi liberă în vinerea în chestiune. Humphrey era de asemenea liber. Intenţionau să viziteze marile magazine pentru a vedea preţurile frigiderelor, ale maşinilor de călcat şi ale maşinilor de gătit... Humphrey nu voia să înceapă viaţa matrimonială într-o casă care să nu fie complet echipată, de la mobilă, până la solniţă. Această ambiţie lăudabilă însemna, din nefericire, că nu se puteau căsători atâta timp cât economiile lor nu le vor permite să-şi realizeze această dorinţă. Imediat după logodnă, Eugenia îi declarase că nu-i păsa dacă aveau o scară fără mochetă, sau ceşti dispersate. Dar Humphrey se arătă încăpăţânat. Provenea dintr-o familie care acorda mai multă valoare aparenţei lucrurilor decât utilităţii lor, iar această stare de spirit se manifestase şi mai mult de la moartea tatălui său. Astfel că Eugenia nu uita niciodată când îşi vizita viitoarea soacră să îndrepte pernele de care se rezemase. Dacă Humphrey ar fi fost fumător, s-ar fi ocupat şi de golirea scrumierelor, dar acesta avea idei foarte precise despre pericolele tutunului.

Doctorul Grenfell nu părea să-i împărtăşească deloc temerile. Cu un "permiteţi?" indiferent, îşi scoase pipa şi începu s-o umple, în timp ce tânăra femeie turna cafeaua.

- Da, domnule, voi fi aici, îi răspunse Eugenia. Doriţi să vedeţi pe cineva anume?

- Oh, poate pe doamna Dunn... Veţi primi două noi paciente mâine dimineaţă. Le-am examinat adineaori. Sincer, pentru nici una dintre ele nu cred că vom putea face mare lucru. Dar vom vedea.

Se întoarse pentru a-i da câteva instrucţiuni lui Harry, apoi îşi puse liniştit pipa între dinţi. Ocupa mult loc pe birou. Eugenia îşi stăpâni o grimasă văzându-l ridicându-se după o clipă şi trăgând după un el un vraf de fişe şi de formulare care se răspândiră pe pardoseală. Doctorul se aplecă fără grabă pentru a le aduna şi a le pună la întâmplare pe masă.

- Imi pare rău, spuse cu nonşalanţă.

- N-are importanţă, răspunse rece Eugenia.

- Aveţi dreptate, o aprobă pe un ton grav.

Fără puţină dezordine, viaţa nu are nici un farmec.

Eugenia îl însoţi în tăcere până la uşă. Rămase nemişcată în timp ce medicul se îndepărta, urmat de cei doi subordonaţi. Acum se ducea să vadă pacienţii externi, a căror sală se afla de cealaltă parte a culoarului. Tânăra femeie se întrebă o clipă dacă în viaţa de toate zilele dădea dovadă de aceeaşi calmă nonşalanţă.

îl revăzu în aceeaşi seară, puţin înainte de ora şase, în clipa în care îşi părăsea serviciul pentru a merge în căminul infirmierelor. O reţinu minute lungi pentru a-i împărtăşi observaţiile referitoare la tânăra pacientă.

Eugenia îl ascultă cu atenţie. Propuse chiar să-l însoţească în sală, dar doctorul înlătură această sugestie, adăugând cu un zâmbet:

- Patty este acolo, nu? Este o infirmieră bună. Dacă este ceva de schimbat, îi voi spune lui Harry. Bună seara, domnişoară Smith. Distracţie plăcută.

Apoi dispăru rapid pe scară.

Eugenia făcu o baie, îşi făcu unghiile şi se îmbrăcă fără grabă excesivă. Ştia că probabil Humphrey o aştepta deja, dar pierdu câteva minute în plus în faţa oglinzii. Rochia pe care o alesese era întru totul prezentabilă, chiar dacă o avea de un an, sau aproape. Ar fi vrut să-şi ofere o toaletă nouă, fie şi numai pentru a înveseli zilele întunecate şi reci de martie. Dar Humphrey făcuse observaţia că nu avea "cu adevărat nevoie" de asta, că balul anual al spitalului tocmai avusese loc şi că era mai rezonabil să-şi economisească banii. Aşa că îi urmase sfaturile de moderaţie.

Dar o mică voce interioară continua să-i murmure că viaţa va fi destul de ternă dacă nu asculta decât de "necesar" şi de
"rezonabil".

Işi luă poşeta şi mantoul, gândindu-se cu un sentiment de bucurie că îşi va petrece zilele libere acasă, în compania tatălui, a fratelui şi a surorii sale. Era nerăbdătoare să-i vadă pe ai săi. Emoţionată, se văzu pregătind cina familiei, ajutându-i pe Becky şi pe Bruce să-

şi revizuiască lecţiile, apoi, după ce ei urcau în camerele lor, aşezându-se la gura sobei cu Plum, pisica şi ascultându-şi tatăl vorbind despre ultima carte rară pe care o descoperise în târgul de vechituri din Charing Cross. Oftă uşor şi alergă spre ieşirea din cămin.

Humphrey nu rată să observe că întârziase "din nou", dar o făcu amabil, după ce o sărută. Ii deschise portiera şi aşteptă să se urce în maşină înainte de a merge să se aşeze la volan.

- Presupun că ai avut o zi încărcată, remarcă tânărul bărbat. Si eu la fel.

Eugenia îi zâmbi. Era de talie superioară mediei, cu părul de culoare închisă şi o faţă cu trăsături regulate. La treizeci de ani, dobândise deja reputaţia de competenţă şi seriozitate, ceea ce-i asigura o carieră stabilă şi fără surprize. Deoarece siguranţa juca un rol primordial în viaţa lui Humphrey. Nu lăsa niciodată nimic la întâmplare şi avea oroare de neprevăzut. Acesta era motivul pentru care aşteptase atât de mult înainte de a se hotărî să se căsătorească. Dar trebuia să mai aştepte încă doi ani lungi...

Eugenia se strădui să-şi alunge aceste gânduri din minte. Era a treizecea aniversare a lui Humphrey şi aveau intenţia s-o sărbătorească aşa cum trebuia.

- Cu cât timp în urmă a fost ultima noastră seară împreună, Humphrey? îl întrebă tânăra femeie, aproape amuzată.

- A fost în ziua logodnei noastre, acum un an şi jumătate.

- Ah da, răspunse Eugenia vag. Data viitoare va fi pentru a ne serba căsătoria...

- Nici să nu te gândeşti la asta, draga mea, îi spuse Humphrey cu vocea sa rezonabilă şi ponderată. Desigur, vreau să invităm câţiva prieteni, dar o a doua ceremonie mi se pare inutilă.

Puţin iritată de acest răspuns, Eugenia începu:

- Am putea totuşi stabili data...

- Nu, draga mea, o întrerupse. Nu încă. Ţin mai întâi să mă asigur că vom avea un cămin demn de acest nume.

Câteva clipe mai târziu, parcă maşina în faţa elegantei şi bogatei faţade de la Savoy.

- Simt că mă voi distra, şopti Eugenia în timp ce intrau în restaurant.

Ar fi vrut să deguste un cocteil şi să danseze puţin înainte de a trece la masă, dar Humphrey o făcu să constate că trebuia să-i fie foame, ca şi lui, şi că era mai rezonabil să înceapă prin a cina.

Luă loc în faţa lui şi bău o înghiţitură de porto, acompaniind în tăcere melodia în ritm de tango pe care o cânta orchestra. Desigur, îi era foame, dar asta n-ar fi împiedicat-o să danseze. Muzica se opri curând. Lăsă ochii în jos asupra meniului din faţa ei. Humphrey hotărâse să ia meniul recomandat, remarcând nu fără dreptate, că toate mâncărurile erau aceleaşi sau aproape.

- Ar fi pură risipă, afirmase.

Stăpânindu-şi o dorinţă nebună de a comanda mâncărurile cele mai extravagante, Eugenia îi zâmbi însoţitorului său şi exclamă pe un ton vesel:

- Mmm, pare straşnic! Voi lua avocado cu creveţi pentru
început şi pui Marengo.

Incepând din acea clipă, nu se mai gândi decât să-i fie pe plac logodnicului. Humphrey îi vorbi despre subiectele cele mai dragi lui: meseria sa, Ordinul medicilor, modul în care se desfăşurau studiile sale de specialitate, regretul de a nu putea să meargă să-şi viziteze mai des mama, care era văduvă. Eugenia se strădui să-l asculte cu atenţie. Dar, în sinea sa, atenuată de loialitatea faţă de Humphrey, simţea o sinceră antipatie pentru această doamnă. Era o femeie scundă, cu aspect fragil şi inofensiv, dar care de fapt ascundea o voinţă şi o încăpăţânare solide. Locuia într-un fermecător pavilion de la Hampstead.

- Humphrey nu vine să mă vadă atât de des cât aş dori, avea obiceiul să spună pe un ton dezolat. Dar, desigur, cariera sa contează înainte de orice. Va trebui să-ţi aminteşti de asta când veţi fi căsătoriţi, Eugenia.

Eugenia se strădui să-şi uite viitoarea soacră şi atacă hotărâtă primul fel de mâncare. Dar apetitul îi scăzu când îl auzi pe Humphrey remarcând:

- Păcat că mama nu ni s-a putut alătura.

Tânăra femeie încuviinţă, zâmbind. Humphrey era un

fiu afectuos şi devotat. Nu putea decât să-i aprecieze această mare calitate. Fără nici o îndoială că va fi şi un soţ excelent, care va face cum va putea mai bine s-o facă fericită, care va veghea la educaţia copiilor...

- Probabil şi ea regretă că nu este cu noi, reluă tânăra femeie. Dar ţine foarte mult la partida sa de bridge, iar noi nu aveam decât doar această seară pentru a ieşi.

Humphrey îi zâmbi şi Eugenia îşi spuse din nou că avea noroc să fie iubită de un bărbat atât de împăciuitor. După ce terminară masa, mai discutară un timp înainte de a se ridica să danseze. Doar trei sau patru perechi mai evoluau pe pistă. Humphrey dansa bine, chiar dacă mişcările îi erau lipsite de orice fantezie. în acea clipă, Eugenia avu răgaz să îşi plimbe privirea în jur. îşi dădu seama că rochia sa era cu totul depăşită. La modă era movul. Decolteurile erau mai îndrăzneţe şi spatele în întregime gol. Eugenia hotărî că era timpul să se gândească la cumpărarea unei rochii noi. în câteva săptămâni va fi Balul primăverii... era deja un motiv suficient. Dar ce va spune Humphrey? Economiile lor... Ridicând ochii, se afla faţă în faţă cu doctorul Grenfell.

Era însoţit de logodnica sa. Eugeniei nu-i fu deloc greu s-o recunoască pe aceasta din urmă: o tânără femeie suplă, mlădioasă, divin îmbrăcată şi machiată. La zâmbetul uşor pe care i-l adresă, medicul răspunse înclinând capul cu un aer indolent, apoi se îndepărtă. Dansa cu aceeaşi nonşalanţă pe care o arăta în activităţile de medic.

- Nu este oare doctorul Grenfell cel pe care-l văd

acolo? întrebă Humphrey după o clipă. Este într-o companie fermecătoare. Este logodnica sa, nu? Da, cu siguranţă. I-a trebuit timp să se hotărască, nu găseşti? Are probabil cel puţin treizeci şi cinci de ani.

- Poate economiile sale nu i-au permis să se căsătorească încă? remarcă Eugenia cu perfidie.

Humphrey nu avea simţul umorului foarte dezvoltat.

- Oh, la el nu există acest gen de problemă, declară cu un aer grav. Să ştii că provine dintr-o familie foarte bogată.

- Nu ştiam. Nu mi-am pus niciodată această întrebare.

Câteva clipe mai târziu, Humphrey anunţă că era puţin obosit şi că avea o lungă zi de muncă în faţă. Puţin după aceea ieşiră. Eugenia ar fi vrut să mai danseze, dar ştia că Humphrey avea nevoie de odihnă. Mama sa îi explicase îndelung că avea o sănătate fragilă şi că avea nevoie "neapărat de opt ore de somn". Ascultând aceste recomandări, Eugenia fusese gata să răspundă că, în acest caz, Humphrey ar fi trebuit să-şi aleagă altă meserie: adevăraţii medici nu au decât rareori posibilitatea să doarmă ca muritorii de rând. Dar se abţinuse de la orice comentariu, nedorind să-şi contrarieze viitoarea soacră.

- Culcă-te repede, draga mea, o sfătui Humphrey când se întoarseră la Sfânta Clara. Si tu trebuie să te odihneşti.

- Am petrecut o seară foarte plăcută, Humphrey. Poate vom putea să ieşim puţin mai des.

- Haide, încetează să visezi! spuse tânărul bărbat râzând uşor. Eu nu sunt Grenfell, să ştii.

Păru că se gândeşte, apoi adăugă încet:

- Logodnica sa este într-adevăr superbă, nu găseşti? Desigur, nici tu nu arăţi rău, dar ai câştiga dacă ai da jos câteva kilograme. Iţi voi pregăti un regim.

Zâmbind cu un aer mulţumit, se întoarse la maşină şi se îndepărtă spre parcarea spitalului. Eugenia îl urmări cu o privire furioasă. Oare nu tocmai afirmase că era grasă? Nu folosise acest cuvânt, dar exact asta a vrut să spună. Nu era grasă, îşi repetă cu furie. Greutatea corespundea exact cu talia sa şi avea o siluetă perfect armonioasă!

Ajungând în camera de cămin, era posomorâtă şi puţin deprimată.

Adormi fără să hotărască dacă trebuia să accepte sau să refuze să se supună regimului lui Humphrey.

Se trezi în mijlocul nopţii pentru a-şi aminti.... ce uitase: omisese să-i spună logodnicului că nu va fi liberă vineri după-amiaza. îşi promise să-l informeze chiar dimineaţă.

îl revăzu puţin după micul dejun. Tocmai terminase raportul echipei de noapte, când acesta intră în biroul său.

- Pari în formă, îi declară zâmbind uşor. Halatul ăsta îţi vine bine.

- Complimente atât de devreme? îl ironiză Eugenia. Nu ştiu ce să mai cred. Voiai să vezi pe cineva?

- Da, pe tine. Ţi-am făcut un regim - vei pierde cel puţin trei sau patru kilograme - şi nu vei avea nici o dificultate să-l urmezi.

Eugenia parcurse rapid foaia de hârtie pe care i-o întinse. Programul pe care i-l propunea era într-adevăr dintre cele mai simple: tot ce avea de făcut era să bea ceai fără lapte şi să mănânce crudităţi.

- Fără proteine? îl întrebă.

-Acolo, spuse Humphrey aplecându-se. Peşte, puţină brânză şi un cartof la două zile.

-Voi încerca, îi promise. Dar să nu te miri dacă vei afla că sufăr de anorexie cronică!

- Vei fi perfectă, afirmă tânărul bărbat râzând. Pentru Balul primăverii va trebui să-ţi retuşezi rochia.

- Oh nu, răspunse Eugenia. îmi voi cumpăra alta.

- Haide, este ridicol. O rochie complet nouă pentru câteva ore de dans... ?

Eugenia dădu afirmativ din cap, serioasă.

- Da. Si acum, te-aş ruga să mă laşi să lucrez, adăugă cu un zâmbet. Mă voi cântări înainte de ieşire.

Mai târziu, terminându-şi turneul matinal de inspecţie, se întoarse în birou şi începu să examineze lista de operaţii prevăzute pentru a doua zi. Se gândea la diferitele ieşiri de vineri când se deschise uşa.

- Nu m-aţi auzit bătând, declară doctorul Grenfell înaintând. Mi-ar plăcea s-o mai văd o dată pe tânăra noastră pacientă, dacă este posibil.

Luă loc pe marginea biroului. Recomandările elaborate de Humphrey erau încă acolo. Luă hârtia cu un aer nonşalant.

- Dumnezeule mare, pentru cine este? exclamă doctorul. Cam ridicol, nu? Nu ştiam că avem o bolnavă sub regim.

- Nu, este pentru mine, domnule, explică Eugenia. Humphrey consideră că sunt puţin cam grasă...

- Ridicol! exclamă doctorul cu un aer aproape indignat. Sunteţi perfect normală.

- Asta înseamnă... Greutatea mea corespunde cu înălţimea... Mărturisiţi că sunt puţin... solidă. Moda vrea ca femeile să fie suple...

- Da, ştiu, mormăi doctorul rupând calm foaia de hârtie. Ii puteţi spune lui Humphrey al dumneavoastră ce-am făcut cu regimul său, adăugă ridicându-se. Să mergem s-o vedem pe acea tânără fată. Barbara, nu-i aşa? Se ştie cine a înjunghiat-o?

- Nu, domnule. Refuză să dea cea mai mică explicaţie.

Harry Parker li se alătură în sală. După un scurt examen,
doctorul Grenfell se îndreptă ţinând mâna Barbarei în a sa.

- Totul va fi bine, afirmă cu un zâmbet aproape afectuos. Acum, te vei restabili foarte repede. Voi reveni să te văd peste o zi sau două. Doctorul Parker şi domnişoara Smith se vor ocupa de dumneata.

Eugenia rămase gânditoare în timp ce se îndepărta urmată de Harry. Oare cum îşi putuse permite să-i rupă foaia de regim? Cel mai enervant era că ea nici măcar nu reacţionase. Nu-i lăsase timp. La drept vorbind, de câtva

timp se purta cu ea într-un mod ciudat. Si era descumpănită. Se obişnuise să nu vadă în el decât un practician eminent, respectat şi admirat de toţi. Ca toate colegele sale, îl considera de asemenea foarte seducător şi îl plângea sincer că se căsătorea cu o femeie care, evident, nu i se potrivea. Dar relaţiile lor nu depăşiseră niciodată cadrul raporturilor fireşti dintre medic şi infirmieră. Acum... nu mai înţelegea.

Din fericire, în acea zi nu-l mai vedea pe Humphrey, deoarece n-ar fi ştiut cum să-i aducă la cunoştinţă soarta muncii sale. In plus, încă nu-i spusese că nu va fi liberă vineri după-amiaza.

Il întâlni a doua zi, când se ducea la blocul de radiografie.

- Si regimul? o întrebă cu un zâmbet satisfăcut.

- Ei bine, nu l-am început, mărturisi Eugenia. De fapt, nu am intenţia să-l urmez. Doctorul Grenfell crede...

- Ce-l priveşte pe el? exclamă Humphrey.

Eugenia îi explică pe scurt ce se întâmplase.

- A îndrăznit să rupă foaia mea de regim? strigă acesta.

- Haide, calmează-te, făcu tânăra femeie cu voce blândă. N-are importanţă.

- Sunt perfect calm, o asigură Humphrey. Si este o treabă foarte importantă.

O măsură cu o privire meditativă înainte de a adăuga:

- Dacă ai vrea, ai putea să fii mai suplă şi mai dezirabilă decât logodnica doctorului Grenfell.

Eugenia tresări. Humphrey nu-i vorbise niciodată pe acest ton. Ştia că era incapabil să fie jignitor faţă de ea. Pentru acest motiv, răspunse calm:

- Dacă nu mă iubeşti aşa cum sunt, Humphrey, nu-ţi rămâne decât un singur lucru de făcut.

Apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

Nenumăratele sale sarcini o acaparară imediat. Nu avu timp deloc să se mai gândească la acest incident. Puţin înainte de prânz, Urgenţele îi anunţară internarea unei bătrâne doamne, victimă a unui accident de circulaţie. Eugenia îl găsi pe soţul său în sala de aşteptare.

- A ieşit să facă nişte cumpărături, îi explică acesta cu un aer trist. Credeţi că-şi va reveni?

Eugenia se strădui să-l liniştească şi puse să i se pregătească un pat pentru acea noapte.

- Dacă cineva o poate salva, acela este doctorul Grenfell, afirmă cu sinceritate.

Bătrâna doamnă fu adusă din sala de operaţie puţin înainte de ora cinci. Eugenia rămase la căpătâiul său timp de citeva clipe. Când ieşi pentru a merge la cămin, se înnoptase şi nu-l mai putea vedea pe Humphrey.

Ajunsă în pat, îşi aminti că iar uitase să-i spună că nu va fi liberă a doua zi după-amiază.

Capitolul 2

îşi aminti despre asta a doua zi, în clipa în care îşi termina prânzul. Sări în picioare, se duse să telefoneze din cabina portarului.

-Alo? făcu vocea severă a lui Humphrey. Ah, tu eşti? Voi fi gata într-o jumătate de oră.

- Nu pot să ies, Humphrey. Doctorul Grenfell trebuie să vină cu nişte studenţi. Mi-a cerut să rămân...

- Cum asta? Fără să te anunţe înainte?

- Este vina mea, mărturisi Eugenia cu voce joasă. Am uitat să-ţi vorbesc despre asta. Ştiam de două zile, dar...

- Dar nu mi-ai spus! o întrerupse Humphrey pe un ton indignat. Oare nu mai contez pentru tine? Mai întâi alegi să nu-mi iei în considerare sfaturile dietetice, şi acum mă faci să pierd o jumătate de zi întreagă!

înainte ca Eugenia să poată spune ceva, adăugă:

- Mă duc la mama.

Tânăra femeie nu se putu împiedica să râdă. Dar şi-o reproşă imediat, deoarece Humphrey închise cu brutalitate.

Doctorul Grenfell se prezentă exact la ora anunţată, însoţit de mai mulţi studenţi, printre care figurau şi două fete tinere. Eugenia, după cum cerea tradiţia, le oferi ceai când se termină vizita, dar doctorul Grenfell refuză politicos şi le dădu liber elevilor săi. O urmă pe tânăra supraveghetoare până în birou pentru a lua nişte fişe. In timp ce Eugenia făcea gestul de a se îndepărta, o întrebă:

- V-aţi distrat bine în acea seară, domnişoară Smith?

- Da, domnule, mulţumesc, spuse aceasta întredeschizând uşa.

- V-aţi întors devreme...

- Da. Humphrey avea o zi încărcată.

- Ah da, desigur, comentă doctorul Grenfell cu un aer înţelegător. Sărbătoreaţi ceva? Poate aniversarea dumneavoastră?

- Nu, a lui.

- Sunteţi logodiţi, dacă nu mă înşel?

- Da, de optsprezece luni, preciză Eugenia cu răceală.

- Adevărat? Si intenţionaţi să vă căsătoriţi curând?

- In doi ani.

- Nu-i puţin cam îndepărtat? făcu doctorul ridicând din sprâncene.

- Humphrey.... Am vrea să ne cumpărăm tot ce ne trebuie înainte de a ne căsători.

- Ah da? Mărturisesc că nu înţeleg...

- Dumneavoastră nu puteţi înţelege, reluă Eugenia cu ţâfnă. N-aveţi nici o problemă materială. Nimic nu v-ar împiedica să vă căsătoriţi, dacă aţi dori.

- Este adevărat, aprobă medicul cu calm. Dar asta nu înseamnă că vreau s-o fac.

în timp ce vorbea, desenase o pisică mare pe mapa de birou. îi adăugă două mustăţi impresionante şi o ţigară, apoi ridică ochii zâmbind.

- Mi-aş reproşa să vă mai reţin, domnişoară Smith.

Probabil aveţi foarte multă treabă.

Roşind de ruşine, Eugenia ieşi fără o vorbă.

Nu-l văzu pe Humphrey nici în acea zi, nici în următoarea, din ajunul liberului său săptămânal. înainte de a părăsi spitalul, îi telefon', dar după toate aparenţele era foarte ocupat. Aşa că plecă, lăsându-i un mesaj la secretariat.

Fu o adevărată fericire să se găsească printre ai săi. Gemenii o întâmpinară zgomotos şi îi cerură imediat să le pregătească cina.

- Apari din ce în ce mai rar, am impresia, remarcă tatăl său cu un zâmbet afectuos.

- Am venit exact acum zece zile, tată. Acum avem foarte mult de lucru. Ai descoperit nişte cărţi noi?

în timpul cinei, tatăl îi vorbi despre o ediţie veche a "Paradisului pierdut", pe care o găsise într-o mică prăvălie din Charing Cross. Bruce şi Becky urcară curând în camerele lor. Rămasă singură cu tatăl său, Eugenia aduse vorba despre viitorul fratelui şi al surorii sale. în scurt timp, vor intra la universitate. Chiar dacă obţineau o bursă, cheltuielile de şcolarizare rămâneau importante.

- Humphrey nu are intenţia să se căsătorească înainte de cel puţin doi ani, tată. Vom putea folosi o parte din economiile mele...

- Vei avea nevoie de ele, draga mea, la fel şi Humphrey.

- Poate, dar nimic nu ne împiedică să prelungim

termenul pe care l-a stabilit. Un an în plus nu va schimba mare lucru.

- N-am obiceiul să mă amestec în viaţa ta personală, draga mea, dar asupra acestui punct nu sunt de acord cu el. De ce oare nu vă mulţumiţi pentru început cu un apartament mic? Ai putea chiar să continui să lucrezi un an sau doi.

- Da, ştiu. I-am spus asta, dar ţine să cumpere totul înainte de căsătorie. Si apoi, mai este şi mama sa...

- Adică?

- N-are obiceiul să trăiască singură. Depinde foarte mult de fiul său.

- Acum este bărbat. Trebuie să se gândească la propria viaţă, ca şi la a ta, remarcă domnul Smith cu un aer uşor dezaprobator.

Eugenia ridică din umeri, resemnată. Chiar nu obişnuia să se gândească la viitor. Humphrey îi repetase de nenumărate ori că totul era "în ordine" şi că nu avea de ce să-şi facă griji. Acum....

Doctorul Grenfell împinse uşa şi înaintă. Eugenia tocmai se aşezase în spatele biroului, chiar în dimineaţa zilei în care-şi reluase serviciul.

- Mi-ar plăcea să vă vorbesc, domnişoară Smith.

- Da, domnule, spuse tânăra femeie, ridicând ochii puţin miraţi.

- Poate nu ştiţi, dar mi se întâmplă să fiu chemat pentru consultaţii în alte ţări. Mi s-a cerut să examinez

soţia unui diplomat britanic, stabilit la Lisabona. Este posibil să fie necesar să o operez de o excrescenţă pulmonară şi în acest caz, îmi va trebui o infirmieră suficient de calificată pentru a urmări pacienta în timpul primelor două sau trei zile. Mi-aţi face un serviciu să mă însoţiţi. Sejurul nostru în Portugalia va dura aproximativ o săptămână, poate zece zile. Mi s-a spus că există acolo o clinică mică unde voi putea opera şi unde bolnava îşi va petrece convalescenţa. Evident, ne vom întoarce împreună, când orice pericol va fi îndepărtat.

Eugenia rămase o clipă fără grai.

- Când trebuie să plecaţi, domnule? întrebă în cele din urmă.

- Cel mai târziu poimâine. Mi-ar plăcea să-mi daţi un răspuns pe loc.

- Pentru cât timp? Zece zile...

Eugenia gândea rapid. Era prevăzut să-şi petreacă zilele libere în compania doamnei Parsons, mama lui Humphrey. Oare cum să anuleze această întâlnire fără să o ofenseze pe bătrâna doamnă? Dar, pe de altă parte, doctorul Grenfell era superiorul său, şi practic, tocmai îi dăduse un ordin.

- Cine se va ocupa de serviciu în lipsa mea?

- Patty este o infirmieră bună, răspunse practicianul cu o umbră de zâmbet. în plus, adăugă fără falsă modestie, nu vor fi de făcut foarte multe, pentru că eu nu voi fi aici.

- Foarte bine, doctore, vă voi însoţi. Vă pot oare cere

să-mi precizaţi data plecării şi ce trebuie să iau cu mine? Paşaportul meu este valabil până la sfârşitul acestui an.

- Perfect. Dacă nu vă mai văd până diseară, vă voi trimite o notă. De formalităţile administrative mă voi ocupa eu, adăugă zâmbind.

Eugenia primi ordinul său de misiune pe la mijlocul după-amiezii. In timp ce-şi bea ceaiul cu colegele, menţionă viitoarea călătorie, temându-se de zvonurile care nu vor lipsi să apară.

- Oare cum va reacţiona logodnica doctorului? întrebă Chloe Watkins, supraveghetoarea blocului chirurgical. Nu cred că va aprecia să fie... concurată.

- Dar nu sunt o rivală, protestă Eugenia. Mă mulţumesc să-mi fac meseria.

- Iţi va fi greu s-o convingi...

- Este absurd. Doctorul Grenfell şi cu mine chiar nu avem afinităţi. Il admir în calitate de chirurg, iar el pare să creadă că sunt o bună infirmieră. De altfel, se va căsători, ca şi mine...

- Nu înţeleg ce mai aşteaptă, exclamă o voce. Nu-i lipseşte nimic...

- Ii este teamă, asigură o altă infirmieră în mijlocul râsetelor. Dar ce va spune Humphrey?

- Nu ştiu... Oare ce vrei să spună? Este o misiune ca oricare alta, nu?

- In tot cazul, eu nu l-aş refuza. Doctorul Grenfell merită interesul.

- Vă las, hotărî Eugenia ridicându-se.

La puţin timp după aceea, doctorul Grenfell veni s-o găsească la birou.

- Plecăm mâine la ora şaptesprezece, o anunţă.

Vă voi aştepta în faţa intrării principale. Va fi de-ajuns o mică valiză. Luaţi nişte uniforme şi nu uitaţi paşaportul. De problemele pecuniare mă ocup eu. O voi examina pe bolnavă la coborârea din avion şi o voi revedea poimâine pentru a o opera eventual. Aşteptaţi-vă să fiţi foarte ocupată. Nu veţi avea deloc timp să dormiţi şi nici de odihnă, încheie îndreptându-se spre uşă. întrebări?

- Nu, nici una, răspunse Eugenia după o clipă de ezitare. Bună seara, domnule.

Cu un oftat, începu să întocmească lista cu ceea ce trebuia să pună în valiză. Oare cum va primi Humphrey această veste? în acea seară ea nu era de gardă. înainte să iasă, îi telefonă şi conveniră să se întâlnească în hol.

îndată ce-l văzu, tânăra femeie ştiu că era încă îmbufnat. Fu sincer întristată şi, până la barul din cartier, se strădui să-i alunge proasta dispoziţie. Nu-i aduse la cunoştinţă vestea viitoarei călătorii decât când se aşezară pentru cină.

- De ce tu? făcu Humphrey după o clipă. Există şi alte infirmiere, multe altele. Ce ai tu special?

- Nimic, cu excepţia că-i cunosc metodele de lucru.

- Ai acceptat să-l însoţeşti?

- Da, răspunse calm Eugenia.

- Fără să mă consulţi? o întrebă cu mânie stăpânită.

- N-am considerat necesar să-ţi vorbesc în prealabil despre asta, Humphrey. Sunt infirmieră şi mi s-a încredinţat o misiune, este cât se poate de simplu. Şi îţi atrag atenţia că nu suntem căsătoriţi.

- Suntem logodiţi, îi aminti Humphrey şi mă aştept să se ţină cont de dorinţele mele. Mama nu va fi deloc mulţumită.

Eugenia nu-şi putu stăpâni un gest exasperat.

- Ascultă, Humphrey, îmi pare chiar rău că o iei astfel. Nu înţeleg... Nu-l placi pe doctorul Grenfell?

- Nu asta este problema, răspunse tânărul bărbat cu un aer evaziv. Nu respecţi nici una din dorinţele mele.

- Dar nu este adevărat, protestă Eugenia cu blândeţe. Când doctorul Grenfell mi-a cerut să-l însoţesc, nu ştiai nimic.

- Incăpăţânarea ta depăşeşte uneori măsura, Eugenia. Dar să nu mai vorbim despre asta. Sper că te vei întoarce la timp pentru a petrece weekendul cu mama?

Eugenia se înfioră la această perspectivă, dar zâmbi când răspunse.

- Bineînţeles. Doctorul Grenfell a spus că sejurul în Portugalia va dura aproximativ o săptămână. Aşa că vom avea tot timpul.

- Mi-ar displăcea foarte mult ca mama să fie contrariată, afirmă Humphrey. Dacă ai terminat, mi-ar plăcea să ne întoarcem neîntârziat la spital. Am de lucru.

- Si eu, replică Eugenia.

Bentleyul doctorului Grenfell aluneca în linişte pe autostrada care ducea la aeroport.

- Regretaţi că aţi venit?

Eugenia tresări. Oare-i ghicise gândurile?

- Puţin, mărturisi. Humphrey nu voia...

- Ah da? făcu doctorul cu un aer uşor intrigat. Şi de ce?

- Nu ştiu... Poate pentru că... suntem logodiţi...

- Şi eu sunt logodit, observă doctorul Grenfell cu nonşalanţă. Nu cred că Miriam ar fi ridicat vreo obiecţie.

- Nu i-aţi vorbit despre asta?

- Bineînţeles că nu. Nu s-a arătat niciodată interesată de munca mea, pe care o consideră mai degrabă plictisitoare.

Acum se vedea aeroportul. După o clipă, maşina se opri în faţa uneia dintre intrări.

Formalităţile de vamă şi de poliţie nu luară mai mult de câteva minute. Eugenia se afla curând instalată în faţa unei mese la primul etaj. Doctorul Grenfell lipsi câteva clipe şi se întoarse cu două ceşti de cafea şi un teanc de reviste şi ziare.

- Avionul nostru pleacă în douăzeci de minute, o anunţă, despăturind "Times".

Eugenia nu aprecia deloc călătoriile aeriene. Dar luând loc în avion, privi pieziş spre vecinul său şi nu descoperi decât o faţă impasibilă. Aşa că se strădui să-şi ascundă teama şi nervozitatea pe care le simţea.

- Acum vă puteţi relaxa, făcu doctorul Grenfell după o clipă. Tocmai decolăm.

Schimbară puţine cuvinte pe durata traversării. Un bărbat oacheş, scund şi plinuţ, îi aştepta la ieşirea aeroportului. Le luă cele două valize şi se duse să le pună în portbagajul unei maşini mari.

- O oră de drum, la explică zâmbind larg.

Eugenia luă loc pe bancheta din spate şi doctorul Grenfell se aşeză lângă ea.

- Voi trage un pui de somn, spuse răsturnându-se pe spătarul scaunului.

Maşina se puse în mişcare şi mici insule luminoase începură să defileze în întuneric. După un timp îşi încetini viteza şi doctorul Grenfell deschise ochii.

- Destinaţia noastră este oraşul Portimao, spuse. N-aţi pus nici măcar o întrebare, domnişoară Smith. Găsesc reconfortantă lipsa dumneavoastră de curiozitate.

Oraşul se afla acum în faţa lor. Eugenia observă reflexele unei ape, apoi maşina trecu peste un pod, pentru a se angaja pe un bulevard larg, mărginit de numeroase ambarcaţiuni de pescuit. Lăsară curând aglomeraţia în urmă, apoi automobilul se opri în faţa unei vile mari strălucind de lumini. Coborâră în clipa în care se deschise uşa de la intrare. Un bărbat le veni în întâmpinare.

- Doctorul Grenfell? întrebă întinzând mâna. Si... infirmiera dumneavoastră. Mă numesc Clarence. Soţia mea este la primul etaj... bineînţeles în pat. Sunt fericit şi uşurat

să vă văd. Medicul nostru este acolo... vă aşteptam...

Era înalt şi cu o înfăţişare foarte distinsă. Chipul crispat spunea mult despre îngrijorarea pe care o simţea probabil.

- Cu siguranţă, sunteţi puţini obosiţi.... reluă.

- Deloc, îl asigură doctorul Grenfell. Dacă permiteţi, în zece minute vom fi gata.

- Da, firește. Menajera v-a pregătit două camere la primul etaj.

- Imi voi pune halatul, doctore Grenfell, anunţă calm Eugenia. Vă voi întâlni în zece minute.

Condusă de o angajată a casei îmbrăcată toată în negru, ajunse rapid în camera sa. Făcu repede o baie, îşi puse uniforma şi coborî. îi fuseseră de-ajuns câteva clipe pentru a redeveni infirmiera proaspătă, vioaie şi liniştitoare care era.

- Bine, aprobă doctorul Grenfell văzând-o. Vorbiţi franţuzeşte?

- Puţin, făcu ea cu uimire. De ce?

- Cu siguranţă, îmi va fi mai uşor să comunic în această limbă cu medicul familiei Clarence.

Doamna Clarence, o femeie scundă, cu părul blond deschis, părea pierdută în patul imens pe care-l ocupa. Văzându-i intrând, schiţă un zâmbet recunoscător. Medicul lor veni să le strângă mâna.

- Mulţumesc că aţi venit, doctore Grenfell, adăugă într-o engleză nesigură, dar corectă.

Doctorul Grenfell îşi examină rapid pacienta, apoi cei

doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte.

- Domnişoară Smith, mi-ar plăcea să-i vorbesc doctorului da Marcos. Vă las cu doamna Clarence.

Eugenia luă loc pe un scaun şi-i zâmbi bolnavei.

- Mă simt deja mai bine, afirmă doamna Clarence. Soţul meu are o mare admiraţie pentru doctorul Grenfell.

- Este un practician eminent. Sunt convinsă că vă va pune pe picioare.

- Oare mă va opera? După doctorul da Marcos, am o infecţie pulmonară. Refuz să fiu internată aici... Ştiţi, nu este ca la voi.

- Dacă trebuie să intraţi într-o clinică, va fi doar pentru a vă supune acolo analizelor şi tratamentului pe care îl va prescrie doctorul Grenfell, afirmă Eugenia. Vă voi însoţi. Ah, iată-i.

Cu siguranţă, doctorul Grenfell vă va consulta.

Fu o consultaţie îndelungă şi aprofundată.

- Cred că o intervenţie va fi benefică, doamnă Clarence, declară în cele din urmă. Doctorul da Marcos a făcut toate pregătirile necesare, nu este nici un motiv să aşteptăm. După operaţie veţi rămâne o zi sau două în spital, dar domnişoara Smith vă va ţine companie, ca şi mine. După o săptămână, veţi fi restabilită. Voi face intervenţia mâine după-amiază. Doctorul da Marcos vă va da ceva pentru a vă ajuta să dormiţi.

Când ieşi în compania doctorului da Marcos, Eugenia începu să-şi pregătească pacienta pentru noapte. Coborî

câteva minute mai târziu şi-i găsi pe cei trei bărbaţi aşezaţi în salonul mare.

- Doarme? întrebă domnul Clarence.

- Da. Aveţi o infirmieră de noapte?

- Aveam una, dar soţiei mele... nu-i plăcea prea mult. Ieri am rămas eu cu ea.

- Voi avea nevoie de dumneavoastră în blocul operator, domnişoară Smith. Aşa că încercaţi să dormiţi.

Se hotărî ca o angajată a casei, o bătrână doamnă întru totul demnă de încredere, să rămână la căpătâiul doamnei Clarence şi să-l trezească pe doctorul Grenfell în caz de nevoie.

- Si acum, continuă domnul Clarence, dacă am trece la masă?

Eugenia deschise ochii peste un cer de un albastru pur şi un soare strălucitor. Se îmbrăcă rapid şi se duse să-şi vadă pacienta. Angajata casei care îşi petrecuse noaptea lângă doamna Clarence plecă mulţumindu-i tinerei infirmiere. Doctorul Grenfell apăru la puţin timp după aceea.

- în această dimineaţă, anunţă acesta cu un zâmbet plăcut, voi cere un anumit număr de analize. Dacă rezultatele sunt mulţumitoare, voi opera după-amiază. în afară de domnişoara Smith, veţi avea o infirmieră portugheză. Va şti cum să vă îngrijească după ce noi vom pleca.

Doamna Clarence dădu slab din cap.

- Nu mă simt foarte bine, doctore. La drept vorbind, nu mă preocupă deloc ceea ce se poate întâmpla.

- Un motiv în plus pentru a înainta cu repeziciune, spuse practicianul cu un zâmbet liniştitor. Acum, vă las. Imediat va veni o ambulanţă pentru a vă duce la Portimao.

Micul oraş Portimao sclipea într-o lumină aproape orbitoare sub soarele de primăvară. Situat în centrul aglomerat, spitalul părea minuscul şi oarecum prost întreţinut. Dar camera care-i fu atribuită doamnei Clarence era spaţioasă şi bine orientată. Eugenia începu imediat să-şi instaleze confortabil pacienta. Doctorul Grenfell intră câteva clipe mai târziu, urmat de colegul său portughez şi de un al treilea bărbat care se dovedi a fi anestezistul. O consultară pe doamna Clarence şi schimbară câteva observaţii de ordin general.

- Veţi petrece sărbătorile de Paşte în Anglia, promise chirurgul. Mi s-a spus că aveţi doi băieţi mici?

Faţa palidă a doamnei Clarence se lumină.

- Este adevărat?

- Bineînţeles. în trei săptămâni, veţi putea călători fără probleme. Vă vom lăsa în compania domnişoarei Smith. Va ieşi imediat să ia masa de prânz. între timp, doctorul da Marcos vă va prezenta infirmiera portugheză. Se numeşte Amalia Deniz şi vorbeşte englezeşte.

Doctorul da Marcos se întoarse la puţin după aceea, urmat de o tânără fată cu faţa fină şi zâmbitoare. Prezentările încheiate, Eugenia se izolă într-un colţ al

încăperii cu colega sa.

- Poate vă voi putea explica puţin metodele de lucru ale doctorului Grenfell, începu tânăra femeie. îţi voi spune Amalia dacă nu vezi nici un inconvenient. Fireşte, îmi poţi spune Eugenia. Bine. Vei găsi toate fişele în dosar. Voi rămâne cu doamna Clarence până la miezul nopţii, dar camera mea este chiar alături. Să nu eziţi să vii să mă vezi în caz de nevoie. îţi vei încheia garda la ora opt dimineaţă, dar voi fi aici, pentru a te ajuta să faci patul. Acum, ascultă-mă bine...ţ

Amalia era o infirmieră atentă şi perspicace.

- N-am asistat niciodată la o operaţie de acest gen, mărturisi aceasta. In general, se face la Lisabona.

- Da, ştiu. Dar doamna Clarence n-ar fi suportat o călătorie atât de lungă.

Intervenţia începu puţin timp după aceea.

Spre marea sa surpriză, Eugenia descoperi că se considera că-l asistă pe doctorul Grenfell. Simţi o oarecare teamă, nelucrând în blocul operator de un anumit timp.

Dar temerile îi dispărură în clipa în care, cu mască şi cu mănuşi, îi întinse primul instrument chirurgical doctorului Grenfell. Intervenţia se desfăşură într-o tăcere aproape totală. După un timp, practicianul se îndepărtă pentru a-l lăsa pe unul dintre asistenţii săi să încheie punctele de sutură.

- Totul este în ordine, comentă doctorul Grenfell scoţându-şi mănuşile. Mulţumesc, domnişoară Smith. Vă

voi regăsi în reanimare. Să nu vă îndepărtaţi de pacientă.

Părea distant şi de o politeţe rece. Eugenia n-ar fi ştiut să spună de ce această atitudine o făcea puţin nefericită.

Capitolul 3

- S-a terminat, doamnă Clarence, anunţă Eugenia cu voce blândă. Totul s-a desfăşurat foarte bine. Fiţi liniştită şi dormiţi. Rămân lângă dumneavoastră...

Doamna Clarence scoase un sunet neclar şi închise ochii. Doctorul Grenfell intră câteva clipe mai târziu.

- Şi-a recăpătat cunoştinţa acum aproximativ două minute, îl informă Eugenia.

- Bine, făcu doctorul, aruncând o privire asupra fişei de temperatură.

Amalia stătea de cealaltă parte a patului.

- Vreţi s-o înlocuiţi pe domnişoara Smith timp de câteva minute? o întrebă. Are nevoie de o ceaşcă de ceai.

O tavă de ceai fusese pregătită în mica sală de aşteptare care se afla în spatele culoarului.

-Mă voi alătura cu plăcere dumitale, declară doctorul lăsându-se pe scaun. Te-ai descurcat foarte bine în sala de operaţie, Eugenia.

Era prima dată când îi spunea pe nume.

- Probabil că aş fi fost mai bună dacă aş fi ştiut că vă voi asista, remarcă tânăra femeie.

Doctorul făcu un gest nonşalant şi luă un biscuit din tava pe care i-o întinse.

- Nu spune prostii! Voi dormi aici, o anunţă. Eşti de gardă până la miezul nopţii dacă este cazul, poate mă vei ajuta. In afara dumitale, nimeni nu trebuie să se atingă de drenuri. Le va păstra timp de patruzeci şi opt de ore. Dacă trebuie schimbate flacoanele, fă-o dumneata însăţi. Si anunţă-mă

dacă decelezi cel mai mic semn de deteriorare. Stiu că-ţi pot acorda încredere, dar nu suntem în Anglia. Aşa că, să nu-mi reproşezi că repet dispoziţiile.

Eugenia îi zâmbi.

- Nu vă reproşez. Sunt fericită că intervenţia s-a desfăşurat bine.

- Este încă prea devreme pentru a ne pronunţa definitiv, dar sunt optimist. Să mergem să ne vedem pacienta.

Amalia ieşi puţin după întoarcerea lor. Era prevăzut că o altă infirmieră va răspunde la un eventual apel.

- Oricum, nu voi fi departe, preciză doctorul Grenffel pornind pe culoar.

Reveni de două ori înainte de miezul nopţii, apoi din nou, când Amalia îşi luă în primire serviciul. Doamna Clarence dormea. Toate aparatele de care era înconjurată funcţionau normal.

- In pat, domnişoară Smith, ordonă chirurgul.

Eugenia ieşi, murmurând:

- Bună seara.

Următoarele două zile erau de o importanţă capitală.

Eugenia nu dormi decât foarte puţin în aceste patruzeci şi opt de ore. Dar se consideră pe deplin recompensată când pacienta sa fu, în sfârşit, eliberată de tuburi, flacoane şi masca de oxigen.

A treia zi dimineaţă, doctorul Grenfell se declară mulţumit de starea generală a bolnavei. O privi nehotărât pe Eugenia şi declară:

- N-ai avut nici o clipă de odihnă, Eugenia. Mâine ia-ţi

liber, o meriţi. Deocamdată, totul este bine. Doamna Clarence se va putea întoarce curând acasă. Am deplină încredere în doctorul da Marcos, iar Amalia ne-a dovedit că este în stare să te înlocuioască. începând de mâine, dumneata şi cu mine vom acţiona ca spectatori.

Ieşi fără să aştepte vreun comentariu.

Eugenia resimţea acum oboseala acumulată în timpul acelor lungi ore de veghe şi de muncă. îşi dorea să-şi scoată uniforma şi să pornească într-o plimbare de-a lungul coastei. Praia da Rocha nu era decât la jumătate de oră de mers. Amalia i-l descrisese ca pe un sat mic, cu dughene, culori împestriţate şi străzi mari ce duceau spre mare. Era puţin cam răcoare pentru a face baie, se gândi, dar nisipul trebuia să fie cald sub soarele de primăvară. Şi ce plăcere să se aşeze pe terasa unei cafenele... Dar nu avea bani. Doctorul Grenfell spusese că se va ocupa el de "problemele pecuniare". îşi promise să-i vorbească despre asta cu prima ocazie.

îl revăzu la prânz, dar era însoţit de doctorul da Marcos şi nu putu decât răspunde la întrebările sale şi să-i asculte cu atenţie instrucţiunile. Când reveni, seara, era singur.

-încă două sau trei zile şi ne vom putea întoarce acasă, declară aşezându-se lângă doamna Clarence. Până atunci, domnişoara Smith şi cu mine vă vom ţine companie. Apoi, doctorul da Marcos şi Amalia vor prelua ştafeta. Să urmaţi sfaturile medicului dumneavoastră şi să nu faceţi nimic fără să-l ascultaţi. Vă voi examina când veţi veni în Anglia în timpul vacanţei de Paşte.

Faţa încă lividă a doamnei Clarence se lumină de un zâmbet.

- Nici soţul meu, nici eu nu vă vom putea spune vreodată cât vă suntem de recunoscători. In prima zi când Eugenia m-a obligat să mă aşez pe un scaun... aş fi strigat.... înţelegeţi, nu mai aveam decât o singură dorinţă, să mă întind în pat şi să aştept să mor. Acum ştiu că m-a ajutat să trăiesc. Nu puteţi şti ce înseamnă asta pentru mine.

- Ba da, o ştiu, afirmă doctorul Grenfell pe un ton grav.

- Da, desigur, dumneavoastră sunteţi cel care redaţi speranţa...

- Aş fi incapabil s-o fac fără oameni ca Eugenia, Amalia sau doctorul da Marcos.

Doamna Clarence îşi îndreptă ochii spre Eugenia, care asculta în tăcere.

- O fată atât de frumoasă... Să-şi piardă timpul cu oameni ca mine...

- Doamnă Clarence, vă pot asigura că domnişoara Smith nu-şi pierde deloc timpul.

Se ridică şi plecă spre ieşire, ignorând privirea stupefiată a Eugeniei. Câteva clipe după aceea, tânăra infirmieră se întoarse spre pacientă.

- Mă întorc într-un minut, o anunţă, înainte de a se avânta spre culoar.

Doctorul Grenfell se oprise pentru a discuta cu anestezistul.

- Ai uitat ceva, domnişoară Smith? o întrebă apropiindu-se.

- Pentru ziua mea liberă... n-am bani portughezi... aţi spus...

- Vom mai vorbi despre asta mâine dimineaţă, promise medicul cu un zâmbet plăcut.

Dar Eugenia fu puţin iritată de acest răspuns pe care-l găsi cam impertinent. La urma urmei, putea să schimbe câteva lire şi să iasă din spital fără să-i aştepte consimţământul!

- Păreţi contrariată, observă doamna Clarence.

- Nu, nu, răspunse tânăra femeie străduindu-se să zâmbească. Ce aţi spune oare de o oranjadă? Mă voi alătura dumneavoastră cu plăcere. Presupun că, acum, domnul Clarence nu va întârzia să se anunţe. Vă voi îmbrăca. Dacă doriţi, diseară vă voi spăla părul. Arătaţi foarte bine.

Era o adevărată plăcere s-o vadă pe doamna Clarence recăpătându-şi un chip normal. Mai avea încă un drum lung de parcurs, dar suportase foarte bine şocul postoperator şi acum, vindecarea sa nu mai era decât o chestiune de timp.

La capătul acestei zile, Eugenia adormi gândindu-se la lunga plimbare pe care intenţiona s-o facă a doua zi. Pe o plajă însorită...

Imediat după ce se trezi, îi făcu o vizită pacientei. Amalia îi spuse că doamna Clarence dormise un somn liniştit. Curbele temperaturii şi ritmului cardiac erau aproape normale. Nu exista nici cel mai mic semn de complicaţie. Liniştită, Eugenia se întoarse în camera sa şi se îmbrăcă. Luă un mic dejun rapid şi ieşi în soarele matinal.

Spitalul se afla în centrul oraşului. Grilajul din fier forjat, cu care erau prevăzute zidurile înalte, rămânea aproape mereu deschis. Eugenia se opri pe marginea trotuarului, ezitând între două direcţii. O Simca veche veni să parcheze în faţa ei.

- Ah, iată-te, făcu doctorul Grenfell, ca şi când o aşteptase. Urcă, nu avem timp de pierdut.

Eugenia îl privi fără să mişte un deget.

- Să urc? se miră Eugenia. De ce? Intenţionam să mă duc în oraş şi să-mi continuu drumul spre plaja din Praia...

- Ce ingratitudine! M-am străduit să închiriez o maşină pe timpul zilei, crezând că te voi face să descoperi Capul St.Vincente şi castelul lui Henric Navigatorul! Este foarte aproape de aici. Voiam să te duc apoi la Sagres, unde vom putea mânca de prânz înaintea unei plimbări la munte. Monchique este o mică regiune foarte calmă, să ştii. Evident, dacă preferi să vizitezi prăvăliile din Portimao... va trebui să mă resemnez să merg singur.

Impresionată de aerul său trist şi descurajat, Eugenia îndrăzni:

- Mă voi lăsa tentată dacă vă gândiţi... Asta va dura toată ziua...

- Intr-adevăr, confirmă medicul pe un ton grav. Dar nu există nici un motiv să nu ne înţelegem. Urcă.

Tânăra fată se supuse, spunându-şi că era ridicol să refuze o ofertă atât de generoasă şi de dezinteresată.

- Ai citit ceva despre această parte a lumii? o întrebă doctorul Grenfell.

- N-am avut timp deloc...

- Plajele la modă sunt în urma noastră. Sunt foarte numeroase, dar cele mai frecventate sunt Faro şi Albufeira. La Praia da Rocha se află un hotel mare, luxos. Mai departe nu vei mai vedea decât cătunuri. Intre noi, este tot ce e mai bun pe aici.

Mica maşină se îndreptă spre ocean, mergând de-a lungul castelului fortăreaţă din St.Catherine, apoi pe bulevardul ce dădea spre mare.

Depăşiră curând un pod care trecea peste un râu şi pătrunseră într-un oraş.

- îţi ofer o cafea? propuse doctorul Grenfell mergând să gareze maşina la marginea unui teren viran.

înconjură vehiculul pentru a o ajuta pe tânăra femeie să coboare.

- Pe aici, îi indică luându-i mâna pentru a o duce spre o străduţă care dădea într-un scuar.

De jur-împrejur, Eugenia văzu mici prăvălii care se adăposteau sub arcadele umbroase. Nu erau decât portocali. Şi toţi înfloriţi. Dar aveau de asemenea şi fructe, ceea ce nu putu decât s-o mire pe Eugenia.

- Vino, îi ordonă însoţitorul său conducând-o spre o terasă.

Un chelner apăru zâmbitor. Luă comanda şi se îndepărtă.

- Aşadar, nu cunoşti deloc această regiune, observă doctorul Grenfell. Mi-ai spus că n-ai avut timp să...

- Am consultat o hartă înainte de a ieşi, îi spuse tânăra femeie calm. Ştiu că ne îndreptăm spre vest şi că munţii se

află la nord, dar nu ştiu nimic despre oraşele pe care le vom străbate, despre oameni... Aţi mai fost deja aici, îmi imaginez?

- Da, de mai multe ori. Vrei să ne oprim puţin pentru a-ţi permite să vizitezi magazinele?

- Nu, mulţumesc.

O luară pe drumul care mergea direct spre mare, depăşind mici sate înconjurate de smochini şi migdali. Din când în când apăreau câteva case izolate, pete albe pe câmpie, care arătau că turismul, după toate aparenţele, nu fusese încă denaturat. Intrând în Villa da Bispo, doctorul Grenfell observă:

- Este ultimul sat de oarecare importanţă înainte de Cap St.Vincent. Vom începe de aici, apoi vom merge la Sagres pentru a vizita castelul prinţului Henric.

St.Vincent nu era decât o stâncă dură şi pustie. Punctul extrem era ocupat de un far. Acolo existau de asemenea câteva magazine care ofereau haine din lână, pălării şi broderii. Eugenia nu se putu opri. Vizită rapid farul şi se întoarse la maşină cu însoţitorul său. Până la Sagres, pe cealaltă coastă a Capului, nu încetă să pună întrebări.

Castelul prinţului Henric era un vestigiu din secolul al XV-lea. Eugenia întârzie îndelung acolo, interesându-se de toate aspectele acelei fortăreţe, încercând să-şi imagineze navigatorii care plecau odinioară să cucerească Indiile şi Africa. Ascultă explicaţiile doctorului Grenfell şi, când plecară, declară:

- Trebuie să-mi procur o carte despre această regiune.

- Nimic nu te împiedică să te întorci aici, pentru o a doua vizită, afirmă doctorul liniştit.

- Ar fi minunat, răspunse tânăra femeie pe un ton visător.

Mâncară de prânz la pousada care domina plaja din Sagres. Era
o clădire cu un singur etaj, cu un acoperiş lung din ţigle roşii şi pereţii de un alb strălucitor. Sala restaurantului era pe jumătate goală. Ieşiră de acolo după ce savurară suculente fileuri de peşte însoţite de crochete mici, urmate de fructe şi cafea foarte tare.

- N-a fost decât o întrerupere, remarcă doctorul Grenfell cu un zâmbet.

Eugenia se surprinse gândindu-se că-i găsea compania tot mai plăcută.

- Ştiu un mic han unde se serveşte un ceai demn de tot respectul, afirmă medicul. Ne vom opri acolo pe drumul de întoarcere.

Aerul devenea tot mai rece pe măsură ce urcau muntele în direcţia Silves. Dar peisajele pe care le descopereau erau la fel de frumoase şi desfrunzite. Doctorul Grenfell opri vehiculul pe culmea unei coline înclinată peste un ansamblu de locuinţe.

- Maurii au ocupat acest oraş până la mijlocul secolului al XIII-lea, îi explică. Clădirea enormă pe care o vezi în centru era citadela lor. Catedrala este chiar alături.

Porni maşina şi o lăsă să alunece uşor spre Silves, un oraş mic, aproape în întregime construit din căsuţe mici cu

pereţi albi. Parcă în faţa bisericii.

- Sper că nu te plictiseşti? o întrebă în timp ce traversau pentru a trece sub bolta impozantului edificiu.

- Oh nu, făcu Eugenia cu un oftat. Nu voi uita niciodată această
zi.

- Şi eu îmi voi aminti de ea.

Puţin timp după aceea ieşiră, vizitară rapid fortăreaţa şi urcară din nou în maşină.

- Am crezut că va fi mai frig, observă Eugenia. Ne aflăm în plin munte nu-i aşa?

- Da, dar Silver se află într-o vale. Verile sunt uneori foarte calde aici.

Drumul cotea printre coline, mărginit de stejari, de plute, eucalipţi şi portocali. Hotărâră de comun acord să nu oprească la Saldas, o mică staţiune termală care data din epoca romană.

Dar - deformaţie profesională? - nu se putură împiedica să constate existenţa unui spital în care se tratau diferite forme de reumatism.

Eugenia descoperi Monchique cu uimire. Admiră îndelung căsuţele construite în terase, grădinile strălucind de toate florile de primăvară, vederea grandioasă a litoralului care se contura în depărtare. Cumpără câteva cărţi poştale şi acceptă micul pahar de lichior al regiunii, pe care i-l oferi însoţitorul său. Nu aprecie deloc această băutură, dar doctorul Grenfell dorea evident s-o facă să-l guste.

- Toate astea sunt... foarte stranii, remarcă Eugenia

căutându-şi cuvintele. Te-ai crede într-o altă lume.

Doctorul Grenfell aprobă dând din cap serios. Aşteptă ca tânăra femeie să-şi scrie ilustratele înainte de a adăuga:

- Micul han despre care ţi-am vorbit se află la aproximativ doi kilometri de aici.

Când, puţin timp după aceea, ajunseră acolo, soarele încălzea încă şi aerul era aproape blând. Luară loc pe o terasă şi comandară ceaiul.

- Este splendid, declară Eugenia. Aş fi dorit să locuiesc în această regiune. Pentru plăcerea de a mă plimba pe munte şi a mă întoarce aici în fiecare seară.

- Ai gusturi simple, Eugenia, observă doctorul Grenfell. Oare nu-ţi place să ieşi? Cabaretele şi discotecile?

- Nu. La drept vorbind, îmi place să dansez, dar cine s-ar gândi să se agite pe o pistă de dans după ce a descoperit atâta frumuseţe? Nu voi uita niciodată această zi.

- Nici eu, întări însoţitorul său privind-o drept în ochi.

Curând, se întoarseră din drum, parcurgând fără grabă cei treizeci de kilometri care-i despărţeau de Portimao, oprindu-se din când în când să admire peisajul, sau să cumpere câteva amintiri. Astfel, Eugenia achiziţionă o vestă din lână şi o cutie sculptată pentru tatăl său.

- Voi cumpăra nişte dulciuri pentru gemeni când voi fi la Portimao, explică. Adoră tot ce se mănâncă. Logodnica dumneavoastră poate va aprecia una dintre aceste eşarfe brodate? Sunt atât de frumoase...

Această sugestie făcu să fie imediat pusă la locul său.

- Nu este deloc stilul lui Miriam, afirmă doctorul Grenfell

pe un ton aspru.

Se despărţiră în faţa intrării spitalului. Mulţumindu-i oarecum rece însoţitorului său, Eugenia încerca sentimente amestecate. Amalia, pe care o întâlni puţin după aceea, îi spuse că medicul chirurg era aşteptat la cină şi că întârziase. Tânăra femeie regretă că acordase atât de mult timp alegerii unei eşarfe. O eşarfă pe care doctorul Grenfell nu o considera demnă de Miriam!

Două zile mai târziu, doamna Clarence se putu întoarce la domiciliu la bordul unei ambulanţe, în compania Eugeniei. Acum se prezenta mult mai bine şi vorbea deja despre călătoria sa la Londra, în timpul vacanţei de Paşte.

Comportamentul doctorului Grenfell se schimbase foarte mult. Când se adresa tinerei infirmiere, era mai mult pe un ton sever şi fără să-i spună niciodată pe nume. Eugenia se întreba deseori dacă nu-şi închipuise doar lunga şi minunata lor plimbare prin munţii din Algarve. Când veni s-o caute pentru a o anunţa că se vor întoarce în Anglia în două zile, tânăra femeie se mulţumi să răspundă:

- Foarte bine, domnule. Până atunci, mă voi asigura că Amalia va şti să aplice instrucţiunile dumneavoastră.

- Fă-o în dimineaţa asta, dacă vrei. Nu trebuie să pleci din Portugalia fără să fi văzut grotele din Ponte de Piedade. Vom merge să le vizităm după prânz.

- Trebuie să-mi fac bagajele.

- Oh, doar o valiză... nu va lua mai mult de câteva minute.

- Da, este adevărat.

- Pe curând.

Era o zi superbă. Aprilie de-abia începuse şi soarele era deja cald. Străbătură Lagos fără să se oprească şi continuară până la Ponte de Piedade. Doctorul Grenfell opri maşina şi veni repede să-şi ajute tânăra însoţitoare să coboare.

-Vom merge pe jos, o anunţă cu o privire spre picioarele sale.

Eugenia se felicită că-şi pusese pantofi cu tocuri joase.

Nu fu lucru uşor să depăşească terenul pietros şi accidentat care-i despărţea de mare. Dar Eugenia uită de oboseală descoperind spectacolul impresionant al grotelor. Se descălţă imediat şi se duse să-şi ude picioarele în apa rece ca gheaţa a oceanului.

-Aş rămâne cu plăcere în Portugalia! exclamă pe un ton vesel. Nu este minunat?

Se întoarse, râzând încă, şi descoperi pe faţa doctorului o expresie pe care n-o observase niciodată.

- Ba da, răspunse acesta cu voce blândă. Tocmai am observat asta.

- Oh, n-aţi venit niciodată până aici? Dacă înţeleg bine, va trebui să escaladăm aceste roci pentru a ajunge la maşină?

îl precedă, ţopăind fericită cum nu mai fusese de mult timp. Humphrey? Viitoarea sa căsătorie? Nu se opri nici măcar o dată pentru a se gândi. De altfel, nici la spitalul Sfânta Clara. Era copleşită de o imensă bucurie şi de sentimentul că trăia un vis extraordinar. La jumătatea drumului între şosea şi plajă auzi un fel de geamăt. Rămase

pe loc, ascultând cu atenţie. Era un plânset.

Doctorul Grenfell îl auzise de asemenea. Veni lângă ea, cu un deget pe buze. Se îndepărtă câţiva paşi şi îngenunche pe iarbă. Alăturându-i-se, Eugenia văzu groapa pe care o descoperise.

- Evident, grotele se prelungesc pe o mare distanţă, murmură doctorul. Mă întreb...

- Voi coborî eu. Dumneavoastră nu veţi reuşi niciodată să treceţi prin această deschidere.

- Crezi? făcu el râzând.

Se lăsă să alunece cu rapiditate şi.... dispăru.

- Doctore Grenfell! Doctore Grenfell! Unde sunteţi?

Eugenia îşi dădu seama de nota de panică ce făcea s-i tremure
vocea. Dar nu şi-o putuse stăpâni.

- încetează să strigi inutil! îl auzi răspunzând după un timp. Va trebui să cobori şi dumneata, Eugenia. Aici se află un băieţel, cu un picior rupt, mi se pare. începe prin a-ţi introduce picioarele, te voi prinde...

Eugenia nu putu decât să se supună. Simţi mâinile doctorului Grenfell pe ea, apoi se află în picioare pe pământ. în groapă era întuneric, dar tânăra femeie îl zări pe băieţelul întins la picioarele medicului. Evident, îşi rupsese piciorul căzând în groapă. O tăietură urâtă se deschidea la tâmplă. De acolo curgea încă sânge.

- Mai întâi fractura, hotărî chirurgul. Ii vom lega amândouă picioarele împreună, pentru că nu dispunem de atelă. Dă-mi cureaua dumitale.

Eugenia se supuse în tăcere. Cureaua în chestiune era din piele de crocodil şi o costase o mică avere. Doctorul Grenfell se folosi de ea ca şi când era vorba de un banal capăt de sfoară. Consideră chiar necesar s-o taie în două, folosind pentru asta briceagul său, în scopul de "a asigura mai bine imobilitatea piciorului". După o clipă, se declară mulţumit. Băieţelul era încă inconştient.

- Oare cum îl vom scoate de aici? întrebă Eugenia, înnodându-i batista doctorului Grenfell în jurul frunţii.

- Voi trece eu primul. Va trebui apoi să-i ridici braţele cât mai sus posibil, pentru a-mi permite să-l prind. Va suferi puţin, dar nu există altă soluţie.

După câteva clipe, Eugenia să străduia să ignore strigătele scurte şi stridente care răsunau în semiobscuritate.

- Oare sunt... şobolani? întrebă în cele din urmă cu o grimasă.

- Evident, răspunse doctorul Grenfell pe un ton nerăbdător. Se găsesc în toate grotele din lume.

- Mi-e foarte teamă de şobolani...

- Haide, haide. O fată mare ca dumneata!

Jignită de această remarcă, Eugenia strânse din dinţi şi tună şi fulgeră în tăcere.

- Nu te mai gândi la asta, o sfătui chirurgul, ridicând băieţelul. Vrei să-l ţii lângă perete?

începu să escaladeze peretele stâncos, după o clipă dispăru, apoi se aplecă din nou peste orificiu.

- Acum ridică-i braţele, îi ordonă.

Eugenia ascultă, stimulată de zgomotele înăbuşite pe

care le auzea în spatele său. Doctorul Grenfell prinse mâinile tânărului rănit şi, dintr-o mişcare lentă şi puternică, îl trase spre el. După o clipă, capul îi reapăru.

- Acum, dumneata.

- Sunt foarte grea, spuse Eugenia.

- Să nu exagerăm. Să spunem, că eşti foarte sănătoasă. Din fericire, de altfel. Nu m-ai fi putut ajuta dacă erai dintre acele tinere femei fără forţă, nici energie.

Eugenia înfipse un picior în pământul sfărâmicios, alunecă şi se lamentă.

- Domnule Grenfell, nu reuşesc...

- Nu găseşti oare acest "domnule Grenfell" puţin deplasat în asemenea situaţie? făcu medicul cu vocea sa liniştită. Numele meu este Gerard. încetează să te învârţi în cerc şi dă-mi mâna. Trebuie să-l ducem pe acest băiat la spital.

Se aplecă periculos, o prinse de încheietura mâinii şi se îndreptă.

- Hopa! exclamă cu un zâmbet.

Fu o operaţie lungă şi laborioasă. Când ieşi în sfârşit la aer liber, Eugenia respiră cu zgomot şi avea junghiuri dureroase în braţe.

- în picioare! îi ordonă însoţitorul său. Avem treabă.

- Ai milă! protestă tânăra femei. Drept cine mă iei? Şobolanii care mă pândeau, gata să sară asupra mea, cureaua redusă la o bandă, pielea jupuită...

- Haide, calm! Trebuie să ne gândim la copil, Eugenia.

- îţi cer iertare, făcu Eugenia ridicându-se. Trebuie să-l iau de picioare?

- Da, eu îl voi căra, iar dumneata vei merge lângă mine, susţinându-i picioarele. Trebuie să rămână drepte. Maşina nu este departe.

Se aplecară în acelaşi timp şi, fiecare de partea sa, ridicară încet băieţelul. Când ajunseră la şosea, Eugenia era la capătul puterilor. Dar doctorul Grenfell nu-i acordă nici un răgaz.

- Instalează-l în spate, îi ordonă. Dumneata te vei aşeza în faţă.

O privi pe furiş. Era palidă de oboseală. Mâinile şi braţele îi
erau pline de pământ şi de julituri. Şuviţe de păr îi cădeau în dezordine pe frunte. Dar rămânea frumoasă.

- Plimbarea noastră n-a fost lipsită de neprevăzut, observă doctorul pornind maşina.

- Este cel mai mic lucru care se poate spune, răspunse Eugenia. Nu voi uita niciodată această zi. Evident, pentru acest băieţel... De fapt, oare cum îl vor identifica?

- Probabil dispariţia i-a fost semnalată poliţiei. Va fi pe mâini bune.

- Sărmanul, spuse tânăra femeie întorcându-se. Sunt fericită că l-am găsit.

- Da, a avut noroc. Grotele nu sunt frecventate deloc în această perioadă a anului. Chiar dacă ar fi putut striga după ajutor, nimeni nu l-ar fi auzit. Regreţi că plecăm, Eugenia?

- Oh, da! Voi păstra o amintire foarte emoţionantă despre... tot. Sunt mulţumită că doamna Clarence este în afară de pericol, acum. Mă voi plictisi la Sfânta Clara...

- îl vei avea pe Humphrey, remarcă doctorul Grenfell ca pentru a o consola.

- Da, oftă tânăra infirmieră, pe un ton puţin convins.

- Ar putea chiar să grăbească data căsătoriei.

- Crezi? Ce motiv ar avea s-o facă?

- Teama de a te pierde, poate.

Maşina trecu de grilajul spitalului şi se opri.

- Aleargă la Urgenţe şi spune-le că avem un rănit, ordonă doctorul Grenfell. îl voi aduce eu.

Câteva clipe mai târziu, Eugenia ajunse în camera sa. Făcu rapid o baie, se schimbă şi îşi puse plasturi pe coatele şi pe genunchii zdreliţi. Ar fi acceptat oare să-l însoţească pe doctorul Grenfell - nu, Gerard - dacă o invita la cină? Nu, hotărî. Deoarece mai avea multe de făcut: să-şi pregătească valiza, să-şi spele părul...

Puţin timp după aceea, îl întâlni în clipa în care ieşea de la cantină.

- Era gata să te invit la cină, o anunţă. Dar mi-am spus că nu avea sens.

Eugenia simţi copleşind-o o undă de mânie.

- Ah, adevărat! exclamă. Oricum, cu siguranţă n-aş fi acceptat!

Apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

Ajungând în cameră, îşi promise că, îndată ce se va întoarce la Londra, se va strădui să-l convingă pe Humphrey să grăbească data căsătoriei.

Oare nu trebuia să înalţe cât mai repede o barieră de siguranţă între ea şi doctorul Grenfell?

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, când intră în camera doamnei Clarence, îl găsi pe doctorul Grenfell aşezat lângă pacienta sa. Aceasta din urmă zâmbi văzând-o pe tânăra infirmieră. Părea într-o dispoziţie excelentă.

- Bună ziua, draga mea Eugenia. Tocmai îi spuneam doctorului Grenfell că foarte multe femei preferă încă să se căsătorească şi să-şi fondeze un cămin mai degrabă decât să se consacre unei cariere sau, ceea ce este mai rău, să ducă o viaţă inactivă. Ce crezi despre asta?

- Mărturisesc că nu mi-ar displace să încerc experienţa unei vieţi de inactivitate, răspunse Eugenia pe un ton degajat. Dar numai pentru un timp. Mi-ar plăcea şi să trăiesc puţin ca acele manechine care se văd pe coperţile revistelor...

-Acelea sunt în general foarte slabe, ca să nu spun scheletice, declară doctorul Grenfell, întorcându-se pentru a o examina cu o privire pătrunzătoare. Nu îndeplineşti condiţiile, Eugenia.

Doamna Clarence izbucni într-un râs cristalin, aprobând ceea ce în ochii ei era un compliment de-abia ascuns. Eugenia se sili să râdă de asemenea.

- Mă duc să vă pregătesc micul dejun, declară cu vocea sa calmă şi stăpânită.

Când se întoarse, doctorul Grenfell ieşise. Folosi orele următoare conversând cu doamna Clarence, făcând-o să se ridice şi încurajând-o să meargă puţin pe micul balcon al camerei. Puţin după prânz, o ajută să se întoarcă în pat, se

asigură că fişele medicale erau la zi şi făcu ultimele recomandări Amaliei. Doctorul Grenfell, cu care avu o scurtă întrevedere în acea seară, o anunţă că vor zbura spre Anglia a doua zi dimineaţă. Avea, adăugă, o cină foarte importantă şi n-o putea anula sub nici un pretext.

- Cu siguranţă, Humphrey va găsi modalitatea de a fi liber şi de a-ţi ţine companie, bombăni doctorul.

Eugenia încuviinţă cu un aer senin, dar liniştea sa sufletească nu era decât aparentă. Nu uitase deloc observaţia chirurgului asupra greutăţii sale. In plus, era aproape sigură că Humphrey nu considera necesar să se deranjeze pentru a-i sărbători întoarcerea. In definitiv, absenţa sa nu durase decât puţin mai mult de o săptămână.

Bănuielile i se dovediră întru totul justificate. In camera sa de la spitalul Sfânta Clara, îşi puse lucrurile la loc, îşi pregăti uniforma pentru a doua zi şi se întinse pe pat pentru a se gândi din nou la ziua care tocmai trecuse. Părăsiseră Portimao imediat după micul dejun. De-a lungul întregii călătorii, doctorul Grenfell se arătă politicos, dar distant, iar ea nu avusese să-i reproşeze nici o nouă observaţie. Găsiră Bentleyul doctorului la ieşirea din aeroportul Heathrow, parcat în faţa intrării principale. Până la spitalul Sfânta Clara, Eugenia fusese incapabilă să articuleze cel mai mic gând coerent.

-A fost o călătorie foarte plăcută, doctore Grenfell, îl asigurase când acesta coborâse pentru a-i deschide portiera. Mulţumesc.

După o pauză, adăugase:

- Mi se pare că am ajuns la timp pentru întâlnire.

- Şi dumneata? o întrebase doctorul pe un ton degajat. Ce vei face? îi telefonezi lui Humphrey pentru a veni să te întâlnească? Distracţie plăcută, domnişoară Smith. Nu uita că de mâine îţi vei relua munca...

- Oh, nu mă mai gândeam la asta, bâigui tânăra femeie. Este de preferat să trec pe la secretariat.

Doctorul Grenfell se mulţumi să dea aprobator din cap înainte de a merge să deschidă portbagajul vehiculului. După o scurtă ezitare, Eugenia se îndreptase spre căminul infirmierelor, simţindu-se uşor deprimată şi puţin ofensată.

îl întâlnise pe Humphrey puţin după cină.

- Mi-ai vorbit de o săptămână, începuse acesta pe un ton rece. Este a noua zi de când ai plecat. Presupun că ţi-ai prelungit sejurul în Portugalia pentru a te distra puţin?

- Nu, dragul meu, îi răspunsese cu voce blândă. N-am încetat să lucrez. Doamna Clarence, pacienta noastră, şi-a revenit treptat după operaţie. Aş fi vrut să mai rămân două sau trei zile lângă ea, dar doctorul Grenfell avea o întâlnire importantă.

Fără îndoială cu încântătoarea Miriam, se gândise, stăpânindu-şi un oftat.

- Mama nu este deloc mulţumită, o asigurase Humphrey.

N-ar fi trebuit să te duci să zburzi în...

- N-am fost să zburd, Humphrey. Am muncit foarte mult, să
ştii.

-Asta cred şi eu! exclamase acesta cu mânie. Pentru că

nu spui niciodată nu, se profită de bunăvoinţa ta şi te transformi în sclavă!

- Oh nu, am avut totuşi o zi de odihnă.

- Şi ce-ai făcut? o întrebă imediat.

- Doctorul Grenfell a închiriat o maşină şi ne-am dus să ne plimbăm pe coastă. A fost splendid. Soarele, peisajele, aerul blând...

Humphrey scoase un fel de mârâit înainte de a afirma:

- Sunt jignit şi contrariat. Sper că nu te vei mai lansa în acest gen de aventură.

- Dar n-am făcut nimic rău, exclamase Eugenia. Nu înţeleg de ce o iei în acest fel. Nu mi-ai spus nici măcar că eşti fericit că mă vezi.

Cuprinsă brusc de furie, adăugase:

- Urc să mă culc.

Ajunsese în camera sa pentru a se încuia acolo şi a plânge cu lacrimi cât pumnul. Dar fusese incapabilă să-şi explice adevăratele motive ale acestei tristeţi. Acum, era prea epuizată pentru a mai gândi măcar. Adormi suspinând.

A doua zi dimineaţă, când îşi reluă serviciul, nu mai avu deloc timp să se gândească la Humphrey. Patty o aştepta cu un vraf de fişe şi de dosare pe care începu imediat să le examineze. Apoi se duse de la pat la pat, salutând pacientele pe care le cunoştea deja şi prezentându-se celor care fuseseră internate în lipsa sa. Tocmai terminase acest turneu de inspecţie, când se anunţă doctorul
Grenfell. Din ce motiv se simţea nervoasă şi agitată? Pentru simplul fapt de a-l vedea? Totuşi, nimic nu se schimbase: nici

modul în care sta, nici expresia feţei, nici măcar modul de a-şi asculta bolnavii, în timp ce făcea să sune nişte monede în buzunar. Timp de trei ani, îi apăruse întotdeauna astfel.

Dar, în mod sigur, era diferit de bărbatul care, ajutând-o să iasă din grotă, exclamase vesel "hopa!" chiar de cel care estima că se bucura de o "bună sănătate". Eugenia îşi aminti de lunga lor plimbare. îşi dădu seama că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Câteva clipe de neatenţie fuseseră suficiente pentru a perturba o rutină stabilită de mai mulţi ani.

- în această noapte au fost internate două paciente noi, doctore, anunţă tânăra fată revenindu-şi. Dacă binevoiţi să mă urmaţi...

Doctorul Grenfell examină îndelung noile bolnave. Se opri de asemenea pentru a schimba câteva glume cu doamna Dunn care acum era liberă să se mişte şi vorbea cu bucurie despre viitoarea întoarcere lângă ai săi. Barbara ieşise din mutismul său şi aştepta cu nerăbdare ziua externării. întârziară o clipă lângă fotoliul său. Apoi doctorul Grenfell se îndepărtă spre secretariat.

Câteva clipe mai târziu, terminând de dictat raportul şi de dat instrucţiuni, reveni singur, împinse uşa micului birou şi o închise rezemându-se cu spatele de ea.

- Ei bine? o întrebă. Ai petrecut o seară plăcută în compania lui Humphrey?

Eugenia se întoarse spre fereastră, prefăcându-se că admiră coşurile care se aliniau în faţa ochilor săi.

- N-am ieşit, îi răspunse pe un ton neutru.

- Humphrey era de permanenţă? Păcat.

Părea atât de puţin dezolat, încât tânăra femeie se miră.

- Nu, nu era de gardă, preciză ea. El... Am avut... un diferend.

- Oh. Mama lui?

Eugenia se întoarse încet pentru a-i sta în faţă.

- In parte, răspunse. Humphrey n-a vrut să plec. Ti-am spus.

- Da, îmi amintesc. Dar iată-te bine sănătoasă şi nimeni n-a atentat la virtutea dumitale. Nu s-a gândit să serbeze acest eveniment?

- Ei bine, nu, făcu Eugenia roşind uşor. Dar cu siguranţă va fi mai bine dispus când îl voi revedea. Dar dumneata, doctore? îl întrebă ea cu politeţe. Ai petrecut o seară plăcută?

- In tot cazul, o seară interesantă. Am ceva pentru dumneata. Doamna Clarence mi-a cerut să-ţi înmânez ăsta la întoarcere.

Ii întinse un plic.

- Deschide-l.

Eugenia se supuse fără să stea pe gânduri şi şi-o reproşă imediat. Cecul pe care-l descoperi în plic o făcu să deschidă ochii mari, neîncrezători.

- Nu pot...

- Ba da, o întrerupse doctorul. Familia Clarence va fi ofensată dacă-l refuzi. Voiau să-ţi mulţumească pentru eforturile pe care le-ai făcut. Este doar un gest.

Ii luă scrisoarea pe care o ţinea.

- Este aşa cum credeam, o asigură. Se presupune că vei cheltui aceşti bani pentru a-ţi face plăcere. Cecul vine în completarea salariului. In nici un caz să nu-l depui în contul dumitale pentru a cumpăra nu ştiu ce ustensile de bucătărie.

Foloseşte-l mai degrabă pentru a-ţi face un mic dar, o pereche de pantofi, de exemplu.

- O pereche de pantofi? exclamă Eugenia. Cu această sumă aş putea cumpăra vreo zece!

- Adevărat? Miriam mi-a spus că a plătit o sumă aproape la fel pe pantofii cu tocuri înalte pe care-i purta într-o seară. Dar să ştii, ea este cam extravagantă.

O clipă, Eugenia uită că era în prezenţa unui eminent practician.

- Crezi în mod serios că voi putea cheltui aceşti bani pentru a-mi face plăcere? îl întrebă. Va veni Balul primăverii...

Doctorul Grenfell zâmbi.

- O ocazie de la care nu poţi lipsi, Eugenia. Sunt sigur că nu mă vei decepţiona.

Ieşi şi uşa se închise încet în urma lui. Eugenia puse cecul şi scrisoarea în poşetă şi îşi văzu în continuare de treabă. Nefiind de gardă în seara aceea, intenţiona să-şi petreacă noaptea în casa familială şi să nu se întoarcă la serviciu decât a doua zi, la începutul după-amiezii, ceea ce i-ar permite lui Patty să se bucure de un weekend binemeritat. Tatăl său şi gemenii vor avea cu siguranţă un cuvânt de spus asupra cecului şi a modului în care era potrivit să-l folosească. Cât despre Humphrey... Ştia deja cum va

reacţiona dacă i-ar vorbi despre el: îi va cere să-l restituie fără să mai aştepte, fie să-l depună la bancă şi... să uite de el.

Când îi puse întrebarea, tatăl său răspunse fără nici o ezitare:

- Banii aceştia nu au nimic de-a face cu salariul tău, Eugenia. N-ar trebui să-i foloseşti decât pentru propria ta plăcere.

- Doctorul Grenfell mi-a spus acelaşi lucru.

- Adevărat? făcu domnul Smith cu un aer gânditor.

Iată un bărbat capabil de discernământ. Cumpără-ţi ceva, o rochie, ceva ce-ţi place. Şi nu te considera obligată să ceri sfatul lui Humphrey. îi vei face o surpriză.

A doua zi, întorcându-se la spitalul Sfânta Clara, Eugenia depuse cecul în contul său bancar. Capul îi era plin de idei. Marţea viitoare dispunea de o întreagă jumătate de zi pentru a face cumpărături. Duminică seara, se culcă după ce încheiase o listă definitivă.

- Pari foarte mulţumită de tine, observă Humphrey a doua zi, întâlnind-o pe un culoar. Ai câştigat oare lozul cel mare?

Eugenia încercă un sentiment de vinovăţie şi era gata să-i mărturisească totul pe loc. Dar în aceeaşi clipă apăru doctorul Grenfell şi îl luă cu el pe Humphrey, după toate aparenţele pentru a-i pune întrebări despre un pacient.

în ziua următoare, tânăra femeie nu avu ocazia să-şi vadă logodnicul şi nici nu-şi dădu osteneala să-l caute. Puţin după prânz, îi încredinţă sala lui Patty, se duse în fugă în camera sa, se schimbă şi coborî pentru a sări într-un autobuz

care ducea pe Regent Street. Dispunea de patru ore minunate pentru a-şi cheltui cecul şi exact asta avea intenţia să facă.

Găsi aproape imediat primul articol de pe listă: o rochie elegantă din tafta de culoare roşu închis violaceu, cu o jupă amplă şi ceea ce pentru ea reprezenta o bustieră îndrăzneaţă. Ceea ce-l va scoate din sărite pe Humphrey şi o va face să leşine pe doamna Parsons! "Vom vedea", se gândi Eugenia, începând să caute o pereche de pantofi cu tocuri înalte. Nu văzu decât tocuri uriaşe şi preţuri exorbitante, dar oricum asta era ceea ce căuta.

Punga nu-i era încă goală.

Se lăsă tentată de un adorabil costum de tricot înainte de a-şi socoti din nou averea. Cu restul îşi cumpără o pereche de pantofi, nişte cizmuliţe foarte simple şi... cu tocuri înalte, ceea ce-i va displăcea cu siguranţă lui Humphrey. Aveau exact aceeaşi înălţime. Cu aceste tocuri, îl va depăşi şi cu cel puţin cinci centimetri... Dar asta nu-i slăbi hotărârea de a le păstra. Inainte de a se întoarce la spital, se opri într-un salon de ceai, unde bău o cafea şi savură o prăjitură.

Incărcată cu cutii, coborî din autobuz şi trecu de grilajul curţii de la intrare. Era gata să se lovească de doctorul Grenfell care venea din direcţia opusă.

- Ai făcut cumpărături? o întrebă. Nu văd nici aspirator, nici fier de călcat... Cu atât mai bine! Dacă nu te remarc în sala de bal, fă-mi un mic semn!

Ii luă câteva pachete şi se întoarse din drum spre intrarea spitalului.

- Sunt încântat că mi-ai urmat sfatul.

- Da, i-am vorbit şi tatălui meu despre asta. Şi-a exprimat aceeaşi părere ca dumneata...

- Şi Humphrey? întrebă doctorul Grenfell pe ton de conversaţie.

- Nu i-am spus nimic încă, mărturisi Eugenia, oprindu-se. Am conştiinţa încărcată...

- Haide, haide. Va fi o plăcută surpriză pentru el, comentă doctorul.

Ii înmână cutiile pe care le ţinea unui brancardier, adăugând:

- Vreţi să le duceţi la căminul infirmierelor? Spuneţi că sunt pentru domnişoara Smith. Le puteţi lăsa la ghereta portarului.

Ochii Eugeniei se rotunjiră de mirare.

- Nu poţi face asta. Brancardierii n-au dreptul...

- Poate nu, dar n-au refuzat niciodată să-mi facă mici servicii, o asigură medicul. Eşti liberă în seara asta?

- Hm... nu, din nefericire, oftă Eugenia. Humphrey m-a invitat la cină.

Doctorul Grenfell se încruntă imperceptibil şi buzele i se strânseră uşor.

- Bun. Ei bine, îţi doresc să petreci o seară plăcută.

în timp ce se îndepărtă, Eugenia se îndreptă încet spre cămin. Dar chirurgul o ajunse din urmă.

- Iartă-mă Eugenia, dar n-am putut rezista dorinţei de a-ţi spune că nu ştii să minţi. Humphrey este întotdeauna de gardă marţi seara. Ai fi putut să-mi răspunzi pur şi simplu că

nu doreşti să ieşi cu mine.

Pleoapele pe jumătate închise îi ascundeau expresia ochilor. Eugenia îl privi o clipă, înainte de a spune:

- Nimic nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere decât să-ţi accept invitaţia, doctore Grenfell. Dar n-ar fi... foarte înţelept. N-am găsit nici o altă scuză. îmi pare rău...

îl văzu zâmbind şi se miră uşor.

- Şi mie, afirmă el. Ei bine, va trebui să mă mulţumesc cu Miriam.

Apoi se duse să împingă o uşă şi dispăru. Eugenia aşteptă câteva clipe, dar uşa nu se mai deschise.

Inima îi tresări în piept când îl zări pe Humphrey venindu-i în întâmpinare. Era vizibil grăbit. Aproape alerga, cu halatul descheiat, cu stetoscopul ieşind din unul din buzunare şi cu un dosar vârât sub braţ. Evident, nu avea deloc timp pentru ea. Dar îi aruncă o privire de profundă surpriză când o depăşi. Zâmbetul pe care Eugenia îl schiţase, rămase fără răspuns. Are mult de lucru, se gândi aceasta. Oare din ce motive nu simţise nici o bucurie reală văzându-l? Nu găsise în ea decât o vagă curiozitate. Să fie pentru că erau logodiţi de prea mult timp, iar perspectiva căsătoriei devenea din ce în ce mai îndepărtată?

Balul avu loc peste patru zile şi o animaţie neobişnuită domnea în căminul infirmierelor. Fiecare cameră era un teatru de întâlniri şi discuţii şoptite. Rochii şi bijuterii se scoteau din dulapuri. Se retuşa, se călca, uneori se împrumuta. Eugenia nu spusese nimic despre noua sa toaletă. Prietenele, obişnuite s-o vadă în aceeaşi ţinută de

oraş, renunţaseră s-o mai întrebe cum intenţiona să se îmbrace.

In seara balului se închise în cameră cu un sentiment de bucurie, pentru a se pregăti. Işi mărturisi o dată în plus că rochia îi venea foarte bine. O îmbrăcase după ce făcuse rapid o baie şi se duse să se aşeze în faţa oglinzii. Cu siguranţă, Humphrey nu va aprecia acest decolteu, se gândi. Ideea că doctorul Grenfell va avea o reacţie diametral opusă o făcu să zâmbească. Işi încălţă pantofii de seară cu tocuri înalte, stinse şi ieşi pe culoar.

Privirea pe care i-o rezervară prietenele o umplu de fericire. Spărsase oare o bancă, sau îşi descoperise un unchi în America? Fu întrebată chiar dacă rupsese logodna cu Humphrey.

-Va fi surprins, afirmă una dintre colege. Pariez că se va hotărî să te ia de soţie fără să mai întârzie.

Humphrey o aştepta în faţa intrării amfiteatrului. Văzând-o, avu o mişcare de a se da înapoi.

Apoi îi veni în întâmpinare şi şopti cu o voce încărcată de mânie:

- Rochia asta este indecentă. Unde ai găsit-o?

- Nu-ţi place? Am cumpărat-o.

Ridicându-şi jupa, îi arătă pantofii eleganţi argintii.

- I-am cumpărat de asemenea, spuse liniştită.

- Hotărâsem să economisim cât mai mult posibil pentru a ne dota. Probabil ai cheltuit o mică avere pe aceste... lucruri, şi pari ridicolă!

Ochii Eugeniei scânteiară şi nările fremătară.

- Nu m-am atins de economiile mele, îi replică. Şi pentru că-ţi displac, voi căuta pe cineva care să mă aprecieze.

îi întoarse spatele şi se îndepărtă spre un grup de infirmiere şi de tineri interni. Aceştia din urmă, la apropierea sa, arătară o sinceră admiraţie şi se grăbiră s-o invite la dans, ignorându-l pe Humphrey care încă tuna şi fulgera la intrarea în sală.

Eugenia nu-l văzu pe doctorul Grenfell decât puţin mai târziu. Era însoţit de Miriam. Măcar o dată, nu încercă nici un sentiment de inferioritate. Desigur, rochia să nu era de firmă, dar rezista comparaţiei cu cea din satin cu bretele pe care o purta Miriam.

Doctorul Grenfell nu părea s-o fi văzut. Dar când muzica se opri, veni, o luă de cot şi, fără o vorbă, o conduse pe pistă.

- Dacă nu te-am invitat cum cere obiceiul, îi declară, este pentru un motiv foarte simplu: ştiam că îţi doreai să dansezi cu mine.

Uluită, Eugenia reuşi să murmure:

- Nu-ţi lipseşte îndrăzneala!

- Să spunem că sunt puţin anticonformist, făcu doctorul zâmbind uşor.

După o clipă, observă cu o voce suavă:

- Nu te-am văzut dansând cu Humphrey. Ceartă de îndrăgostiţi?

- Nu fi necuviincios, doctore Grenfell.

Dar, aproape imediat, îi explică:

- Nu i-a plăcut rochia mea, o găseşte indecentă.

- Este absolut fermecătoare, afirmă doctorul Grenfell pe

un ton măsurat. Oare care sunt criteriile sale de decenţă? Faţa acoperită şi vălul lung purtat de femeile iraniene? Ai un corp splendid, nu văd de ce l-ai ascunde.

Plecă ochii spre ea şi adăugă:

- Te-am văzut rareori roşind. Mărturisesc că asta mă impresionează... Sper că ai cheltuit tot?

- Oh da! Şi nu regret! Tata mi-a spus că a fost o idee excelentă.

Ochii doctorului Grenfell străluciră:

- Bărbaţii maturi sunt deseori buni sfătuitori, afirmă. Ai cinat?

- Nu. Harry m-a invitat...

Doctorul Grenfell se opri în acelaşi timp cu muzica.

- Nu va spune nimic, hotărî luând-o de braţ. Ti-e foame?

- Da, dar... logodnica dumitale...?

Doctorul dădu dezinvolt din mână.

- Nu te sinchisi, este admirată din plin, declară.

- Asta nu te contrariază?

- Nu, deloc.

Insoţindu-l în sala restaurantului, care se afla la celălalt capăt al culoarului, Eugenia se întrebă cum trebuia să interpreteze acest răspuns.

- Inţeleg, spuse în cele din urmă.

Probabil eşti mândru de ea.... vreau să spun... pentru că nu lasă bărbaţii indiferenţi...

- Da, aşa este, făcu doctorul, indiferent.

Aleseră o masă mică, mai departe de celelalte, cinară fără grabă şi stătură de vorbă. Harry se apropie în clipa când

terminase masa.

- Bună seara, domnule, începu pe un ton amabil şi respectuos. Credeam că vom supa împreună, Eugenia.

- Mi-am permis să-ţi iau locul, Harry, exclamă doctorul Grenfell cu un zâmbet seducător. De altfel, seara este doar la început. Intr-o oră sau două, Eugenia îşi va regăsi pofta de mâncare. Am avut ceva de discutat.... o cină de afaceri, ca să spun aşa. Ia-ţi un scaun, meniul este excelent.

Tânărul medic se supuse cu solicitudine. Câteva clipe mai târziu, întrebă dacă Eugenia nu dorea să se întoarcă în sala de bal.

- Uşurează digestia, îi explică.

Eugenia se întoarse aşadar în amfiteatru, unde dansă până la sfârşitul acelei serate lungi şi vesele. Pe Humphrey nu-l mai văzu şi nu se preocupă să-l caute. Doctorul Grenfell, pe care îl zărise de două sau de trei ori, se pierduse până la urmă în mulţime. Ajungând în camera sa era fericită, dar frântă de oboseală. Inainte de a adormi, îşi aminti cu tristeţe că trebuia să petreacă weekendul următor cu mama lui Humphrey.

Era fix ora zece când doctorul Grenfell se prezentă pentru a face vizita obişnuită. Eugenia îl primi la intrarea serviciului şi schimbară acelaşi "bună ziua" politicos şi impersonal. Costumul său albastru petrol era la fel de elegant şi îngrijit ca de obicei şi nu avea nici cel mai mic semn de oboseală pe faţă. Dennis, internul care-l însoţea, nu părea să fi dormit deloc, dar nu era mai puţin prompt şi atent. După terminarea vizitei, echipa medicală ajunse în

biroul supraveghetoarei, unde îi aştepta tradiţionala cafea. Doctorul Grenfell o bău rapid pe a sa şi se ridică, imitat imediat de colaboratori. Dar el nu ieşi.

- Du-te înainte, Harry, vin şi eu într-o clipă.

Rămas singur cu Eugenia, închise uşa şi se rezemă cu spatele la
ea.

- L-ai văzut pe Humphrey?

- Nu, răspunse tânăra supraveghetoare care nu-şi putuse ascunde surpriza. N-am avut ocazia, dar cu siguranţă îl voi întâlni după serviciu.

- Bine. Sunt sigur că vei face tot ce poţi mai bine pentru a aranja lucrurile. N-ar fi rău deloc să vă împăcaţi, este un tânăr bărbat plin de bun-simţ.

Făcu o pauză şi se întoarse spre fereastră.

- Are un viitor sigur şi o carieră bine trasată, reluă cu un aer absent. Vei avea afecţiune, siguranţă, o viaţă foarte ordonată...

Ochii Eugeniei se rotunjiră de uimire. Doctorul Grenfell nu-i adresase niciodată astfel de cuvinte. Oare din ce motiv se interesa brusc de viitorul ei?

- Da, spuse pe un ton surprins. Presupun că da. Duminica viitoare suntem liberi. Vom petrece weekendul cu mama sa.

Doctorul Grenfell se îndreptă şi puse mâna pe mânerul uşii.

- Este de preferat să lăsaţi mama la o parte, declară înainte să iasă.

Eugenia rămase o clipă nemişcată, gândindu-se la acea

ultimă remarcă şi încercând să-i prindă semnificaţia.

Il revăzu pe Humphrey puţin după cină.

- Ceea ce ai făcut este ridicol, afirmă acesta la capătul unei lungi discuţii. Dar sunt gata să uit totul. Totuşi, îţi voi cere să nu mai îmbraci rochia aceea. Nu eşti nici tânără, nici zveltă.

Eugenia dădu din cap stăpânindu-şi valul de mânie care ameninţa s-o copleşească.

In acea seară, adormind, încercă aproape un sentiment de fericire. Nu tocmai aplanase diferendul cu Humphrey?

A doua zi seara, se duse în vizită la familia sa şi, firesc, aminti balul şi incidentul care-l precedase.

- Credea că am luat din economiile mele pentru a cumpăra rochia aceea, explică Eugenia cu un oftat. La sfârşitul săptămânii suntem liberi amândoi. Vom petrece weekendul cu mama sa.

- Vei îmbrăca noul tău costum albastru? întrebă Becky.

- Da, răspunse tânăra femeie.

Poate Humphrey nu va aprecia pantofii pe care-i cumpărase, dar oare ce putea spune despre o vestă şi o fustă dreaptă?

Capitolul 5

Humphrey o aştepta în maşină. Se strecură lângă el, exclamând cu o voce gâtuită:

- Iartă-mă, am fost reţinută.

Bărbatul îi atinse uşor cu buzele obrazul pe care i-l întinse.

- Nu înţeleg de ce eşti mereu în întârziere când ieşim, declară pe un ton ferm.

- Ti-am cerut iertare, dragul meu, dar chiar nu m-am putut elibera mai curând.

Humphrey porni motorul şi porni încet pe stradă.

- Este nou... ceea ce porţi?

- Da, confirmă Eugenia. Am cumpărat acest costum cu restul de bani.

- Ce bani? exclamă el.

- Ei bine... Doamna Clarence, pacienta mea din Portugalia, mi-a înmânat un cec. Şi, cum nu m-am atins de salariu, m-am gândit că-mi puteam oferi nişte haine.

- Aşadar, n-ai considerat necesar să-mi ceri părerea, constată Humphrey strângând din buze. Bun, să nu mai vorbim despre asta.

Doamna Parsons îşi întâmpină fiul cu aceeaşi bucurie excesivă cu care îl obişnuise să i-l demonstreze. Apoi, ochii săi mici şi duri se întoarseră spre Eugenia. O sărută rezervat pe obraz, murmurând cu o voce suavă:

- O nouă toaletă? Ce extravaganţă...

Privirea îi coborî pentru a se aţinti asupra pantofilor.

- Foarte elegant, comentă bătrâna doamnă. Aşadar, nu-ţi

plac pantofii cu tocuri joase? Sunt totuşi mai practici şi... mai puţin ostentativi

- Eugenia şi-a permis un mic capriciu, exclamă Humphrey cu un râs puţin condescendent. Dar să nu rămânem aici. Să intrăm....

Un miros de ceară şi de dezinfectant domnea în vestibul.

- Ti-am pregătit mâncarea ta preferată, dragul meu, anunţă doamna Parsons în timp ce treceau prin faţa bucătăriei. Vizitele tale sunt atât de rare...

Se aşezară în semicerc în jurul falsului şemineu din salon.

- Binevoieşti să ne torni un degeţel de porto, dragul meu? reluă doamna Parsons, ca de obicei. Păstrez sticla special pentru tine. Eu a trebuit să renunţ la acest lux de la moartea bietului tău tată.

Aşezându-se, Eugenia avu grijă să nu deranjeze pernele de pe divan. Ii acordă o atenţie politicoasă bătrânei doamne, care începu să-i descrie încă o dată viaţa "tristă şi grea" pe care trebuia s-o ducă. Se întrerupse după un timp pentru a-i pune doar de formă o întrebare Eugeniei, apoi se întoarse spre fiul său, care se lansă într-o descriere minuţioasă a zilelor sale la spital. Evocă apoi călătoria tinerei sale logodnice în Portugalia, dând impresia că fusese mai mult o plimbare turistică decât o misiune. Eugenia se mulţumi să ofteze în sinea sa. Dar fu gata să sară în sus de mânie când el menţionă cecul.

-Ah! exclamă doamna Parsons cu un aer vesel. După câte văd, ştii să culegi roadele muncii tale!

Eugenia nu se putu stăpâni.

- Oh da, răspunse cu blândeţe. Dar vai, toate roadele în chestiune trebuie să fie depuse la bancă...

Vizibil jignită, doamna Parsons anunţă că se duce să spele vasele şi ieşi.

-Ai putea să eviţi să fii nesuferită cu mama, declară Humphrey, cu vocea sa lentă şi ponderată.

- Dacă vreau! replică Eugenia ridicându-se.

Se repezi spre scară şi ajunse în camera de oaspeţi pe care o ocupa de obicei în timpul vizitelor lor.

Era o încăpere minusculă, anonimă şi la fel de impersonală ca o cameră de hotel. Câteva clipe îi fură suficiente Eugeniei să-şi recapete calmul. Işi perie părul, se dădu cu puţină pudră pe obraji şi coborî. Humphrey şi mama sa tocmai discutau despre ea. O înţelese după feţele lor care luară o expresie nevinovată şi detaşată.

- Te aşteptam, afirmă Humphrey.

Cina începu şi se termină într-o atmosferă solemnă, iar seara fu întru totul asemănătoare celor precedente. Intorcându-se în cameră sub privirea atentă a doamnei Parsons, Eugenia îşi spuse că poate greşise visând o viaţă mai puţin ternă şi plictisitoare. Nu avea oare asigurat un viitor stabil şi o viaţă foarte ordonată? Ce putea cere mai mult?

Ziua de sâmbătă fu - cum era întotdeauna la familia Parsons - consacrată grădinăritului. Apoi făcură o plimbare cu maşina, urmată de o masă rece şi o după-amiază "foarte liniştită". Eugenia îşi scoase lucrul la care tricota, doamna Parsons dormi şi Humphrey se adânci în lectura "Timesului".

După ceai şi o partidă de scrabble, doamna Parsons servi cina.

Dimineaţa de duminică fu aproape în întregime petrecută la biserică. In timp ce asculta predica şi se gândea la viitoarele sale zile libere, Eugenia se surprinse gândindu-se la doctorul Grenfell. La prânz, doamna Parsons servi o friptură însoţită de tradiţionala budincă făcută cu stafide. Humphrey se retrase apoi în salon pentru a-şi citi ziarul.

- Cu toată munca ce-l aşteaptă, trebuie să se odihnească bine, explică mama sa.

Eugenia, care ştergea vasele, se mulţumi să dea din cap. Se întoarse în salon puţin mai târziu şi îşi reluă tricotatul, ascultând distrată ce discutau gazdele sale. După o clipă, îşi dădu seama că doamna Parsons tocmai vorbea despre viitorul lor.

- Imi vor trebui cel puţin şase luni pentru a vinde casa asta, dar n-ai fixat data căsătoriei. Nu voi păstra decât cu ce să mobilez două încăperi pentru mine. Fireşte, voi lua masa cu voi, este mai economic. Ne vom înţelege foarte bine şi-i voi da lecţii de bucătărie Eugeniei.

Ii zâmbi tinerei infirmiere care o privea cu un aer năucit.

- Ai totul de învăţat în acest domeniu, nu este aşa, draga mea? o întrebă.

Eugenia inspiră adânc înainte de a răspunde:

- Nu chiar. De fapt, ştiu să gătesc. Oare trebuie să înţeleg că aveţi intenţia să veniţi să locuiţi la noi când vom fi căsătoriţi?

- Este o soluţie care prezintă numeroase avantaje, draga

mea, afirmă doamna Parsons. Nu găseşti?

- Care?

- Ei bine, nu vei fi singură când Humphrey va lucra şi, chiar dacă nu voi putea ajuta efectiv pentru a întreţine casa, nu voi fi zgârcită cu sfaturile. Voi şti să mă retrag uneori în apartamentele mele, adăugă râzând uşor. Sper că nu mi-o vei reproşa?

Eugenia se întoarse spre Humphrey, care părea puţin jenat.

- Nu mi-ai vorbit despre asta, observă calm tânăra femeie.

- Voiam să discutăm în trei, îi explică el.

Eugenia rămase o clipă tăcută. Apoi se ridică, anunţând:

- Mă duc să prepar ceaiul. Dacă nu vă deranjează, doamnă Parsons, mi-ar plăcea să plecăm devreme. Humphrey mă va lăsa acasă. Am promis să petrec seara acolo.

Humphrey deschise gura să protesteze, dar Eugenia îi aruncă o privire autoritară şi se răzgândi.

- Da, uitasem, afirmă adresându-se mamei sale.

Mai târziu, în maşina care-i ducea în oraş, tânăra femeie se simţi destul de stăpână pe sine pentru a explica linişti ce credea.

- Sunt uluită, Humphrey, începu. Am acceptat să mă privez de o mulţime de lucruri gândindu-mă că economiile noastre ne vor folosi pentru a ne dota... Nu, nu mă întrerupe! Tu şi mama ta aţi vorbit prea mult. Acum este rândul meu. Mama ta trăieşte foarte bine, după câte am înţeles are o

femeie de serviciu... o femeie de serviciu pe care o voi înlocui eu când vom fi căsătoriţi! Pentru ce motiv va veni să locuiască împreună cu noi? Oare ce viaţă vom avea? Nu vom fi niciodată singuri

Ridică amândouă mâinile într-un gest de disperare.

- Şi de ce oare nu mi-ai vorbit înainte? îl întrebă. Mă priveşte şi pe mine, nu?

- Vom discuta despre asta când îţi vei regăsi calmul, Eugenia, declară Humphrey cu asprime.

- Să-mi regăsesc calmul! exclamă Eugenia. In clipa asta, aş dori să te strâng de gât, Humphrey! Vrei să mă conduci acasă?

In mod curios, acesta o făcu fără o vorbă. In faţa intrării căsuţei, o aşteptă să coboare şi plecă.

Eugenia îi găsi pe tatăl său şi pe gemeni aşezaţi în salon. Fură surprinşi s-o vadă, dar primirea nu le fu mai puţin călduroasă.

- Ai petrecut un weekend plăcut, draga mea? întrebă domnul Smith.

- Nu, tată, spuse Eugenia prăbuşindu-se pe un scaun. Aş vrea puţin ceai...

- Mă ocup eu de asta, exclamă Becky ridicându-se imediat. Dar mai întâi mi-ar plăcea să ştiu despre ce veţi vorbi...

Eugenia le rezumă în câteva minute trista sa poveste.

- Oare ce trebuie să fac, tată? întrebă la sfârşitul povestirii. Nu mă voi înţelege niciodată cu doamna Parsons. Nu mă place şi, sincer, este reciproc. Vreau să spun... că nu

este deloc soacra pe care o visez. Şi de altfel, nu văd de ce mi-aş economisi banii dacă trebuie să folosească la dotarea şi mobilarea unei case... Nu, a spus că-şi va aduce propriile mobile. A promis de asemenea că mă va învăţa să gătesc.

- In acest domeniu, n-ai nevoie de lecţii, afirmă Bruce.

- Nu trebuie să te căsătoreşti cu Humphrey, decretă Becky.

- Evident, asta ar rezolva problema, comentă domnul Smith. Dar poate nu este cea mai bună soluţie. Uiţi un lucru, draga mea. Căsătoria nu va avea loc decât peste doi ani. Până atunci, doamna Parsons s-ar putea ea însăşi căsători. Este dureros de spus, dar ar putea să şi moară. Si nimic nu dovedeşte că Humphrey nu-şi va schimba părerea între timp. Nu, este mai bine să aştepţi. Nu se ştie niciodată.

Eugenia îi urmă sfatul. Totuşi, îi fu greu să-l vadă pe Humphrey a doua zi şi să se comporte ca şi când nimic nu se întâmplase. Era palidă şi vizibil preocupată când îşi reluă serviciul, ceea ce doctorul Grenfell nu întârzie să remarce. Dar nu făcu nici o aluzie la viaţa sa personală şi nu menţionă nici măcar o dată numele lui Humphrey când veni să-şi bea tradiţionala cafea. Eugenia îl văzu cu regret plecând. Căpătase obiceiul de a-i vorbi aproape liber şi n-ar fi ezitat să-i mărturisească frământările sale. Dar atitudinea sa distantă o împiedicase.

Trecură mai multe zile. Sentimentul de indispoziţie şi de incertitudine pe care i-l lăsase ultimul său sejur la doamna Parsons poate se atenuase, dar nu rămânea mai puţin prezent în fiecare clipă. Eugenia suferea că nu se putea

destăinui cuiva. Si cum doctorul Grenfell îi arăta aceeaşi indiferenţă politicoasă, într-o seară se hotărî să se ducă să-şi caute încurajarea acolo unde era sigură că o găseşte: lângă familia sa.

O ploaie deasă şi măruntă întuneca străzile şi sufla un vânt rece ca gheaţa. Un şir lung aştepta în faţa staţiei de autobuz când Eugenia ajunse acolo. Se înfioră în mantoul care nu mai era chiar impermeabil. In loc să cheltuiască o mică avere pe o rochie pe care n-o va mai îmbrăca multă vreme, n-ar fi fost oare mai bine să-şi fi cumpărat o haină de iarnă?

Femeia care aştepta în spatele ei o înghesui puţin şi bombăni un "iertaţi-mă, neclar. O maşină trecu în trombă, împroşcând o jerbă de apă noroioasă pe picioarele sale. Nu se vedea nici un autobuz. Poate era mai bine să se întoarcă la spital pentru a face o baie caldă şi a se vârî imediat în pat? Era pe punctul să se resemneze când un automobil parcă de-a lungul trotuarului.

- Urcă, ordonă doctorul Grenfell, deschizându-i portiera.

Crezând că sesizează o urmă de iritare în vocea sa, Eugenia
replică:

- Mă duc acasă.

- Urcă! Te voi lăsa acolo.

- Ce aşteptaţi oare? se miră femeia care se agita în spatele ei. Preferaţi să rămâneţi în ploaie?

Tânăra femeie se strecură pe scaunul din vehicul.

- Sincer, doctore Grenfell...

- Gerard, o întrerupse acesta. Credeam că am reglat această problemă.

Demară şi reluă:

- Ce adresă? Nu, nu-mi spune... Trafalgar Street, 96.

- De unde ştii? Sunt pe cale să-ţi inund maşina frumoasă...

- Plouă, făcu Gerard observaţia pe ton liniştit. Harry m-a informat.

- Nu mai spune! Cu ce ocazie?

- Nu-mi amintesc, îi răspunse calm. Ai avut o zi foarte încărcată.

Ajunseră curând la destinaţie şi Eugenia făcu gestul să coboare.

- Mulţumesc mult. Sper că nu te-am întârziat?

Doctorul dădea impresia că era complet singur, ceea ce o miră pe tânăra infirmieră.

- Nu, n-aveam nici o ţintă precisă, îi răspunse.

- Poate ţi-aş putea oferi puţină cafea? se auzi propunând.

Ochii medicului străluciră.

- Cu plăcere. Nu deranjez?

- Câtuşi de puţin! Gemenii primesc mult...

- Gemenii?

- Bruce şi Becky, fratele şi sora mea, explică Eugenia deschizând portiera. Nu sunt aşteptată. Trebuie să fie o dezordine...

- Altfel spus, prezenţa dumitale este indispensabilă?

- Nu, deloc. Le gătesc când vin. Restul timpului se descurcă foarte bine fără mine.

Eugenia porni pe aleea mică ce ducea spre scara de la intrare şi învârti mânerul uşii. In vestibul domnea o căldură plăcută şi un miros de pâine prăjită venea dinspre bucătărie.

- Eu sunt! exclamă Eugenia scoţându-şi impermeabilul.

Becky şi Bruce sosiră repede în timp ce ea deschidea salonul.

- Am o temă la mate! anunţă Bruce.

Becky îl îndepărtă din drumul său.

- Eu mai întâi, strigă. învăţăm acum despre Carol I, dar tata nu mă poate ajuta, este absorbit de noua sa carte...

Rămaseră nemişcaţi zărindu-l pe doctorul Grenfell. După o scurtă ezitare, Bruce exclamă:

- Sunteţi doctorul Grenfell, v-am recunoscut foarte bine.

- Sunt măgulit, afirmă medicul apropiindu-se. Nu cred să ne mai fi întâlnit... ?

- Nu, dar v-a descris Eugenia. Lăsaţi-mă să vă iau mantoul, este tot ud.

- Unde este tata? întrebă Eugenia, care roşise puţin.

- In bucătărie, pregăteşte cina.

Domnul Smith apăru cu o spatulă în mână.

- Ah, ai venit chiar la timp, draga mea, declară cu un zâmbet bucuros. încerc să fac nişte ouă jumări, dar probabil am uitat ceva...

Il privi pe bărbatul înalt care-i însoţea fiica.

- Doctorul Grenfell, dacă nu mă înşel? îl întrebă. Sunt încântat să vă cunosc. Rămâneţi cu noi?

- Nu cred că doctorul Grenfelll... începu Eugenia.

- Accept cu plăcere să particip la masa dumneavoastră,

spuse cel interesat, cu voce calmă. Imi doream să vă întâlnesc, domnule Smith. Eugenia a menţionat într-o zi interesul dumneavoastră pentru cărţile rare. Am eu însumi nişte ediţii originale...

Ignorând-o pe Eugenia care ridicase uimită dintr-o sprânceană, cei doi bărbaţi se duseră să se aşeze la gura sobei şi se adânciră într-o lungă discuţie. Eugenia se duse la bucătărie şi alcătui rapid un meniu: ouă jumări, salată proaspătă, pui rece şi cartofi pai prăjiţi. Câteva clipe mai târziu, ieşea să pună masa. Becky veni să i se alăture.

- Să te ajut puţin? îi propuse Eugeniei. Este foarte frumos, nu găseşti?

- Da, draga mea. Dar nu m-am aşteptat să rămână.

- Probabil îi este foame, explică adolescenta.

La momentul potrivit, îi voi cere să-mi vorbească despre regii Angliei.

Eugenia se întoarse în bucătărie.

- La masă! exclamă puţin după aceea. Grăbiţi-vă, se va răci!

Nu putu decât să se mire de uşurinţa cu care doctorul Grenfell
pătrunsese în cercul familiei. Eugenia recunoştea cu uşurinţă că familia Smith era foarte vorbăreaţă. Dar descoperi cu stupoare că invitatul său ştia de asemenea să vorbească despre orice. Conversaţia se învârti în jurul ediţiilor rare, a teoremelor lui Pitagora şi a Stuarţilor.

- A fost delicios, afirmă doctorul Grenfell la sfârşitul cinei. Humphrey se poate mândri cu o adevărată bucătăreasă

foarte pricepută. Nu înţeleg ce aşteaptă pentru a te lua de soţie.

In ciuda privirii furioase a Eugeniei, continuă:

- Oh, ştiu că faceţi economii pentru a vă dota, dar nici un aparat menajer nu va egala vreodată talentele culinare ale unei femei.

- Mama lui Humphrey are intenţia să locuiască împreună cu ei, anunţă Becky.

Doctorul Grenfell îşi plecă ochii în farfurie.

- Ti-ai terminat temele, Becky? întrebă Eugenia.

- Da, doctorul Grenfell mi-a dat o mână de ajutor, răspunse fetiţa cu un aer ingenuu. Dacă doriţi să vorbiţi între voi, mă voi duce să spăl vasele şi Bruce le va şterge.

Doctorul Grenfell îşi împinse scaunul.

- Te pot însoţi, Becky? Eugenia şi tatăl său poate au ceva să-şi spună.

Ieşi cu copiii.

- Un bărbat foarte bine educat, declară domnul Smith înfundându-se în fotoliul său. Nu cred că a pus vreodată mâna într-o chiuvetă de bucătărie..

- Nici eu nu cred, confirmă Eugenia. Becky nu trebuia să spună că... Este un subiect care nu-l interesează pe doctorul Grenfell...

- In acest caz, se va grăbi să-l uite, bombăni tatăl său. Se va căsători curând, cred?

- Ţi-a spus-o el?

Oare din ce motiv se simţea brusc nefericită? Nu ştia de mult timp că era logodit?

- Ea este înaltă şi suplă.... un adevărat manechin....

Domnul Smith îi ignoră remarca.

- Oare pentru a ne vorbi despre doamna Parsons ai venit, draga mea? o întrebă. Trebuie să mărturisesc că această căsătorie îmi pare din ce în ce mai problematică. L-ai revăzut pe Humphrey?

- Da, şi ţi-am urmat sfatul. M-am prefăcut că am uitat. Poate se va aranja până la urmă, oftă Eugenia. Dar... nu voi suporta să vină să locuiască la noi.

- Dacă-l iubeşti într-adevăr pe Humphrey...

- Bineînţeles că-l iubesc.... Suntem logodiţi...

Eugenia se întrerupse şi adăugă pe un ton puţin deznădăjduit:

- Nu putem oare să ne căsătorim fără să mai aşteptăm?

Tatăl său rămase tăcut.

- Ce crezi tată?

Acesta nu-i putu răspunde, deoarece uşa se deschise şi doctorul Grenfell înaintă, urmat de gemeni.

- Trebuie să plec, anunţă Eugenia. Nu te deranja doctore, voi lua autobuzul.

- Vom ieşi îndată ce-ţi vei îmbrăca mantoul, spuse doctorul Grenfell, ca şi când n-o auzise.

Se apropie de domnul Smith pentru a-i strânge mâna.

- Tocmai am petrecut o seară foarte plăcută, adăugă el. Dacă doriţi, să nu ezitaţi să mă mai invitaţi încă o dată. Becky şi Bruce au acceptat să-mi facă o vizită, sper că nu vă supără asta. Căţeaua mea tocmai a făcut pui. Ştiu că nu vor putea să adopte unul, Plum nu ar accepta...

Se aplecă pentru a mângâia botul pisicii.

- Dar este o mică familie frumoasă, continuă. Poate lui Bruce şi lui Becky le va face plăcere s-o descopere. Ce-ai spune de viitoarea dumitale zi liberă?

Eugenia se simţi puţin ca prinsă în capcană. Dar nu putea refuza această invitaţie, cum se pregătea s-o facă.

- Excelentă idee! aprobă tatăl său. In această casă nu este interzis să avem un câine. Dacă ne va fi dat să ne întoarcem la ţară într-o zi...

Nu-şi termină fraza. Ştia mai bine decât oricine că un asemenea vis nu se va realiza niciodată. Se apropia de vârsta pensionării. Curând, nu va mai avea ca resurse decât o pensie modestă şi va deveni tot mai greu să asigure educaţia copiilor. Eugenia nu ştia, însă era pregătit să accepte orice sacrificiu pentru a le permite lui Bruce şi lui Becky să-şi termine studiile.

Eugenia îl privi îndelung o clipă, luptând cu un val de emoţii.

- Intr-adevăr, este o idee foarte bună, exclamă străduindu-se să zâmbească. Când veţi intra în vacanţă?

- Miercuri, răspunse Bruce. Gerard spune că şi tu vei fi liberă.

- Vom regla amănuntele mai târziu, murmură doctorul Grenfell.

In maşina care-i ducea spre spital, Eugenia se străduia să-şi adune gândurile.

- Miercuri mi se pare puţin...

- Ai alte planuri? o întrebă chirurgul. Humphrey este de

gardă, nu-i aşa? Si cum nu încasezi salariul decât într-o săptămână, nu te vei învârti prin magazine...

- Nu ţi-am descris programul meu! făcu tânăra femeie tăios.

- Nu ţi-am cerut-o. Dar mărturiseşte că Becky şi Bruce vor fi decepţionaţi. Voi trece să te iau pe la ora paisprezece şi apoi vom merge să-i luăm pe ei.

- Nu ştiu unde locuieşti, remarcă Eugenia în şoaptă.

- Ei bine, te vei lămuri miercurea viitoare.

Tânăra femeie îl întâlni pe Humphrey a doua zi dimineaţă, în clipa în care se ducea la secretariat. Acesta se opri în faţa ei şi îi zâmbi.

- Se poate şti unde ţi-ai petrecut seara de ieri? o întrebă pe un ton jovial. Aveam o clipă liberă şi m-am gândit să-ţi ofer un pahar.

- M-am dus acasă.

Văzând-o că roşise uşor, Humphrey îşi imaginase probabil că era emoţionată să-l revadă, deoarece aprobă din cap.

- Toată lumea este bine? o întrebă.

Eugenia ştia că nu se simţise niciodată în largul lui cu tatăl său şi că prefera să-i ignore pe gemeni. Răspunsul fu aşadar laconic.

- Da, mulţumesc. Eşti ocupat?

- Ca şi când mi s-ar întâmpla să nu fiu! exclamă Humphrey. Si tu? Iţi dezmorţeşti puţin picioarele înainte de pauza de cafea?

In mod ciudat, niciodată nu o iritase cu adevărat această

manieră în care el lăsa să se înţeleagă că nu muncea.

Ştia totuşi că nu-şi petrecea timpul căscând gura.

- Este mult timp de când mi-am băut cafeaua, preciză Eugenia pe un ton degajat. Mergeam la secretariat. Pe curând.

- Nu aşa repede! făcu Humphrey reţinând-o de braţ. Voi dispune de două sau trei ore miercuri după-amiază. Este ziua ta liberă...

- Da, dar am promis să ies cu Bruce şi Becky. Imi pare rău. Humphrey.

- Ei bine, rămâne pentru altă dată, declară acesta încercând să-şi ascundă iritarea.

Eugenia îi zâmbi şi se îndepărtă. Işi reproşă vag că nu-i spusese că se va duce în vizită la doctorul Grenfell. Oare din ce motiv nu menţionase acest "amănunt"? Nu pentru a le face plăcere lui Bruce şi lui Becky acceptase să-i însoţească?

Soarele îi umplea camera când se trezi, miercurea următoare. După mai multe zile de vânt şi ploaie, strălucea primăvara. Oare era un semn?

La capătul unei jumătăţi de zi relativ calmă, se duse în camera sa fără să se oprească la cantină şi se schimbă rapid. Era puţin după ora două când ajunse în parcajul spitalului.

Doctorul Grenfell, care aştepta în maşină, coborî şi veni să-i deschidă portiera.

- Bună ziua, Eugenia, făcu zâmbind plăcut. Mi se pare că ai avut o dimineaţă mai degrabă liniştită.

- Da, într-adevăr.

- Albastrul îţi vine foarte bine, reluă doctorul aşezându-se la volan. Ar trebui să porţi tocuri înalte mai des.

- Mi-a fost întotdeauna teamă că trebuie să mă aplec pentru a le vorbi oamenilor!

- Cu mine, nu va fi necesar, remarcă Gerard liniştit. Ai mâncat de prânz?

- Hm... da, îi răspunse după o scurtă ezitare.

Ronţăise o jumătate de biscuit şi băuse o ceaşcă de ceai.

- Ce zi frumoasă! exclamă bucuroasă. Ador luna aprilie.

Fără să renunţe la calmul său, doctorul Grenfell declară:

- Si eu. Totuşi, voi aştepta luna mai.

- Ce vrei să spui? făcu Eugenia cu un aer uluit.

- Este un poet - Edward Teale, cred - care a scris: "totul devine posibil în luna mai".

Deloc grăbită, tânăra femeie murmură:

- Poate intenţionezi... să te căsătoreşti?

-Ai ghicit exact, Eugenia, îi răspunse cu seriozitate.

Eugenia rămase tăcută, dar pieptul i se umflă de un lung oftat.

Oare de unde venea această tristeţe care o cuprinsese brusc? Doctorul Grenfell nu avea dreptul să ia de soţie femeia pe care şi-o alesese? Bineînţeles, ştia asta, dar nu se putea împiedica să se gândească la faptul că Miriam nu i se potrivea şi că făcea o greşeală îngrozitoare legându-şi soarta de cea a acestei persoane.

Becky şi Bruce le făcură mari semne când apărură. Evident, erau gata de mult timp şi nerăbdători să iasă.

- Intru cu dumneata, anunţă doctorul Grenfell

înconjurând maşina pentru a o ajuta pe tânăra femeie să coboare.

Eugenia nu ştia că tatăl său lipsea, dar îl precedă pe însoţitorul său fără o vorbă. Câteva clipe după aceea, îl văzu punând o carte pe masa din salon.

- Este pentru tatăl dumitale, îi explică pe un ton calm. Mi-a spus că nu a reuşit să găsească un exemplar al acestei opere.

Când se întoarseră la maşină, Eugenia luă loc de data aceasta pe bancheta din spate, unde i se alătură Becky. Bruce se instală lângă doctor şi începu imediat să-i pună întrebări despre cele mai neaşteptate subiecte. Stătură astfel de vorbă până când maşina trecu un pod, intrând în primele cartiere rezidenţiale. Becky se aplecă în faţă şi puse o mână pe umărul chirurgului.

- Aici locuieşti, Gerard? îl întrebă pe un ton aproape neîncrezător.

- Desigur, făcu acesta întorcându-se pe jumătate pentru a-i zâmbi.

Frână încet şi parcă maşina în faţa unei vile impozante, în stil victorian. Coborând, Eugenia se opri pentru a arunca o privire asupra Tamisei şi peste grădinile din Battersea. Nu se aşteptase să se afle în mijlocul unei panorame atât de încântătoare. Işi imaginase că doctorul Grenfell, ca majoritatea colegilor săi locuia într-un apartament modern, practic şi lipsit de originalitate. Dar, se gândi, se va căsători curând. Poate Miriam alesese şi mobilase această casă?

Doctorul Grenfell, care conversa cu Becky, răspunse

acestei întrebări:

- Familia mea locuieşte aici de mai multe generaţii. Desigur, este puţin cam mare, dar mie îmi place aici.

Pentru un motiv pe care nu şi-l putu totuşi explica, Eugenia simţi că-i dispare melancolia.

Capitolul 6

Un labrador mare veni în întâmpinare, urmat de un bărbat cu părul cărunt, dar care părea perfect sănătos.

- Pringle este soţul menajerei, explică doctorul Grenfell. Pringle, ţi-i prezint pe domnişoara Smith, Becky şi Bruce Smith. Şi iat-o pe Muffin, adăugă mângâind boţul căţelei.

- V-a adoptat deja, afirmă domnul Pringle în timp ce Becky şi Bruce îi înmânau mantourile. Ce aţi spune oare de o mică plimbare prin grădină?

- Ai o grădină? întrebă Eugenia.

- Da, desigur. Avem chiar şi o mică pădure. Vreţi să vedeţi familia lui Muffin?

- Oh, da! strigară gemenii într-un glas.

Puii lui Muffin ocupau un coş mare aşezat într-un colţ al imensei bucătării. O femeie mică şi zâmbitoare se ridică în clipa când intrară.

- Doamna Pringle, spuse doctorul Grenfell. Domnişoara Smith, Bruce şi Becky Smith.

- încântată. Scuzaţi-mă, că nu vă strâng mâna... prepar o prăjitură.

- Nu vă deranjaţi, exclamă chirurgul conducându-şi invitaţii până la coş.

O pisică tigrată era întinsă în faţa căţeluşilor.

- Este mica mea Maude, explică doamnă Pringle. Veghează asupra lor când lipseşte Muffin.

- Mi-ar plăcea mult să am un pui de căţel, oftă Becky. Dar ştiu că nu este posibil. Dacă într-o zi ne întoarcem la

Chilcoate Magna...

Eugenia se încruntă. Nu-i vorbise niciodată doctorului Grenfell despre fosta lor casă şi, pentru un motiv pe care nu şi-l explica, nu dorea să amintească acest subiect în prezenţa sa.

Grădina era vastă şi admirabil întreţinută. Eugenia se opri în capătul unei alei. Mica pădure care se întindea în faţa ei o făcu să uite că se afla în plin centrul Londrei.

- Este splendid! exclamă. Este greu de imaginat că dincolo există străzi şi maşini.

- Tocmai din cauza străzilor şi a maşinilor a plantat tatăl meu aceşti copaci.

- Locuieşti de mult timp aici?

- De când m-am născut, spuse doctorul Grenfell pe un ton domol.

- Este ciudat, am crezut întotdeauna că locuieşti într-un apartament de serviciu.

- Nu mă cunoşti, Eugenia.

Becky şi Bruce se avântaseră în pădure, iar Muffin îi urmă lătrând veselă. Eugenia respiră profund. Se imagina în căsuţa de la periferie la care se gândea Humphrey. Desigur, o căsuţă confortabilă, într-un cartier respectabil... Nu-şi putu stăpâni un frison.

- Beţi ceaiul cu noi? făcu doctorul Grenfell cu o voce blândă.

Salonul, unde se duseră să se aşeze, se afla în spatele clădirii.

Uşile-fereastră se deschideau spre grădină. Două canapele

din catifea arămie încadrau un mic şemineu. Scaunele tapisate, mesele şi măsuţele mici rotunde din tec vechi, covorul persan care acoperea podeaua se îmbinau admirabil pentru a crea o atmosferă caldă şi odihnitoare.

- Iţi place? o întrebă doctorul Grenfell.

- Foarte mult, răspunse Eugenia întinzându-i ceaşca de ceai.

Il văzu că o observa cu o privire intensă şi roşi uşor.

- Casa voastră din Chilcoate Magna... avea grădină? o întrebă brusc.

- Da. La fel de mare ca a dumitale, dar nu la fel de bine acoperită.

- Şi casa în sine? insistă chirurgul.

Cu o privire indignată spre Becky, Eugenia răspunse:

- Oh, nu era decât o casă mică de ţară, la intrarea într-un sat.

- O regreţi?

- Desigur, interveni Becky. Ca noi toţi. Am fost obligaţi să plecăm de acolo. Dar o vom răscumpăra îndată după ce Bruce şi cu mine ne vom termina studiile.

- O intenţie lăudabilă, comentă doctorul Grenfell.

Văzând că sora sa mai mică se pregătea să dea explicaţii mai amănunţite, Eugenia exclamă:

- Covorul acesta este într-adevăr superb.

Doctorul Grenfell aprobă zâmbind şi tânăra femeie îi fu recunoscătoare că nu insistă. După o clipă, anunţă puţin timid:

- Este timpul să ne întoarcem. Nu te deranja, vom găsi un autobuz...

- Trebuie să mă întorc la spital, afirmă chirurgul, ducându-se să închidă fereastra. O voi lua pe Muffin, adoră plimbările cu maşina.

Ar fi fost necuviincios să refuze această invitaţie. Eugenia îşi luă rămas-bun de la familia Pringle şi, urmată de Bruce şi de Becky, urcă în elegantul automobil al medicului.

- Mulţumesc pentru amabilitate, doctore Grenfell, reluă tânăra femeie în timp ce se apropiau de spital. Dacă binevoieşti să ne laşi aici, vom merge...

- Mă întreb de ce eşti atât de nerăbdătoare să-mi întorci spatele, murmură acesta cu blândeţe. Voi lăsa un bilet la ghereta portarului. O fac într-o clipă.

Fără să aştepte răspuns, ieşi, dispăru în interiorul spitalului şi reapăru puţin după aceea.

- Vii cu noi? Grozav! Tata va fi mulţumit. Nu pleci imediat? Vom avea prăjitură!

Eugenia făcu o mină resemnată văzându-l pe doctorul Grenfell urcând în maşină, fără măcar s-o consulte din privire. Nu va rămâne decât foarte puţin timp, se gândi. Cu siguranţă, este aşteptat...

Dar se înşela. La ora opt seara, era încă instalat în faţa şemineului, stând de vorbă cu domnul Smith.

- N-ai fost să cinezi! se miră brusc Becky. Noi luăm masa principală în mijlocul zilei. Si tata la fel. Vrei să-ţi pregătesc un sandviş?

- Nu, mulţumesc. Si eu am mâncat foarte bine la prânz

şi... prăjitura aceasta a fost delicioasă.

- Eugenia a făcut-o. O dată pe săptămână ne oferim o masă bună! Când se va căsători cu Humphrey, nu cred...

- Nu se vor căsători înainte de cel puţin doi ani, observă fratele său. Aşa că ai tot timpul să înveţi să găteşti!

Era aproape ora zece când doctorul Grenfell se ridică pentru a-şi lua rămas-bun. Ca şi tatăl Eugeniei, Bruce şi Becky încercară să-l facă să promită că va reveni curând. Chirurgul se declară flatat de această dovadă de prietenie şi zâmbi într-o manieră ciudată în faţa tăcerii persistente a Eugeniei. Pe drumul de întoarcere, tânăra infirmieră rămase la fel de tăcută.

Când maşina se opri în faţa intrării spitalului, declară în sfârşit:

- Mulţumesc că ne-ai ţinut companie. A fost o seară foarte plăcută.

Cum făcu gestul de a deschide portiera, chirurgul o împiedică, punându-şi mâna mare peste a sa.

- Nu găseşti că devine puţin monoton? o întrebă cu blândeţe. Modul acesta în care îmi mulţumeşti înainte de a fugi ca o căprioară speriată?

Eugenia se simţi roşind în semiobscuritate. Se gândi brusc la Miriam, apoi la Humphrey. Cu o voce glumeaţă şi degajată, anunţă:

- Humphrey va fi încântat să-ţi descopere grădina, doctore Grenfell.

Acesta îşi retrase imediat mâna.

- Va trebui să-l invit într-o zi, l-ar putea inspira, declară pe

ton de conversaţie.

Apoi coborî şi înconjură vehiculul

- Bună seara, Eugenia, reluă deschizând portiera. Somn uşor!

Câteva clipe mai târziu, culcându-se, Eugenia îşi aminti că
logodnicul său fusese liber în timpul după-amiezii. Din ce motiv oare nu se gândise la asta înainte?

Il revăzu pe Humphrey chiar a doua zi seara, la capătul unei zile deosebit de obositoare. Oare trebuia să-i mărturisească vizita făcută doctorului Grenfell în compania gemenilor? Se întreba încă în legătură cu acest lucru, când luă loc în faţa lui pentru cină. Aproape fără introducere, Humphrey se lansă în descrierea amănunţită a ultimului său diagnostic. Eugenia se strădui să-l asculte cu atenţie.

- Oare trebuie neapărat ca mama ta să vină să locuiască împreună cu noi când vom fi căsătoriţi? întrebă tânăra femeie după o clipă.

- Văd că nu te interesezi de munca mea, făcu Humphrey, după ce bău o înghiţitură de bere. Poate eşti obosită. Nu este momentul să discutăm despre viitorul nostru. Iată, am o surpriză pentru tine: două bilete pentru noua revistă de la "Prinţul de Wales". Sunt pentru sâmbăta viitoare.

- Humphrey! Ce idee minunată! Probabil ai cheltuit o mică avere?

- De fapt, sunt invitaţii...

- N-are importanţă. Sunt de gardă până la ora opt, dacă voi aranja cu Patty.

Glumind, adăugă:

- Dacă apare ceva neprevăzut, nu te voi putea însoţi.

- Haide, haide, nu eşti indispensabilă, draga mea. Patty se va descurca foarte bine fără tine. Ai încredere în ea, nu?

- Intru totul, răspunse Eugenia fără cea mai mică ezitare.

Târziu, în după-amiaza de sâmbătă, în clipa în care îşi încheia
raportul înainte de a-i încredinţa serviciul colegei sale, sună telefonul. Era un apel de la Urgenţe.

- Tocmai s-a produs un accident grav pe şoseaua spre Kent, o informă prietena sa Laura, infirmiera şefă. Trei victime sunt lovite la piept, două femei şi o fetiţă. Ţi le trimit. Le vei primi în aproximativ cincisprezece minute.

- Bine, se mulţumi să răspundă Eugenia.

Scrise rapid o notă în registru, anunţă vestea în jurul ei şi începu să dea ordinele necesare.

- Avem un pat gol, ne mai trebuie două. Doamna Brown şi doamna Phipps pot să fie instalate pe fotolii. Să se pregătească paturile lor. Domnişoară Sims, te vei ocupa de instrumente şi de masa rulantă. Vei merge apoi să întrebi dacă cele două paciente ale noastre pot fi duse în sala B, pentru noapte.

După o clipă de gândire, adăugă:

- Nu suntem decât patru, Patty. Va fi oare suficient?

- Dar nu sunteţi de gardă, domnişoară Smith...

- Acum, sunt. Haide, la treabă, Patty. Mă duc să telefonez.

Totul era gata când prima victimă fu introdusă în sala de consultaţii. Era o femeie tânără, cu faţa tumefiată,

prezentând toate semnele unei hemoragii interne. Eugenia ştia că trebuia operată imediat pentru a evacua sângele înmagazinat în torace. Harry confirmă acest diagnostic.

- Doctorul Grenfell va fi aici într-o clipă, anunţă acesta.

- Iartă-mă, anunţă vocea calmă a chirurgului.

Sub halatul alb, doctorul Grenfell purta un smoching elegant. "Sărmana Miriam", se gândi Eugenia, înmânându-i fişa de internare.

- S-o consultăm. Pe celelalte două le-am examinat, îi mărturisi lui Harry. Va trebui să operăm. Mai întâi pe aceasta, apoi fetiţa. Domnişoară Smith...

Dădu instrucţiunile cu aceeaşi voce calmă şi măsurată.

- Bine, doctore, răspunse Eugenia îndepărtându-se.

Pregătea primirea fetiţei, când sună telefonul. Văzând că toate
infirmierele erau ocupate, doctorul Grenfell se duse să răspundă. Reveni după o clipă.

- Este pentru dumneata, domnişoară Smith. Oare nu erai de gardă?

Uitase complet de Humphrey.

- Este nevoie de mine, replică. Locul meu este aici.

- Bun, făcu doctorul aplecându-se din nou asupra micuţei paciente. Nu este atât de grav cum mă temeam, murmură după o clipă de tăcere. N-a fost atins nici un organ vital. Vrei s-o pregăteşti? A treia victimă...

- Iat-o, indică Eugenia.

- Ah! O perforare de plămân. Trebuie făcută o biopsie, anunţă el alăturându-se lui Harry care stătea la căpătâiul

pacientei. Respiră foarte greu... dispnee clară... Bun, făcu ridicându-se.

Le voi opera în ordinea pe care am precizat-o, domnişoară Smith.

Câteva clipe mai târziu, prima rănită fu trimisă în blocul operator. Harry o însoţi, lăsând-o pe Eugenia să pregătească fetiţa. Aproape terminase, când intră Humphrey.

Fără să ţină cont de domnişoara Sims care se afla de cealaltă parte a patului, exclamă imediat:

- Ce faci aici, Eugenia? Nu eşti de gardă! Spectacolul va începe într-o jumătate de oră!

- Vezi bine că suntem ocupate, Humphrey. A fost un accident grav. Nu pot să ies. De ce nu-i ceri mamei tale să te însoţească?

Fără să aştepte răspuns, Eugenia se întoarse spre domnişoara Sims.

- Poţi s-o duci în blocul operator. îndată ce este posibil, voi trimite pe cineva să te înlocuiască.

Humphrey se întoarse şi ieşi.

Când a treia pacientă fu coborâtă în blocul chirurgical, echipa de noapte era de serviciu de un timp şi se îndeletnicea cu sarcinile obişnuite. Starea primei rănite nu inspira nici o îngrijorare, dar nu era încă în afară de pericol şi trebuia supravegheată cu cea mai mare atenţie. După ce consultase infirmiera de gardă, Eugenia desemnă o elevă din anul doi pentru a veghea asupra ei.

Ultima operată ieşi din blocul operator pe la ora unsprezece seara. Intervenţia lungă şi delicată se

desfăşurase totuşi bine. Intre timp, Eugenia primise rudele şi apropiaţii celor trei bolnave şi se străduise să-i calmeze, aşteptând să-i prezinte doctorului Grenfell.

Acesta apăru curând, mergând cu un pas măsurat, cu un aer calm şi perfect stăpân pe sine. Nu era nici cel mai mic semn de oboseală sau de tensiune pe chipul cu trăsături bine conturate. Eugenia nu putu decât să se mire o dată în plus de asta. Considerând că prezenţa sa nu mai era cu adevărat indispensabilă, se duse să-şi ia rămas-bun de la colege.

- Mi-ar plăcea să te văd înainte de a pleca, domnişoară Smith, o anunţă doctorul când se întoarse. Nu durează mult.

Eugenia se mulţumi cu un murmur în loc de aprobare. Privirea o întâlni pe cea a infirmierei de gardă. Ridică ochii spre cer şi oftă cu un aer resemnat.

Câteva clipe mai târziu, chirurgul reapăru, însoţit de ultimii doi vizitatori.

- Domnişoară Smith, vrei să le arăţi toaletele domnului şi doamnei Welldon? Doresc să-şi petreacă noaptea aici...

Eugenia se întoarse lângă eleva de anul doi, îi murmură instrucţiunile sale şi-i luă locul. In timp ce o aştepta, se gândi vag la seara sa ratată. Asemenea ocazie nu va mai apărea înainte de mult timp. Două invitaţii la "Prinţul de Wales!" Oftă, fără să ştie că doctor Grenfell se apropiase în linişte.

- Işi va reveni, murmură cu blândeţe. Fetiţa este cea care mă îngrijorează. Ce faci aici?

- O înlocuiesc pe infirmiera care s-a dus să le arate toaletele celor din familia Weldon, şopti tânăra femeie.

Chirurgul dădu încet din cap şi se aplecă spre patul

pacientei. Apoi, fără o vorbă, se îndepărtă spre biroul supraveghetoarei de noapte.

Puţin timp după aceea, eleva din anul doi se întoarse. Eugenia îi cedă locul şi străbătu sala, mergând să-l întâlnească pe chirurg.

- Voiai să mă vezi, doctore Grenfell?

- Intr-adevăr, răspunse acesta ridicând o privire gânditoare spre chipul său frumos. Am cerut să ni se pregătească ceva de mâncare. Cantina nu va deschide înainte de jumătate de oră. Vom discuta despre cele trei paciente ale noastre, în timp ce mâncăm.

Eugenia nu avea decât o singură dorinţă, să ajungă în camera sa şi să doarmă. Dar nu se gândi să protesteze. Se duseră să-şi ia rămas-bun de la supraveghetoarea de noapte, apoi coborâră la etajul întâi pentru a merge la cantină. Eugenia descoperi cu mirare că o masă mică fusese instalată într-un colţ al sălii şi că aceasta le era destinată. Li se servi supă, urmată de o mâncare caldă şi un borcan mare cu cafea. In timpul mesei nu schimbară decât puţine cuvinte.

- Imi pare rău pentru seara dumitale ratată, Eugenia, declară medicul punând pe masă ceaşca pe jumătate goală. Mă însărcinez eu să-i explic totul lui Humphrey. L-ai revăzut?

- Da, dar... n-aveam timp.

- Inţeleg. Erai ocupată.

Zâmbetul îi era plin de o asemenea blândeţe, încât Eugenia întrebă:

- Si dumneata trebuia să ieşi?

- Da, dar Miriam este obişnuită să se lipsească de mine.

Va găsi pe cineva care să-i ţină companie, afirmă pe un ton egal. Bun, să vorbim despre fetiţa aceea... Maureen, nu-i aşa? După fişă, are cincisprezece ani...

Descrise operaţia pe care o efectuase. In ciuda oboselii, Eugenia îl asculta cu atenţie.

- Pentru prima pacientă, domnişoara Brent, cred, va fi mai bine să fie trimisă într-un centru de odihnă. Trebuie să se poată mişca, merge. Cât despre doamna Stone, ei bine, cazul său este aproape miraculos. I-am scos un cui de oţel care ar fi trebuit s-o omoare, dar care nu a atins nici un organ vital. Se cade să fie supravegheată...

Bătu miezul nopţii când Eugenia putu în sfârşit merge în camera sa. Se culcă sperând că oboseala n-o împiedicase să înţeleagă instrucţiunile doctorului Grenfell.

Işi reluă serviciul la ora obişnuită. Harry şi doctorul Grenfell se aflau în sală când intră. Se opri pentru a le spune bună ziua, se duse s-o înlocuiască pe supraveghetoarea de gardă, apoi începu primul tur de inspecţie.

Trecură astfel trei sau patru ore. Il revăzu pe Humphrey de mai multe ori şi avu ocazia să-i vorbească. Doamna Parsons îşi însoţise fiul la spectacol.

- Un spectacol absolut remarcabil, preciză Humphrey. Ştiu, n-ai putut să pleci, dar trebuie să înveţi să te eliberezi de anumite responsabilităţi.

- O fac atât de des cât este posibil, Humphrey. Dar era vorba de o urgenţă. Tot serviciul era mobilizat.

- Cu siguranţă s-ar fi găsit o înlocuitoare, afirmă el, pe un ton superior.

- Nu imediat. Imposibil!

- Să nu exagerăm, făcu Humphrey zâmbind uşor.

Conversaţia aceasta nu atenuă deloc sentimentul de indispoziţie şi frustrare pe care-l încerca. Ştia că relaţiile cu Humphrey treceau printr-o perioadă de criză, dar se străduia să se convingă că nu erau compromise. Ca de obicei, se duse la ai săi să caute siguranţa şi încurajarea de care avea nevoie.

Tatăl o ascultă în tăcere, mulţumindu-se să dea din cap din când în când. Bruce şi Becky se prefăceau că-şi verifică lecţiile, dar ciuleau urechile...

- Gerard ne-a spus că valorezi greutatea ta în aur, declară Becky.

- Dar... când l-aţi văzut? întrebă Eugenia ridicând mirată o sprânceană.

- Ieri... Nu, alatăieri. A venit să-i împrumute tatii o altă carte. Ne-a vorbit despre seara ta ratată. Humphrey poate foarte bine să ia alte locuri?

- Erau invitaţii, explică Eugenia. Oricum, a luat-o pe mama sa. N-au fost pierdute.

Gemenii schimbară o privire insinuantă.

- Când vă veţi căsători? întrebă Becky.

Eugenia rămase o clipă tăcută.

- Suntem... logodiţi, începu ea cu un aer puţin convingător.

- Il iubeşti? o întrerupse Becky cu o îndrăzneală uimitoare.

- Da... Nu. Nu-mi mai amintesc. Este atât de mult timp...

Stii, până la urmă te obişnuieşti unul cu celălalt...

-Te vei căsători fără să fii sigură că-l iubeşti?

Intorcându-se în camera sa de la căminul infirmierelor, Eugenia se gândea încă la această întrebare.

Capitolul 1

Doctorul Grenfell examina îndelung ultimele trei paciente.

- Starea lor este satisfăcătoare, decretă venind să i se alăture Eugeniei în birou. Intenţionez să lipsesc la începutul săptămânii viitoare, domnişoară Smith. Harry va opera în locul meu şi va conduce de asemenea vizitele. Sunt programate două pneumonectomii, continuă chirurgul întorcându-se spre Harry. După părerea mea, n-ar trebui să-ţi pună nici o problemă. Să nu uiţi reducarea, este capitală.

După câteva observaţii de ordin general, se ridică şi-i zâmbi tinerei supraveghetoare.

- Ei bine, la revedere, făcu vag, ieşind pe culoar, urmat de Harry, de internul de serviciu şi de Eugenia.

Ajuns în faţa uşii, adăugă:

- Mă întorc în Portugalia. Mai precis în Algarve. Miriam a vrut întotdeauna să viziteze această regiune.

- Vă doresc călătorie plăcută, domnule.

Medicul o privi în tăcere, dădu din cap şi se îndepărtă.

Zilele se succedară, lung şi curios de plictisitoare. Serviciul de Patlogie respiratorie părea să funcţioneze cu încetinitorul. O mare parte din săptămână, Eugenia reuşi să evite să-l întâlnească pe Humphrey. Nu acceptă să-l vadă decât sâmbătă seara.

Era timp frumos în acest început al lunii mai. Imbrăcându-se, se întrebă unde îşi vor petrece seara. Oare cu ce sentimente îl va întâlni după câteva zile? Va alege s-o ducă la cinema, sau o va face să descopere vreun restaurant

modest?

Străbătând parcajul, observă că locul ocupat în mod obişnuit de Bentleyul doctorului Grenfell era gol. Desigur, se aştepta, dar brusc, se gândi cu nostalgie la sudul Portugaliei. In ciuda eforturilor susţinute care i se ceruseră, trebuia să mărturisească faptul că păstra o amintire emoţionantă acelei călătorii.

Humphrey o aştepta în maşină şi începuse în mod vizibil să se impacienteze. Strecurându-se lângă el, Eugenia văzu cu plăcere că nu era nemulţumit s-o întâlnească. Oare îşi depăşise proasta dispoziţie?

- Ce este nou? îl întrebă.

- Oh, muncă şi iar muncă, oftă Humphrey cu un aer copleşit. Mi se încredinţează fără încetare noi responsabilităţi.

- Cum asta?

- Când lipseşte un intern, la mine se gândesc să-l înlocuiesc, îi explică pe un ton lipsit de îndoială.

- Unde mergem? îl întrebă după o clipă.

- Mama primeşte câţiva membri ai familiei: două verişoare, unchiul şi mătuşa mea. Incă n-ai avut ocazia să-i întâlneşti. Aş vrea să ţi-i prezint.

- Dar... este o săptămână de când nu ne-am văzut, Humphrey.

- Exact, draga mea, îi replică pe tonul său calm şi ponderat. Ar trebui să ne felicităm că ne putem permite aceste mici absenţe şi chiar mai lungi, fără ca relaţiile noastre să sufere. Oare când vei înceta să gândeşti ca o

adolescentă, Eugenia?

Fură întâmpinaţi călduros de cei din familia Parsons. Unchiul lui Humphrey era un bătrân oarecum taciturn şi mătuşa arăta lumii o faţă dintre cele mai severe. Verişoarele aveau probabil în jur de treizeci de ani. Erau mai degrabă banale şi nu păreau să se preocupe deloc de imaginea pe care o prezentau.

- Şi iat-o pe adorata mea viitoare noră, exclamă doamna Parsons. Practică meseria de infirmieră la spitalul Sfânta Clara. Se va putea interesa de munca lui Humphrey.

Eugenia se strădui să zâmbească. Doamna Parsons nu s-ar fi epuizat astfel dacă ar fi vrut s-o facă să treacă drept înapoiată mintal. Humphrey ar fi putut să intervină, dar nu ridică nici un deget pentru a o apăra. Işi promise să-i amintească asta.

Cina fu servită curând. Aşezată între unchiul Tom şi o verişoară, tânăra femeie se strădui să păstreze o faţă zâmbitoare, în timp ce doamna Parsons explica modul în care întocmise, apoi pregătise masa.

Conversaţia continuă în salon. Fu la fel de insipidă ca şi cafeaua. După un timp, Eugenia îşi dădu seama că de la începutul serii nu-i adresase nici măcar un cuvânt lui Humphrey. Işi stăpâni un oftat de uşurare auzindu-l anunţând cu un aer important că era aşteptat la spital.

- Trebuie să fiu pregătit în caz de urgenţă, adăugă pe un ton important. Vii, Eugenia?

Râse uşor, urcând în maşină.

- Voi fi un bărbat pe deplin mulţumit dacă îmi vei

demonstra aceeaşi solicitudine ca mama.

- Nu va fi necesar, deoarece ea s-a hotărât să vină să locuiască împreună cu noi, replică Eugenia.

Intoarcerea la spital se desfăşură într-o tăcere totală.

- Devii de o susceptibilitate aproape bolnăvicioasă, Eugenia, remarcă Humphrey coborând. Poate ai nevoie de vacanţă.

Eugenia scrâşni din dinţi, enervată la culme de aerul său condescendent. Stăteau de o parte şi de alta a maşinii, pregătindu-se să se îndepărteze fiecare în direcţia sa.

- Mă aşteptam să petrec o seară plăcută în compania ta, remarcă Eugenia. Stii că nu mi-ai vorbit măcar o dată?

- Era mult timp de când nu îmi întâlnisem verişoarele, explică Humphrey cu un zâmbet. Tu şi cu mine, practic ne vedem în fiecare zi.

Eugenia îşi reţinu cuvintele şfichiuitoare pe care i le inspirau acest răspuns. Dar ochii îi străluceau de mânie. Se întoarse şi fără o privire în urmă, intră în clădire.

Doctorul Grenfell stătea în holul de la intrare. O expresie de surpriză se zugrăvi pe chipul său când îl zări.

- Ah, Eugenia! Sper că ai petrecut o seară plăcută? Este încă puţin cam devreme, nu găseşti? făcu acesta consultându-şi ceasul.

- Humphrey este de gardă începând de la miezul nopţii, spuse tânăra femeie cu răceală.

- Dar este de-abia ora zece, observă chirurgul. V-aţi certat din nou?

- Nu mi-a vorbit nici măcar o dată de când am intrat în

acea... casă! exclamă Eugenia. Si verişoarele sale...

Bustul i se ridica de furie şi de indignare. Doctorul Grenfell o prinse de braţ şi o conduse spre ieşire.

- Ai nevoie să te destăinui cuiva. Să mergem să bem o cafea. Nu departe era un bar. Era un local fără pretenţii, dar care
beneficia totuşi de o excelentă reputaţie. Acolo o conduse doctorul Grenfell.

- Perfect, murmură ţinându-i un scaun. Ai cinat?

- Da, la mama lui Humphrey, răspunse Eugenia cu o voce care tremura încă uşor.

- Ah! Ce-ai spune de puţin ceai cu pâine prăjită şi marmeladă? îmi place foarte mult marmelada.

Tânăra femeie oftă, visătoare.

- O ajutam pe mama să pregătească de toate felurile. Aveam o grădină mare cu pruni, cireşi... Ai şi o grădină de zarzavaturi acasă?

- Da, una foarte mică. Dar... avem şi... o casă de ţară. Proprietarul restaurantului veni să le aducă ce comandaseră şi
plecă.

- Dacă mi-ai vorbi despre... această ceartă, Eugenia? reluă doctorul Grenfell. Imaginează-ţi că te adresezi unui bătrân membru al familiei dumitale, asta te va ajuta.

- Nu eşti bătrân, remarcă aceasta. Nu mi se pare...

- Mă apropii de pragul fatidic de patruzeci de ani, preciză chirurgul. Credeam că te-ai împăcat cu Humphrey.

- Da, este adevărat. Cel puţin, nu l-am văzut toată

săptămâna. Când m-a invitat în seara asta, mi-am spus că poate vom merge la restaurant sau la cinema. înţelegi, doar noi doi! Ei bine nu, m-a dus la mama sa şi erau acolo unchiul, mătuşa, verişoarele... Nu-ţi dai seama cât de dezamăgită am fost!

Doctorul Grenfell unse o felie de pâine prăjită cu unt şi i-o oferi, observând:

- Sunt lucruri care apropie, când iubeşti.

- Humphrey pretinde că sunt susceptibilă şi că am nevoie de vacanţă.

- Ai dori oare să-ţi iei câteva zile de odihnă?

- Nu, răspunse Eugenia, după o clipă de gândire. Asta n-ar schimba nimic. Dimpotrivă. Când lucrez... nu mă mai gândesc la problemele mele.

- Dumneata hotărăşti, în acest caz. Eşti obosită?

- Deocamdată, nu. Dar voi fi mai târziu... Este foarte amabil din partea dumitale... Face bine să vorbeşti...

Ignorându-i mulţumirile stânjenite, chirurgul îi spuse:

- Nu mi-e somn deloc. Am nevoie să mă mişc, să respir puţin aer curat. Ti-ar plăcea să faci o mică plimbare? Maşina mea este în parcarea spitalului. Te voi aduce înapoi înainte de miezul nopţii.

- Unde vom merge?

- Pe drumuri de ţară, pur şi simplu.

- Foarte bine, acceptă tânăra femeie după o scurtă ezitare.

Acum, străzile erau aproape pustii. In elegantul automobil al

chirurgului, depăşiră parcul din Manor şi cotiră pe mai multe străduţe înainte de a porni spre vastele câmpii din Barfield.

- Pari să cunoşti bine această regiune, observă Eugenia.

- Este drumul pe care-l iau pentru a merge la casa de ţară. Aproape am ajuns.

După o clipă, maşina se angajă pe o scurtătură.

- Little Barfield, anunţă doctorul Grenfell. Căsuţa se află chiar în spatele intrării în sat. Liliacul trebuie să fie în floare, acum.

Puţin mai departe, opri vehiculul şi coborî. Eugenia i se alătură. Distinse o clădire lungă, care se profila pe cerul înstelat. Nu era o căsuţă de ţară, ci o adevărată casă înconjurată de un gard şi pe care o ascundea pe jumătate un şir de copaci.

Traversară drumul, unul lângă celălalt, pentru a se opri în faţa grilajului.

- Iţi place? întrebă doctorul Grenfell.

- Enorm! Cum poţi oare suporta să trăieşti departe de aici? Evident, se grăbi să adauge, vila din Chelsea este tot la fel de frumoasă.

- Dar vin foarte des, afirmă doctorul. Uneori mă însoţeşte familia Pringle. O femeie din sat trece din când în când pentru a se asigura că totul este în ordine. Simţi parfumul liliacului?

- Da, murmură Eugenia. La Chelsea, sunt zambile.

Doctorul Grenfell împinse grilajul.

- Poţi rămâne aici, dacă vrei.

Câteva clipe după aceea, apăru din nou cu un buchet de

liliac pe care i-l întinse.

- Acum, să ne întoarcem.

Urcând în maşină, Eugenia nu se mai gândea la mânia care o copleşise puţin mai înainte. Simţi o plăcută senzaţie de oboseală şi ar fi aţipit cu plăcere.

- Doctore Grenfell, este... minunat, murmură.

- Nu mai sunt Gerard pentru dumneata?

- De acord, Gerard, exclamă Eugenia râzând, dar la spital nu va trebui să uit să-ţi spun doctore Grenfell!

- S-ar spune că-ţi este somn, observă el. Inchide ochii!

- N-ar fi cuviincios.

- Am depăşit stadiul convenienţelor, afirmă doctorul cu blândeţe.

Tânăra femeie reflectă o clipă la această remarcă, dar dormea de mult timp când maşina ajunse în parcajul de la Sfânta Clara. Se trezi brusc.

- Oare ce vei crede despre mine? exclamă. Te rog să mă ierţi... Probabil te-ai plictisit...

- Nu. Este foarte odihnitor să conduci cu o persoană adormită! Te simţi mai bine?

- Oh da, mult mai bine! Datorită dumitale, Gerard, acum văd mai limpede. I-o voi spune lui Humphrey îndată ce-l voi întâlni.

Doctorul deschise portiera, aşteptând-o să coboare şi să se aplece pentru a lua buchetul de liliac.

- Mulţumesc pentru această seară minunată, Gerard.

Işi plimbă mâna peste flori şi adăugă pe un ton preocupat:

- Eşti sensibil... foarte perspicace.

- Sunt mai ales extrem de răbdător. Să nu uiţi asta, Eugenia. Bună seara.

A doua zi, tânăra femeie trăi parcă visând cu ochii deschişi. O senzaţie de fericire aproape ireală, în acelaşi timp cu un parfum de liliac, îi însoţea cele mai mic gesturi.

Cu Humphrey nu avu ocazia să stea de vorbă decât spre mijlocul săptămânii. După o zi de luni calmă şi fără evenimente speciale, doctorul Grenfell îşi reluase vizitele obişnuite, comportându-se faţă de ea cu o perfectă politeţe, părând că uitase total plimbarea la ţară şi subtila schimbare intervenită în relaţiile lor. In timp ce-l însoţea de la un pat la altul, Eugenia se mirase să-l găsească dintr-o dată rece şi distant, pe el, care-i pusese în braţe un buchet de liliac. Dar, ascunzându-şi surpriza şi uimirea, adoptase o atitudine la fel de impersonală. Iar Patty, care observase de curând că relaţiile lor păreau să fi luat o altă turnură, trebui să-şi mărturisească faptul că se înşelase. Constatarea o întristase, deoarece ea însăşi încerca sentimente tandre pentru noul intern şi ar fi dorit să nu vadă în jur decât imaginea propriei fericiri.

Cum miercuri seara Eugenia nu era de gardă şi nici Humphrey, se surprinse sperând că-i va telefona pentru a confirma întâlnirea lor. Dar la ora cinci după-amiază, înţelese că n-o va face şi luă iniţiativa să-l sune. Era copleşit de muncă, îi spuse, dar voia s-o întâlnească în faţa intrării spitalului puţin după ora şapte. Oare vocea nu-i era foarte tăioasă, sau măcar, mai severă decât de obicei? Eugenia îşi

spuse că era pur şi simplu obosită şi puţin tensionată.

Era sfârşitul unei zile tipice de primăvară. Aerul era proaspăt şi soarele se îndrepta încet spre orizont. Eugenia făcu o baie şi se îmbrăcă în grabă. Inainte de a coborî, se opri pentru a-i telefona tatălui.

In faţa intrării spitalului, aruncă o privire la dreapta, apoi la stânga, dar nu văzu nici urmă de Humphrey. Se duse să discute cu portarul.

Rezemată de ghereta sa, Eugenia deschise ziarul de seară şi începu să parcurgă titlurile mari. Era un du-te-vino permanent în jurul ei, dar această activitate îi era familiară şi nu-i dădu deloc atenţie. Ieşind, Humphrey o va vedea cu siguranţă. Il aşteptă.

- Iată un mod curios de a petrece seara, făcu o voce pe care o recunoscu imediat.

Doctorul Grenfell se apropiase în linişte şi o privea cu un aer uşor intrigat.

- Il aştept pe Humphrey, îi explică. Probabil a fost reţinut de munca sa.

Doctorul dădu grav din cap. Expresia feţei îi rămase impasibilă. Stia că doctorul Parsons ieşise de cel puţin o oră. Il zărise în hol puţin timp înainte. Dar alese să nu menţioneze această întâlnire.

- Inţeleg, făcu el calm. Ei bine, îţi doresc o seară plăcută.

Se îndepărtă câţiva paşi, apoi se întoarse din drum.

- Mâine dimineaţă vei primi o pacientă nouă, o anunţă. Tocmai am examinat-o. Va exista un pat liber pentru ea?

- Da, da. Mulţumesc că m-ai anunţat.

Ii zâmbi, ignorând că Humphrey trecuse de uşă chiar în acea clipă şi se apropia de ei. Doctorul Grenfell îl văzu probabil, deoarece se întoarse.

- Bună seara, Parsons. Presupun că ai fost reţinut de nişte probleme de ultimul minut? Sunt lucruri care se întâmplă. Vă las. Distracţie plăcută.

Humphrey aşteptă să se îndepărteze pentru a întreba:

- Oare despre ce vorbeaţi? Despre o nouă călătorie la antipozi?

- Nu, deloc, răspunse Eugenia, străduindu-se să ignore zâmbetul uşor ironic. Pur şi simplu mi-a anunţat o internare care nu fusese prevăzută. Unde mergem?

- Mi-aş fi dorit să-i fac o vizită mamei, dar pentru că nu încetezi să repeţi că nu suntem niciodată singuri, vom putea cina împreună?

- Foarte bine. Să ne plimbăm puţin.

Humphrey o luă de braţ şi o conduse spre ieşire.

- Acum, mă ocup de un caz de leucemie... este interesant...

Eugenia se sili să-l asculte cu atenţie. Avea totuşi alte subiecte
care o preocupau. Humphrey o conduse la restaurantul unde fusese în compania doctorului Grenfell. Examină rapid meniul şi, zâmbind, întrebă:

- Acum nu mai eşti întoarsă cu susul în jos? Pari mai puţin încordată ca ultima dată.

- Da. M-am înfuriat puţin, dar am spus exact ceea ce gândeam...

Humphrey se încruntă şi deschise gura pentru a răspunde, dar proprietarul restaurantului se apropiase şi-i întreba din priviri. Eugenia optă pentru o omletă cu condimente din ierburi, în timp ce Humphrey ezita între mâncarea zilei şi o tocană de pasăre. Comandă cafea pentru el însuşi, observând că ea bea prea mult ceai.

- Aceasta va fi prima ceaşcă din zi, afirmă tânăra femeie cu calm. N-am avut timp...

Se întrerupse, văzând expresia puţin iritată din privirea sa.

- Humphrey, oare aş putea să continuu să lucrez după căsătorie?

- Eugenia, fii rezonabilă, îi răspunse cu un zâmbet indulgent. Să aşteptăm să stabilim data. Vom avea destul timp să vorbim despre asta.

- Să stabilim data fără să mai aşteptăm, propuse tânăra infirmieră servindu-şi o ceaşcă de ceai.

- Mărturisesc că nu înţeleg motivele insistenţei tale, afirmă Humphrey fără să renunţe la zâmbetul tolerant. Am făcut într-o zi un calcul estimativ. Cred că dacă nu ne putem permite nici o risipă, ne vom putea căsători în aproximativ un an şi jumătate. Mi se pare că ar fi mai bine să aşteptăm...

- Da, dar nu ai oare sentimentul că pierdem un timp preţios? îl întrebă pe un ton aproape disperat. Să ne mulţumim pentru început cu un mic apartament. Eu voi lucra şi vom...

- Am examinat deja această problemă, Eugenia, şi ţi-am expus de mai multe ori punctul meu de vedere. Tin să ne

asigurăm viitorul. Vom aştepta ceva mai mult timp decât alţii înainte de a ne căsători, dar nu vom trăi pe credit, ca cea mai mare parte a tinerilor căsătoriţi.

- Până atunci, s-ar putea să pierdem esenţialul, replică Eugenia.

- Nu ştiu ce înţelegi prin asta. Cel mai important în viaţă, este siguranţa.

- Si oare ce faci cu dragostea? spuse Eugenia. Humphrey, găseşti normal că nu plecăm niciodată în weekend? Vreau să spun... singuri, doar noi? Am uitat tot ce ne-a apropiat...

- Ti-am spus săptămâna trecută că ai nevoie de vacanţă, draga mea, spuse logodnicul mestecând o bucată de pâine. Pentru un motiv pe care nu-l cunosc, eşti obosită, tensionată şi exagerezi puţin. Sunt fericit că mama nu asistă la această conversaţie; cuvintele tale ar fi şocat-o profund!

- Eu însămi sunt puţin şocată, afirmă Eugenia. Dar... în sfârşit, credeam că fac bine. Credeam...

Se întrerupse din nou, văzându-i faţa încruntându-se.

- Nu-ţi place ideea mea?

- Nu neapărat, declară Humphrey. Ti-aş fi recunoscător să nu mai ridici această problemă.

Să mergem să ne plimbăm puţin. Consider că nu faci suficientă mişcare.

Nu-l mai văzu decât o singură dată în timpul următoarelor două zile, dar nu fu nemulţumită. Simţea un profund sentiment de amărăciune şi dezamăgire. A doua zi după logodnă, Humphrey îi explicase "planul său de

economii" şi ea îl acceptase cu un fel de bucurie copilărească. Era departe să se gândească la faptul că-i va consacra atât de mult timp. Acum i se părea că micile calcule şi sufletul neîncrezător ale lui Humphrey erau pe cale să le ucidă dragostea.

Acest sentiment de frustrare spori cu trecerea zilelor. Dormea tot mai prost. Pofta de mâncare şi buna sa dispoziţie suferiră de asemenea. Dar calitatea muncii nu-i fu afectată. Şi se miră puţin când doctorul Grenfell remarcă într-o dimineaţă:

- Ai necazuri, Eugenia. Nu spune nu, o simt. Ce ai? Nu, aşteaptă, voi încerca să ghicesc. Humphrey ţine să vă dotaţi cu o maşină de spălat vase şi a hotărât să amâne data căsătoriei?

Nu era nici urmă de răutate sau de ironie în vocea sa. Aşadar, nu era decât o vorbă de duh. Eugenia se strădui să-i răspundă pe acelaşi ton:

- Intr-adevăr, cam aşa. Sunt prea grăbită. Are dreptate, am nevoie de vacanţă. Poate mă hotărăsc să-mi iau câteva zile de odihnă.

- Asta mi-ar conveni. Imaginează-ţi că doamna Pringle suferă de o bronşită acută. Mi-ar plăcea să meargă să petreacă o săptămână la căsuţa de la ţară, dar refuză asta, pentru că va fi singură. Vezi, soţul nu o poate însoţi, trebuie să se ocupe de casă. Dacă vei accepta... vei face fericite cel puţin trei persoane, pe cei doi Pringle şi pe mine, adăugă cu un zâmbet. Nu vei avea mare lucru de făcut, doar să te asiguri că-şi ia medicamentele.

- Este oare o glumă?

- Deloc, îi răspunse pe un ton grav. N-aş fi făcut această propunere dacă nu mi-ai fi spus că-ţi doreşti să pleci în vacanţă. Dumneata hotărăşti.

Mai târziu, Eugenia se miră că-i acceptase sugestia. Oare ce demon o îndemnase? Toată ziua căută în zadar o scuză sau un pretext pentru a contramanda. Negăsind, se hotărî să-i explice pur şi simplu că se pronunţase fără să se gândească şi că, făcându-şi socotelile, nu avea intenţia să-şi ia vacanţă.

Dar toate împrejurările părură că se leagă pentru a-i contracara planul. A doua zi, doctorul se prezentă ca de obicei şi-şi făcu vizitele obişnuite, dar nu-i dădu nici cea mai mică ocazie să-i vorbească în particular. Când se îndepărtă, Eugenia nu putu decât să-l urmărească furioasă cu privirea; ieşind, se află faţă în faţă cu Humphrey.

- Humphrey, începu tânăra femeie, mi-ai spus că am nevoie de vacanţă?

- Da, da, este adevărat, făcu acesta arătându-i teancul de fişe medicale pe care-l căra. Dar acum n-am timp să vorbesc despre asta, sunt teribil de grăbit. Măcar o dată ai ales să-mi urmezi sfaturile, este bine. Dar voi întârzia...

Eugenia se întoarse şi îl văzu împingând o uşă şi dispărând, elegant deşi puţin prea aferat, oricum un medic bun. Dar un străin! se surprinse gândind. Un bărbat pe care-l agasa vizibil cu micile sale probleme. "Voi pleca", hotărî cu voce tare.

- Poftim? făcu un brancardier care trecea.

- Nimic, Blake, nimic. Mă gândeam...

A doua zi dimineaţă, se duse la secretariat şi ceru o săptămână de concediu. Telefonul sună în clipa când se întoarse în birou.

- Eugenia? făcu vocea doctorului Grenfell. Ai obţinut săptămâna de odihnă?

Aceasta avu un vag sentiment că fusese deja informat în legătură cu acest subiect, dar răspunse afirmativ.

- Bine. Voi trece să te iau sâmbătă dimineaţă pe la ora nouă. Voi fi însoţit de doamna Pringle. Doreşti să faci o vizită familiei?

- Nu, nu, voi merge să-i văd mâine seară, nu sunt de gardă.

După o scurtă ezitare, adăugă:

- Am vorbit cu Humphrey. L-am întrebat dacă mai crede că am nevoie de vacanţă. A spus da.

- Ah bun, comentă doctorul Grenfell pe un ton egal. Nimic nu-l împiedică să vină să te vadă.

- Nu ştie că voi fi la dumneata, mărturisi tânăra femeie împotriva voinţei sale. Îi voi spune înainte de a pleca.

- Bineînţeles, aprobă chirurgul. Aşadar, pe sâmbătă, la ora nouă.

A doua zi seara, când îşi văzu tatăl, Eugenia îi explică hotărârea sa.

- Menajera doctorului Grenfell este bolnavă şi el vrea să-i ţin companie aproximativ o săptămână. Asta mă va schimba puţin.

- Intr-adevăr, aprobă domnul Smith. Este o excelentă

idee, draga mea. Câteva zile la ţară îţi vor face mare bine. Humphrey ce crede despre asta?

- Nu i-am spus încă nimic. Când l-am întâlnit, era grăbit şi n-am avut timp să-i explic totul. Dar intenţionez să-l văd sâmbătă. Crede... că am nevoie de vacanţă.

- In acest caz, totul este cât se poate de bine.

Eugenia lăsă să-i scape un oftat. Nu împărtăşea optimismul tatălui său. Dar nu era mai puţin hotărâtă să aibă o discuţie cu Humphrey. Va dispune de toată seara de vineri pentru asta.

Humphrey o informă că va fi liber începând de la ora şase când ea îi telefonă. Eugenia făcu o baie şi se schimbă rapid, punându-şi o jachetă tricotată pentru a o proteja de aerul rece. Poate Humphrey o va duce să o facă să descopere câteva hanuri mici în cartierele periferice ale Londrei. Spera asta, pentru că era mult timp de când nu-şi permiseseră acest gen de evadare.

O aştepta în parcajul spitalului, discutând cu un intern.

- Bună seara, exclamă Eugenia zâmbind, înainte de a urca în maşină.

Humphrey părea bine dispus când veni lângă ea în maşină.

- Acestor medici tineri le lipseşte siguranţa, observă cu condescendenţă.

- Unde mergem? întrebă Eugenia.

- A telefonat mama. Are probleme cu declaraţia de venituri. O voi ajuta s-o completeze şi vom cina acasă.

- Credeam că ieşim împreună.... este atât de mult timp

de când...

- Vom ieşi săptămâna viitoare. N-o pot lăsa pe mama să se chinuie...

- N-ar putea să se adreseze unui contabil, sau băncii?

- In timp ce eu sunt perfect capabil să-i fac acest serviciu? exclamă Humphrey râzând. Haide, nu spune prostii, draga mea!

Eugenia hotărî că momentul nu era deloc indicat pentru a ridica problema vacanţei.

Va aminti acest subiect când se vor întoarce la spital. Timp de mai multe ore, Humphrey fu cufundat într-o masă de formulare, iar doamna Parsons îi pregăti şi-i servi mici sandvişuri însoţite de cafea.

- Am spus la telefon că vom supa împreună, dar nu m-am putut supune să gătesc, explicase aceasta. N-am încetat să mă gândesc la aceste impozite...

Văzând că fiul său dădea din cap, adăugase:

- Am putea merge la restaurant?

- Sandvişurile dumneavoastră sunt foarte bune, doamnă Parsons, afirmase Eugenia. Suntem obişnuiţi şi Humphrey şi eu cu aceste mese simbolice.

Nu pusese nici o perfidie în această remarcă, dar ochii doamnei Parsons străluciseră de mânie.

In faţa intrării spitalului, Eugenia declară:

- Mâine plec în vacanţă, Humphrey. Mi-am luat o săptămână.

- Ah, mi-ai urmat sfatul, comentă acesta cu evidentă satisfacţie. Ştiam că până la urmă îmi vei da dreptate.

- Te înşeli, Humphrey. Dacă am hotărât astfel, n-a fost pentru a-ţi face ţie plăcere, sau pentru a-ţi urma sfatul. Menajera doctorului Grenfell este bolnavă şi va petrece o săptămână la casa de ţară a doctorului. Ii voi ţine companie.

Tăcerea care urmă păru nesfârşită. Eugenia avu impresia că vorbele sale rămăseseră suspendate în aer şi că ecoul lor nu va înceta să răsune mult timp.

Humphrey duse maşina în curte şi o opri la locul obişnuit. Apoi, încet, se întoarse pentru a o măsura:

- Oare ţi-ai pierdut minţile? întrebă.

Spre marea sa mirare, Eugenia văzu că nu era deloc supărat. Vocea îi era amuzată, indulgentă.

- Bineînţeles, n-o vei face, reluă pe acelaşi ton măsurat. N-aş fi crezut niciodată că eşti în stare de o asemenea enormitate! Este absurd!

- Adevărat? Doar tu mi-ai spus că am nevoie de vacanţă! Este logic. Doamna Pringle trebuie să petreacă o săptămână la ţară şi nu vrea să rămână singură. Asta mă va schimba puţin, nu găseşti?

- O cunoşti pe doamna Pringle?

Eugenia se gândi că era de preferat să evite să intre în amănunte.

- Este menajera doctorului Grenfell, după cum tocmai ţi-am explicat. Inţelegi, este bătrână! In sfârşit, presupun că toate menajerele sunt bătrâne... Suferă de o bronşită acută.

Se întrerupse o clipă, apoi întrebă:

- Ce crezi despre asta, Humphrey?

Il auzi oftând îndelung.

- Te-ai schimbat foarte mult în ultimul timp, Eugenia, spuse în cele din urmă. Te las să acţionezi cum găseşti cu cale. De câteva săptămâni, descopăr neîncetat puţinul interes pe care-l acorzi dorinţelor mele. Această vacanţă poate fi benefică.

- Ai putea să vii să mă vezi, îi sugeră Eugenia, fără să prea creadă asta.

- Ar fi ridicol. Nu ştiu unde se află casa de ţară a doctorului Grenfell şi, în plus, nu vei lipsi decât o săptămână.

- Este adevărat. Iţi voi lipsi?

- Să nu dramatizăm, făcu Humphrey râzând. La urma urmei, nici în timp normal nu ne vedem în fiecare zi.

Vom cina împreună când te vei întoarce.

- Oh da! aprobă Eugenia. O ieşire adevărată, cu restaurant, dans...

Tânărul bărbat râse din nou.

- Ne vom mulţumi cu o mică plimbare în Regent Park, după cină. N-are rost să aruncăm banii pe fereastră.

- Ai dreptate, Humphrey, aprobă ea. Nu-mi reproşezi prea mult că plec singură?

- Nu mai eşti o copilă, draga mea Eugenia. Eşti perfect capabilă să te dispensezi de mine.

Se aplecă pentru a o săruta pe obraz.

- Urc să mă culc, o anunţă, deschizând portiera. Să sperăm că-ţi vei regăsi puţin din seriozitate când te vei întoarce.

Inainte de a se îndepărta, adăugă:

- Nu voi veni să-ţi spun la revedere, nu este neapărat

necesar.

- Nu, Humphrey, murmură tânăra femeie.

Măcar dacă ar fi sărutat-o în această clipă... dacă i-ar fi spus că o iubea...

Dar Humphrey nu făcu nici una, nici alta.

Capitolul 8

In acea noapte, Eugenia nu dormi deloc. Mult timp, cu ochii larg deschişi în întunericul din cameră, îşi repetă că era pe punctul să facă o nebunie, că dăduse dovadă de egoism şi de inconştienţă, că Humphrey avea întru totul dreptate să se plângă. Dar în zadar se întreba, nu-şi putea explica adevăratul motiv al indispoziţiei pe care o simţea. Oare ce-i reproşa lui Humphrey? Prezenţa supărătoare a mamei sale? Da, desigur, dar de asemenea şi mai ales voinţa sa aproape bolnăvicioasă de a economisi bani, chiar dacă fericirea lor avea de suferit. Pentru că nu era fericită. Tânăra logodnică nu-şi amintea să fi cunoscut măcar o singură clipă de bucurie adevărată. Bineînţles, nu trebuia să risipească roadele muncii sale, dar să se scumpească fără sens în numele unui viitor care se anunţa tot mai incert...

Aţipi, în sfârşit, la primele licăriri ale zorilor. Se trezi puţin timp după aceea. Membrele îi erau amorţite şi un început de migrenă îi sfredelea tâmplele. Se ridică, îşi pregăti puţin ceai şi scoase din dulap o valiză în care aranjă două sau trei perechi de pantaloni, câteva bluze şi o singură rochie.

In timp ce ronţăia un biscuit, îşi îmbrăcă repede costumul albastru, se examină în oglindă şi coborî. Doctorul Grenfell o aştepta, cu doamna Pringle pe bancheta din spate. Ii deschise portiera şi o invită să ia loc lângă menajeră. Cum Eugenia îi aruncă o privire întrebătoare, crezuse că va face călătoria aşezată lângă el

- doctorul se mulţumi să zâmbească enigmatic înainte de a se aşeza la volan şi a demara.

Vizibil fericită că putea petrece un timp în compania unei femei tinere ca Eugenia, doamna Pringle sporovăi veselă de-a lungul călătoriei. Nu tuşea decât uşor, iar bronşita nu părea s-o facă să sufere peste măsură. Doctorul Grenfell conducea în tăcere. Nu se întoarse nici o clipă şi nici nu manifesta vreun interes pentru conversaţia care se desfăşura în spatele său. Eugenia tocmai se întreba dacă nu uitase pur şi simplu că transporta două pasagere...

Ajungând la casa de ţară, strălucind sub soarele de mai, tânăra femeie îşi aminti de seara în care o descoperise pentru prima dată, scăldată în lumina lunii. Dar doctorul Grenfell nu părea într-o dispoziţie extrem de sentimentală. Fără o privire pentru liliacul în floare, deschise portbagajul vehiculului şi luă valizele celor două însoţitoare, pentru a se duce să le pună în holul de intrare. Apoi, o prezentă pe Eugenia femeii de serviciu care venise din cătunul vecin, bău rapid o ceaşcă de cafea şi urcă din nou în maşină, anunţând că avea o întâlnire importantă. In acea clipă, Eugenia ar fi vrut să ştie dacă intenţiona să se întoarcă să le ia pentru a le duce înapoi la Londra, dar nu suflă o vorbă. Poate îi vorbise despre asta doamnei Pringle? Ducându-se să i se alăture acesteia din urmă, se străduí să nu se oprească la fereastră pentru a urmări cu privirea automobilul care se îndepărta. Se simţi brusc singură şi oarecum părăsită.

Doamna Cobb ieşi din bucătărie şi se apropie zâmbind de cele două invitate.

- Nu vă puteţi da seama cât de fericită sunt să am puţină companie, declară aceasta. Este mult timp de când nu l-am

văzut pe doctorul Grenfell. Inţelegeţi, logodnicei sale nu-i place prea mult în această casă, o găseşte prea liniştită. Când vine, doctorul este practic întotdeauna singur.

Se întrerupse o clipă pentru a-şi trage sufletul şi adăugă:

- Prânzul va fi gata într-o jumătate de oră.

Eugenia se întoarse spre doamna Pringle.

- Veniţi să vă aşezaţi aici, doamnă Pringle, eu voi urca pentru a ne aranja lucrurile.

- Este foarte amabil din partea dumneavoastră, domnişoară Smith. Voi aştepta în bucătărie, unde voi putea sporovăi cu doamna Cobb. Nu-mi prea place să rămân singură.

Eugenia porni pe mica scară care ducea la etaj. Inaintă încet, plimbându-şi privirea în jur. Palierul vast, mobilat cu măsuţe rotunde mici din lemn de tec vechi şi o masă pe care se afla o vază cu un buchet de flori de câmp, dădea spre un culoar spaţios. O mochetă verde ca migdala acoperea parchetul. Decorarea şi mobilele erau exact stilul pe care te aşteptai să-l găseşti într-o casă de ţară.

Intrând în camera care îi fusese atribuită, Eugenia zâmbi aprobator. Era o încăpere pătrată, cu o fereastră rustică ce dădea spre grădină. Draperiile înflorate, tapetul şi covorul degajau o plăcută impresie de prospeţime şi confort. Era de asemenea şi o mică baie, cu un set de prosoape pastel, o măsuţă de toaletă şi numeroase flacoane pe care Eugenia îşi promise să le examineze mai atent când va fi instalată.

Işi deschise valiza pe care doamna Cobb o aşezase la picioarele unei mici comode-birou şi îşi aranjă cu grijă

lucrurile în dulapul din tec ce se afla în faţa patului. Apoi se duse în camera doamnei Pringle, care se afla de cealaltă parte a culoarului şi dădea spre un mic colţ de grădină.

Se întrerupse în mijlocul aranjării şi, parcă răspunzând unui apel misterios, se duse să se rezeme de marginea ferestrei. Grădina strălucea în toate culorile primăverii. O peluză în semicerc închidea straturi care rivalizau în strălucire. I se păru că recunoaşte câţiva pruni, nişte cireşi şi mulţi alţi copaci ale căror ramuri fremătau uşor în soare. Observă de asemenea şi un colţ al grădinii de zarzavat şi oftă: "Oare cum poţi dispune de un loc atât de încântător şi să vii aici atât de rar?" Evident, îşi spuse împăturind cu grijă una din cămăşile de noapte neelegante ale doamnei Pringle, dacă lui Miriam nu-i plăcea...

După prânz, Eugenia o ajută pe doamna Pringle să se culce şi, amintindu-şi instrucţiunile doctorului Grenfell o făcu să-şi ia medicamentele înainte de a-i recomanda o lungă siestă. Apoi se duse în bucătărie pentru a o asista pe doamna Cobb la treburile casnice.

-Veniţi să mă ajutaţi? Cât de amabil din partea dumneavoastră. Sincer, nu mă aşteptam... Vreau să spun... sunteţi supraveghetoare de spital, şi în vacanţă, pe deasupra... Voi scoate ceea ce trebuie pentru ceai, înainte de a pleca. Am pregătit deja cina şi veţi găsi tot ce vă trebuie în frigider. Mă voi întoarce mâine la ora opt şi jumătate şi voi servi micul dejun la ora nouă. Să nu vă ocupaţi de nimic, îmi veţi face o plăcere. Dumnezeu ştie că nu am deseori ocazia să muncesc propriu-zis. Pentru mâine, m-am gândit să vă fac

să savuraţi una din reţetele mele de peşte. Dar dacă nu vă place...

- Oh, ba da, aprobă Eugenia agăţând şervetul de bucătărie. Prânzul a fost perfect.

Doamna Cobb se îmbujoră de plăcere.

- Este şi o tartă cu zmeură să mâncaţi, adăugă. Doctorul Grenfell are amabilitatea să aprecieze prăjiturile pe care le fac.

- Permiteţi-mi să vă felicit şi eu, doamnă Cobb. Tarta pe care aţi servit-o la prânz a fost delicioasă.

Puţin timp după aceea, doamna Cobb plecă înapoi în sat. Mergea încet pe aleile umbrite. Liniştea era aproape totală. Nu se auzeau decât micile zgomote nedefinite de la ţară, cele pe care le cunoscuse în timpul copilăriei şi de care îşi amintea. De când locuia la Londra, îi lipseau puţin. Descoperi un fotoliu de grădină şi luă loc, oferindu-şi faţa razelor de soare. Era mult timp de când nu se simţise atât de fericită. Nu, se corectă. Nu era atât de mult timp... Oare nu simţise aceeaşi plenitudine când se afla la marginea micii păduri din Chelsea, alături de doctorul Grenfell?

După un timp se întoarse în casă şi începu să pregătească gustarea. Doamna Pringle i se alătură puţin după aceea.

- Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru amabilitate, declară aceasta încă o dată. O tânără fată frumoasă şi fermecătoare ca dumneavoastră, nu este făcută să-şi piardă timpul cu o femeie bătrână ca mine. Ar trebui să fiţi pe una din acele plaje care se văd la televizor, sau sub un cocotier...

Presupun că sunteţi logodită? adăugă cu o privire spre mâna stângă a Eugeniei.

- Da, de un an şi jumătate. Eu... Sperăm să ne căsătorim curând.

Ochii mici ai doamnei Pringle deveniră severi.

- Adică niciodată! mormăi cu un aer dezaprobator. Vedeţi, eu nu înţeleg de ce se aşteaptă atât de mult... Dar cu siguranţă, aveţi motivele dumneavoastră. Soţul meu şi cu mine nu eram plini de bani când ne-am căsătorit. Departe de asta. Dar ne-am descurcat. Avem o fată, ştiţi... şi a putut termina studiile şi are o meserie. Este îngrijitoare de copii.

Doamna Pringle se încruntă. Işi luă lucrul şi începu să încrucişeze andrelele cu furie.

- Fratele şi sora dumneavoastră sunt foarte dezgheţaţi, domnişoară, reluă fără să ridice ochii. Nu cred că sunteţi mulţumită de rezultatele lor şcolare.

Se întoarseră curând în camerele lor, la sfârşitul unei seri liniştite şi plăcute. Zilele care urmară fură la fel de odihnitoare. Doamna Pringle se restabili rapid. Fire discretă şi cordială, nu ceru nici un efort deosebit tinerei sale însoţitoare. Eugenia petrecu ore lungi şi minunate în grădină sau în satul vecin, unde se ducea din când în când pentru a face cumpărături. Humphrey nu-i telefon' nici măcar o dată. Totuşi, îi lăsase numărul de telefon. Fără îndoială era ocupat, se gândi tânăra femeie. In definitiv, absenţa sa nu va dura decât o săptămână. Se aştepta de asemenea să aibă veşti de la doctorul Granfell. Doamna Pringle nu era oare menajera sa? Nu îşi revenea ea după o bronşită? Dar telefonul rămase

tăcut.

In salon erau mai multe rafturi pline cu cărţi.

Eugenia îşi petrecea timpul liber între lectură şi plimbări lungi pe pajiştea înconjurătoare. Aproape fără să-şi dea seama, pierdu curând paloarea sa londoneză.

Când săptămâna de vacanţă se termină, nu mai semăna deloc cu fata palidă şi lipsită de bucurie care fusese mai înainte.

- Am luat cel puţin două kilograme, anunţă tânăra femeie. Oare ce va spune logodnicul meu? Deja mă consideră prea solidă.

- Sunteţi perfectă, o asigură doamna Pringle. Este o plăcere să vezi o femeie tânără, perfect sănătoasă. Niciodată n-aţi fost mai frumoasă. Cât despre mine, sunt nerăbdătoare să mă întorc acasă. Soţul meu este îndatoritor, dar puţin dezordonat. Ca toţi bărbaţii.

- Ştiţi la ce oră vom pleca mâine, doamnă Pringle? N-am nici
o...

- Doctorul Grenfell a telefonat de dimineaţă. Eraţi în sat. A spus că vom pleca la drum după masa de prânz.

A doua zi dimineaţă, Eugenia făcu aşadar cele două valize ale lor şi fără să ştie de ce, se machie cu grijă. Apoi ieşi în grădină pentru o ultimă plimbare. Intenţiona să se schimbe puţin înainte de întoarcerea la Londra. Aşa că păstră bluza din bumbac şi fusta puţin demodată. Doamna Pringle descoperise în spatele unei alei o mare cantitate de revent şi

se declarase nerăbdătoare să prepare câteva borcane cu dulceaţă. Eugenia se puse pe treabă. Când culese suficiente plante, se aşeză chiar pe pământ, începând să separe frunzele de pe tije. Era ocupată să le aranjeze cu răbdare într-un lighean mare, când un zgomot uşor venit din spate o făcu să se întoarcă. Doctorul Grenfell o privea rezemat de trunchiul unui măr.

Sub valul de emoţii care o copleşise când îl văzu, nu se gândise să pună întrebări. Cu o mână murdară de pământ, îndepărtă o şuviţă de păr căzută pe frunte şi exclamă calm:

- Bună ziua, doctore Grenfell.

- Gerard.

- Bună ziua, Gerard, reluă ea zâmbind.

Smulse alte câteva frunze şi adăugă:

- Doamna Pringle nu se aştepta să te vedem înainte de începutul după-amiezii.

- M-am putut elibera mai curând.

Eugenia luă ligheanul şi se ridică.

- Poate vrei să plecăm neîntârziat? Mă duc...

- Cerule! făcu doctorul, nu fără iritare. Tocmai am sosit şi intenţionez să-mi ofer câteva clipe de odihnă!

- Ah bun. Aşadar, mai am timp să adun puţin revent, constată Eugenia. Ce noutăţi la Sfânta Clara? Muncă foarte multă ca de obicei, presupun?

- Da, răspunse scurt chirurgul. Mi-ai... ne-ai lipsit. Patty este o infirmieră excelentă, dar este îndrăgostită şi, în consecinţă, puţin distrată.

- Patty... îndrăgostită? Dar este nemaipomenit! Cine este

fericitul ales? Tânărul intern care tocmai a intrat în serviciul dumitale?

- Chiar el, confirmă doctorul Grenfell apropiindu-se. După toate aparenţele, o dragoste la prima vedere.

- Este minunat! Patty este adorabilă, se vor înţelege foarte bine. Voi face totul pentru a-i încuraja.

- Humphrey te-a vizitat? o întrebă chirurgul închizând ochii.

Eugenia se aplecă, alese încet o ridiche dintre cele care se aliniau la picioarele sale şi o smulse. O şterse de firele de pământ care o acopereau şi începu s-o ronţăie.

- Nu.

- Ţi-a telefonat?

- De ce toate aceste întrebări? spuse Eugenia enervată. Eu nu ţi-am pus nici una!

- Este mai bine să te abţii, Eugenia. Oare ce avem de mâncare?

Tânăra femeie se întoarse pentru a-l privi. Nu deschisese ochii.
Părea obosit.

- Pui fript, legume proaspete din grădină, tartă cu mere şi îngheţată, enumeră. Am impresia că ai muncit toată noaptea.

- Aproape, îi răspunse doctorul ridicând pleoapele.

- Te poţi întinde puţin în aşteptarea orei de masă. Este de-abia ora unsprezece.

- Doamna Cobb tocmai face o cafea. Eşti mulţumită să te întorci la Sfânta Clara?

- Oh, nu! Am petrecut aici clipe absolut minunate. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Doamna Pringle şi-a revenit perfect. Ai văzut-o?

- Da. Mi-ai... ne-ai făcut un mare serviciu, Eugenia.

In acea clipă li se alătură doamna Cobb, ducând o tavă.

- Am pus două ceşti, spuse aceasta inutil. Vei bea şi dumneata puţină cafea, Eugenia? Oh, tot acest revent! Va trebui să vii să ne vezi când se coc căpşunile.

- Excelentă idee, comentă doctorul Grenfell. Crezi că-ţi mai poţi lua o săptămână pe la jumătatea lui iunie?

Nu era decât un mod de a discuta, îşi spuse Eugenia. Dar răspunse pe un ton serios:

- Dreptul meu la zile libere s-a epuizat până în luna septembrie. Humphrey ar vrea să mergem la Torquay, se pare.

- O vacanţă în trei? o întrebă doctorul blând.

- Ei bine, da! Doamna Parsons are o prietenă care ţine o pensiune acolo. Anul trecut nu i-am putut însoţi, Becky a avut gripă. Dar voi merge cu ei anul acesta.

Doctorul Grenfell se mulţumi să bea o înghiţitură de cafea în timp ce-şi contempla grădina.

- Sunt aproape sigură că-mi va plăcea la Torquay, afirmă Eugenia.

- La fel de mult cât îţi place aici? o întrebă el cu mare blândeţe.

- Nu fi ridicol! Trebuie să compari ceea ce este comparabil. Aici, este un mic colţ de rai. Torquay.... voi afla ce este!

Işi luă ceaşca goală şi adăugă:

- Ti-ai terminat cafeaua. Te poţi duce să te culci.

Doctorul Grenfell făcu ochii mari de uimire şi Eugenia nu putu decât să se mire încă o dată de albastrul lor intens.

- Bursc, eşti plină de solicitudine faţă de mine, observă chirurgul.

- Pari puţin obosit, explică tânăra femeie râzând.

- Obosit şi.... bătrân?

- In nici un caz. Te simţi bătrân?

Chipul i se lumină de un zâmbet.

- Nu, îi răspunse. Mă simt ca un bărbat care găseşte în sfârşit ceea ce a căutat toată viaţa.

Eugenia se încruntă, gândindu-se la semnificaţia acestor cuvinte. Oare se gândea la Miriam? Nu, o cunoştea de mult timp. O distincţie de la Academie? Scria articole ştiinţifice şi ţinea numeroase conferinţe despre specialitatea sa. Poate va primi consacrarea pe care o merita?

- Cu atât mai bine pentru dumneata, exclamă tânăra femeie. Voi duce reventul acesta înăuntru. Doamna Cobb are un coş.

Chirurgul îi luă ligheanul pe care-l ţinea şi se duse să-l pună pe masă în bucătărie. Apoi ieşi şi Eugenia îl auzi discutând cu doamna Pringle, care se afla în salon. Tânăra femeie urcă în camera sa, se schimbă rapid, se aşeză în apropierea ferestrei şi deschise o carte. Prânzul nu se va servi înainte de ora unu. Prezenţa sa la parter ar putea să jeneze, se gândi.

Puţin timp după aceea, se întâlniră în sufragerie. Fu o

masă simplă şi liniştită. Apoi, doamna Pringle urcă în camera sa şi doctorul Grenfell se întinse pe canapeaua din salon.

Eugenia ieşi în vârful picioarelor. Se duse la bucătărie pentru a o ajuta pe doamna Cobb. Trebuia să pornească la drum imediat după gustare, dar în acea clipă doamna Cobb va fi întoarsă deja în sat. Nu rămăsese decât pentru a pune puţină ordine în bucătărie.

- Mai ales să nu te ocupi de veselă, o rugă aceasta. Mă voi întoarce luni pentru a spăla şi a aranja totul. Voi avea cel puţin ceva de făcut.

Chipul său puţin congestionat se lumină de un zâmbet.

- Sunt mulţumită, afirmă. Doctorul Grenfell mi-a spus că are intenţia să revină curent în iunie. Mi s-a părut că înţeleg că nu va fi singur.

Oare se gândea s-o convingă pe Miriam să-l însoţească? se întrebă Eugenia. Nu era imposibil. In primele zile de vară, casa de ţară ar seduce şi orăşenii cei mai neînduplecaţi şi mai convinşi.

Plecară pe la mijlocul după-amiezii. Eugenia luă loc alături de doamna Pringle pe bancheta din spate, în timp ce doctorul Grenfell se duse să închidă uşa minunatei case. Un oftat nostalgic îi umflă pieptul. La ideea că se va arunca din nou în infernul londonez, îi venea aproape să plângă.

Avu un şoc când îşi dădu brusc seama că nu avusese nici cel mai mic gând pentru Humphrey. Incercă un profund sentiment de vinovăţie. Indată ce va coborî în faţa intrării spitalului, se va repezi spre ghereta portarului pentru a-i telefona lui Humphrey. Oare pentru ce motiv avea brusc

atâta grabă să-l vadă? Ascultă distrată mulţumirile confuze ale doctorului Grenfell şi pe cele, emoţionate, ale doamnei Pringle. Dacă a doua zi, duminică, Humphrey nu era de gardă, poate vor putea ieşi la sfârşitul zilei? Ea era de serviciu, dar doar până la ora cinci.

Portarul îi întinse receptorul. Auzi vocea aspră a lui Humphrey.

- Eugenia? Ah, iată-te în sfârşit înapoi! Sunt foarte ocupat....

- Da, am venit înapoi, cum spui, replică tânăra femeie. Şi mă simt mult mai bine. Mulţumesc de întrebare. Mâine voi fi liberă de la ora cinci. Poate ne vom putea vedea?

- Nu înainte de ora şapte. Cu siguranţă voi fi obosit, dar sigur că vreau să beau o cafea cu tine.

Eugenia îşi spuse că fără îndoială avusese o săptămână istovitoare.

- Perfect, aprobă ea. Te voi întâlni în faţa intrării principale, pe la ora şapte şi jumătate.

Inchise, fără să aştepte răspuns.

Camera sa, comparată cu cea pe care o ocupase la ţară, i se păru ternă şi mică.

îşi puse valiza pe pat, coborî imediat şi sări în autobuz. Tatăl său şi gemenii o aşteptau probabil.

Erau reuniţi în salon şi o întâmpinară cu o bucurie neascunsă. Becky şi Bruce o bombardară cu întrebări şi încheiară prin a o anunţa că le era foame şi se duseră să pregătească ceaiul. Tatăl îşi lăsă cartea pe care tocmai o examina şi stătură de vorbă câteva clipe.

Eugenia se va închide apoi în bucătărie şi va servi cina după puţin timp.

-Ai primit vizita lui Humphrey, draga mea? o întrebă tatăl său.

- A fost foarte ocupat, răspunse Eugenia pe un ton degajat. Trebuie să-l văd mâine seară.

- înţeleg, făcu domnul Smith, cu un aer confuz. în tot cazul, arăţi bine. Săptămâna de odihnă ţi-a făcut foarte bine.

Patty făcu acelaşi comentariu când îşi văzu tânăra superioară a doua zi dimineaţă. Eugenia zâmbi cu modestie. Se simţea într-adevăr transformată. Oare nu era decât efectul aerului liber şi al soarelui? se întrebă vag.

Serviciul de Patologie respiratorie nu se schimbase. Ca în fiecare duminică, funcţiona puţin încetinit. Eugenia îşi reluă activităţile obişnuite. Luă cunoştinţă de noile dosare, schimbă câteva cuvinte cu pacientele internate în timpul absenţei sale, completă fişe, verifică programarea liberelor. La ora cinci după-amiază, îi încredinţă sala lui Patty şi zâmbi.

Urcând culoarul, îşi spuse că Patty suferise o veritabilă transformare. Chipul mai degrabă banal, acum radia. Părul îi era coafat cu eleganţă şi părea că avea culoarea puţin schimbată. Dragostea făcea minuni, oftă Eugenia.

O melancolie ciudată îi făcea inima grea.

Câteva ore mai târziu, întorcându-se la cămin, trebui să-şi mărturisească faptul că seara în compania lui Humphrey nu se desfăşurase în cele mai bune condiţii. Acesta fusese mai iritabil decât de obicei, părând că pândeşte cel mai mic pretext pentru a declanşa o ceartă. Aşa că tânăra femeie se

străduise să evite orice cuvânt nechibzuit. Humphrey declarase că nu voia să audă vorbindu-se despre căsuţa de ţară şi despre cum trăise acolo. Principalul subiect care părea să-l preocupe era noul intern pe care-l găsea întru totul incompetent. După ce descrisese trist simptomele curioase pe care le prezenta ultimul său pacient, evocase îndelung procentajele scăzute ale dobânzii anunţate de întreprinderea de servicii publice în care investise.

Mai întâi, Eugenia îl ascultase cu simpatie, apoi îşi dădu repede seama că monologul său o plictisea profund. I-ar fi plăcut să-i descrie minunata grădină a casei, prospeţimea înviorătoare a unei dimineţi petrecute la ţară, liniştea, calmul, acea impresie că descoperise lumea într-o lumină complet nouă.

- Ştiu că te-ai distrat bine, Eugenia, afirmase Humphrey. Sper că ai profitat de această săptămână liberă pentru a te gândi. N-ai mai fost de mult timp tu însăţi. Şi mama a remarcat.

După o tăcere îmbufnată, adăugase:

- Şi ea are nevoie de vacanţă. Păcat că doctorul Grenfell nu se extinde şi asupra oamenilor de vârsta a treia şi a celor care muncesc serios.

Această remarcă surprinzătoare şi extrem de nedreaptă o lăsase pe Eugenia fără voce. Inainte de a se culca, îşi aminti că nu-l va mai vedea timp de două sau trei zile.

Işi mărturisi că nu era nemulţumită de asta.

Profită de ziua următoare pentru a recupera întârzierea în studierea mai atentă a noilor dosare de internări. Doctorul

Grenfell, care-şi reluă vizitele imediat a doua zi, se arătă politicos, dar puţin distant faţă de ea. O urmă în biroul său pentru a-şi bea rapid ceaşca de cafea şi plecă aproape imediat.

Eugenia nu putu decât să se mire de atitudinea sa. Oare cum se explica această răceală şi aparentă indiferenţă? Nu-şi petrecuse o săptămână întreagă în casa sa de la ţară? Oftând cu tristeţe, deschise voluminosul registru aşezat pe masa de lucru şi începu să înscrie instrucţiunile pe care tocmai le primise.

In acea seară, avu o scurtă întrevedere cu Humphrey. Acesta o anunţă că nu va fi de gardă la sfârşitul săptămânii. Când îi spuse că nici ea nu va fi de serviciu, Humphrey hotărâse, fără să o consulte, că vor petrece weekendul următor la mama sa.

Această perspectivă fu departe s-o încânte. Incercă să se controleze. Desigur, niciodată nu se simţise în largul său în compania doamnei Parsons, dar se obişnuise până acum cu ideea că făcea parte din viaţa sa. Pentru ce motive oare această idee îi inspira oarecum un fel de sentiment de revoltă?

Cu aceeaşi întrebare pe buze se trezi şi a doua zi dimineaţa. Dar nu avu deloc răgazul să se întrebe mult timp, deoarece obligaţiile sale o acaparară imediat ce coborî. Blocul operator funcţionă fără oprire până la prânz. In loc de masa de prânz, trebui să se mulţumească doar cu câţiva biscuiţi şi o ceaşcă de ceai. După-amiaza fu la fel de încărcată ca dimineaţa. Pe la ora patru, Eugenia se declară în

sfârşit mulţumită de starea pacientelor şi îşi permise o clipă de odihnă. Harry efectuă un ultim examen şi plecă. Tânăra femeie se aştepta să-l vadă pe doctorul Grenfell dintr-o clipă în alta, dar îşi acordă totuşi o pauză la ora ceaiului.

Doctorul îi apăru în cale tocmai când se pregătea să iasă. Blând, o făcu să se dea înapoi în birou, închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea.

- Vrei să consulţi ultimele dosare, domnule? îl întrebă Eugenia cu un oftat resemnat.

- Le cunosc pe dinafară, răspunse chirurgul pe un ton aproape repezit.

Să-l fi supărat fără să-şi dea seama? Fără s-o privească, doctorul reluă:

- Domnişoară Smith, trebuie să merg la Heidelberg la sfârşitul acestei săptămâni, pentru o consultaţie. Am venit să-ţi cer să mă însoţeşti.

- Nu pot, domnule... începu tânăra femeie. Humphrey şi cu mine...

- Aş fi crezut că munca dumitale contează mai mult decât o întâlnire cu Parsons! exclamă doctorul Grenfell. Poate eşti îndrăgostită, dar există nişte limite!

Ochii frumoşi ai Eugeniei se măriră de uimire.

- Niciodată n-am... Nu sunt...

Se întrerupse, văzând licărirea amuzată care strălucea în privirea chirurgului. Incercând să-şi întărească vocea, reluă:

- Iţi baţi joc de...

Dar nu-şi putu stăpâni emoţiile care o copleşeau.

- Oare ce ştii dumneata despre dragoste? exclamă brusc.

In timp ce încremenea, regretându-şi izbucnirea, doctorul îi răspunse fără să renunţe la calmul său:

- Nu mai am douăzeci de ani, dar cred că dragostea adevărată nu are nimic de-a face cu vârsta. N-o cred, sunt sigur de asta.

- Ah da? făcu Eugenia în şoaptă.

Se gândea fără îndoială la Miriam, îşi spuse. Oare atât de mult o iubea? Ce păcat... Eugenia tresări în sinea sa. Tocmai îi venise în minte un gând în acelaşi timp trist şi pasionant. Il voia pentru ea însăşi! O înţelesese de mult timp, dar nu se resemnase niciodată să-şi mărturisească. Miriam nu i se potrivea. Ii trebuia o soţie şi o camaradă. O tânără femeie capabilă să se strecoare fără dezacorduri în viaţa sa profesională, să-l susţină în clipele de tensiune, să-l asculte şi mai presus de orice, să-l iubească fără restricţii. Cum îl iubea ea. Din păcate, se va căsători cu Miriam şi ea îl va lua pe Humphrey de soţ. Patru persoane vor alege liber să fie nefericite până la sfârşitul vieţii.

- Ei bine, Eugenia?

- Voi vorbi cu Humphrey, răspunse cu o voce uimitor de calmă şi măsurată.

- Intâlnirea dumitale este chiar atât de importantă?

- Nu este vorba de el... este şi mama sa. Ii consacrăm un weekend pe lună...

Doctorul Grenfell tuşi uşor şi întrebă:

- Trebuie neapărat să-l însoţeşti?

- Nu este chiar obligatoriu, dar... a devenit un fel de rutină de când ne-am logodit.

- Nu este bine niciodată să te instalezi prea mult timp în rutină, afirmă chirurgul. Vom pleca peste trei zile. Vom lua avionul până la Frankfurt, apoi vom continua pe şosea. Vom sta la Heidelberg aproximativ o săptămână. Va fi de-ajuns o mică valiză, gândeşte-te să pui în ea o uniformă de schimb. Voi trece să te iau la începutul după-amiezii.

- N-am spus că accept, făcu tânăra femeie observându-l cu un aer gânditor.

Doctorul se aplecă brusc şi o sărută pe obraz.

- Vei veni, Eugenia. Eşti o infirmieră excelentă şi îţi iubeşti munca.

- De acord, domnule, oftă aceasta. Trebuie să anunţ secretariatul imediat?

- Inutil, m-am ocupat deja de asta.

Indignarea îmbujoră pometii Eugeniei.

- Nu-ţi lipseşte îndrăzneala, exclamă ea. Ai fi putut să-mi ceri părerea...

Doctorul Grenfell îi zâmbi şi inima îi tresări în piept.

- Ştiam că vei accepta, o asigură deschizând uşa. Binevoieşti să arunci o privire asupra doamnei Cross? Nu-mi place deloc mina sa.

Trebuia să-l vadă pe Humphrey în această seară, iar perspectiva nu-i inspira nici o bucurie. Dar nu putea să plece în călătorie fără să-l anunţe. Trebuia oare să-i spună şi că nu şi-l dorea deloc de soţ? Intre o dragoste fără speranţă şi viitorul întunecat care i se promitea, ce va alege? Această întrebare rămăsese încă fără răspuns când îl întâlni pe Humphrey.

Cinară cu moderaţie în restaurantul lor mic, obişnuit. Eugenia nu-i spuse vestea despre viitoarea sa călătorie decât când îşi terminară masa.

- Este complet stupid! exclamă Humphrey cu o furie de-abia stăpânită. Nu eşti de neînlocuit, Eugenia, o pot face alte infirmiere. Mama nu va fi deloc mulţumită.

- Datoria noastră este să ne gândim întâi la bolnavi, declară domol tânăra femeie.

- Nu eşti foarte modestă, draga mea, făcu Humphrey cu un rictus. Nu, deloc. Eşti egoistă, îţi place să mă indispui şi o superi pe mama...

- Egoistă, spui? Eu care mă privez de orice de un an şi jumătate? Când ieşim, este pentru a merge la un mic restaurant ca acesta sau pentru a ne aşeza în ultimul rând al unei săli de teatru, ceea ce nu se întâmplă de altfel prea des! Si weekendurile cu mama ta, care mă detestă!

Se întrerupse şi inspiră profund. Avea aproape lacrimi în glas când reluă:

- N-are rost să ne amăgim, Humphrey, nu suntem făcuţi unul pentru altul. Nu pot să continuu să economisesc jumătate din salariu în vederea unei căsătorii care devine tot mai îndepărtată şi mai ireală. Dacă până la urmă ne vom căsători într-o zi, sunt sigură că nu vom înceta să punem bani de-o parte, doar că aşa ne-am obişnuit. Să economisim pentru a schimba maşina, să cumpărăm un moft şi aşa mai departe. Mereu să economisim! Sincer, îmi pare rău, Humphrey, dar este mai bine să privim lucrurile în faţă. Nu vei fi niciodată fericit cu o soţie ca mine.

Faţa lui Humphrey luă o expresie uimită.

- Pe deasupra, nu te iubesc, adăugă Eugenia.

In mod curios, tânărul bărbat se mulţumi să dea lent din cap, afirmând:

- Se poate spune că am scăpat ieftin. M-am înşelat în ceea ce te priveşte. Mama avea dreptate.

Eugenia îşi scoase inelul de logodnă şi-l puse pe masă.

- Trebuie s-o feliciţi, declară cu vocea puţin gâtuită. Nu voiam să-ţi fac necazuri, Humphrey. Noroc!

Se ridică şi ieşi fără să aştepte un răspuns. In graba de a ajunge la spital pentru a se închide în cameră, nu văzu maşina doctorului Grenfell. Aceasta se opri puţin mai departe şi ocupantul ei coborî. Se apropie de tânăra infirmieră şi-i puse o mână pe umăr. O privi o clipă în tăcere.

- Cred că ghicesc, spuse în cele din urmă. Humphrey s-a hotărât să rupă logodna.

- Da... Nu, eu i-am înapoiat inelul.

- Nu mă miră, afirmă chirurgul.

- Ce vrei să spui?

- Vom discuta despre asta mai târziu. Du-te în cameră şi descarcă-te. Plângi, dacă doreşti. Mâine vei merge să-l vezi pe tatăl tău şi îi vei vorbi.

Cum tânăra femeie îl întreba din priviri, uluită, zâmbi şi adăugă:

- Asta nu poate decât să te uşureze. Eşti încă sub efectul emoţiei, dar nu vei întârzia să-ţi revii. Vei fi uimită de ceea ce vei descoperi.

O împinse uşor spre intrarea căminului şi aşteptă să

dispară pe scară. Se întoarse încet şi se duse să urce în maşină.

A doua zi, trezindu-se, Eugenia observă cu mirare că dormise toată noaptea. Totuşi, nu întârzie asupra acestei constatări. Se ridică rapid, îşi făcu toaleta, se îmbrăcă şi coborî la cantină. Vestea viitoarei sale călătorii făcuse deja înconjurul diferitelor servicii.

- Chiar ai noroc, afirmă una dintre colege. Două misiuni succesive în timp de două luni!

O altă voce întrebă:

- Miriam vă va însoţi?

- Nu ştiu, răspunse Eugenia care nu reuşi să-şi ascundă surpriza. Dacă doreşte, cu siguranţă va veni. După ce va opera, doctorul Grenfell va avea timp să-i consacre.

- Despre ce tip de intervenţie este vorba?

- Ablaţia unei tumori. Nu ştiu mai mult.

Nu-l revăzu pe Humphrey în acea zi. Doctorul Grenfell apăru spre mijlocul după-amiezii. Işi examină îndelung ultima pacientă. In clipa plecării, se opri pentru a-i anunţa:

- Iţi voi telefona mâine pentru a-ţi face unele precizări asupra bolnavului nostru. Te duci acasă diseară?

- Da, doctore.

Acesta dădu afirmativ din cap şi se îndepărtă.

In mod curios, domnul Smith nu manifestă nici o surpriză când fiica sa îi aduse la cunoştinţă vestea.

- Mai aşteptam puţin, îi explică. Humphrey nu ţi se potriveşte, iar tu nu eşti soţia care-i trebuie. Sunt fericit că ţi-ai dat seama la timp de asta. Iţi va fi greu, şi probabil şi lui,

dar ai să-ţi revii curând. Vorbeşte-mi despre această misiune la Heidelberg.

- Nu ştiu decât foarte puţine lucruri, tată. Doctorul Grenfell trebuie să-mi telefoneze mâine pentru a-mi da câteva detalii.

Becky şi Bruce scoaseră strigăte de bucurie aflând că sora lor rupsese logodna cu Humphrey. Eugenia nu putu decât să se mire de această reacţie căreia nu-i înţelegea deloc motivele. Dar trebuia să mărturisească faptul că le împărtăşea sentimentele.

Capitolul 9

Doctorul Grenfell se prezentă în faţa intrării spitalului exact la ora pe care o indicase. Era singur. Aşadar, Miriam refuzase să-l însoţească, îşi spuse Eugenia. Incercând să ignore bucuria pe care o simţea văzându-l, tânăra femeie îi înmână calmă valiza, înainte de a lua loc alături de el.

- Ce zi frumoasă! exclamă chirurgul instalându-se la volan.

- Da, într-adevăr.

In afară de câteva observaţii la fel de banale, fură aproape singurele cuvinte pe care le schimbară. Eugenia putu astfel să-şi treacă prin memorie informaţiile pe care doctorul i le furnizase în ajun, despre viitorul pacient. Acesta din urmă, herr Wolfgang Sauer, simţise primele simptome ale bolii cu mai multe luni înainte, dar nu considerase necesar să-şi consulte medicul. Fără să fie disperată, starea sa era totuşi gravă şi necesita intervenţia unui specialist având experienţă şi o bună cunoaştere a patologiei pulmonare. Astfel rezumase doctorul Grenfell situaţia, fără a se lăuda câtuşi de puţin. Inainte de a opera, va trebui să discute cu medicul de familie, să hotărască indicaţiile preoperatorii cu anestezistul şi să ia măsurile necesare pentru spitalizarea lui Herr Sauer. In mod normal, această procedură necesita un timp de mai multe zile, dar în caz de urgenţă, se efectua rapid.

La aeroportul Heathrow, doctorul Grenfell îşi lăsă tânăra însoţitoare în sala de aşteptare şi dispăru câteva clipe. Se întoarse cu două pahare cu cafea şi un teanc de reviste.

Ajunşi în avion, se afundă în fotoliul său şi, spre surprinderea Eugeniei, îşi scoase din valijoară un roman poliţist, în care se adânci imediat. Eugenia nu putu decât să-l imite. Luă o revistă şi începu s-o răsfoiască.

La Frankfurt fură întâmpinaţi de un bărbat scund, cu faţa oficială, care-i duse spre un strălucitor BMW. Le ură bun venit, aranjă valizele în portbagaj şi se adresă doctorului Grenfell. Eugenia, care cunoştea prea puţin limba germană, se miră de uşurinţa cu care se exprima superiorul său în această limbă.

- Aproximativ o oră de drum, o anunţă acesta. Cam şaptezeci de kilometri. Din când în când vom vedea Rinul şi vom putea admira de asemenea nişte castele. Sper că nu eşti obosită?

- Nu, deloc.

Peisajele defilau în mare viteză. Viţa-de-vie era prezentă peste tot. Cât vedeai cu ochii, colinele unduitoare cuprindeau mici sate cu acoperişuri roşii: Benshein, Heppenhein, Weinheim. Doctorul Grenfell le numea pe măsură ce treceau.

- N-am să le ţin minte, oftă Eugenia. Va trebui să găsesc o hartă...

- Suntem încă la doi sau trei kilometri de Heidelberg, preciză chirurgul. Nu cred că vei avea deseori ocazia să faci turism.

Se spune că herr Sauer este foarte pretenţios.

Heidelbergul apăru curând. Eugenia nu se aştepta să descopere un ansamblu urban atât de important.

- De cealaltă parte a oraşului se afla un castel splendid,

spuse vecinul său. Incă nu se poate vedea.

- Ai mai fost aici? se miră tânăra femeie.

- Oh, da. Este un mare centru universitar, după cum ştii. Am petrecut aici un an întreg pentru a învăţa limba germană. Eram tânăr, adăugă liniştit.

- Şi n-ai uitat lecţiile, remarcă Eugenia.

- Este o limbă care se foloseşte la congrese, seminarii, întruniri.

Maşina circula acum în centrul oraşului. Castelul se înălţa în depărtare, o fortăreaţă în ruină care domina străduţele şi casele vechi ale oraşului. Traversară un pod care trecea peste Neckar.

- Este podul Theodor Heuss, explică doctorul Grenfell. Şi acesta este Bulevardul filozofilor. Priveşte în urmă, cetatea veche, castelul, râul...

Maşina îşi încetini viteza, trecând printr-un portal mare din fier forjat şi rulă în mijlocul unei grădini întreţinută cu grijă. Se opri în faţa unei clădiri impozante. Faţada era vopsită uniform în alb şi acoperişul conic domina un şir dublu de ferestre fixe.

Urcară scara grea care ducea la uşa de intrare. Aceasta se deschise în clipa când ajunseră acolo. Un bărbat cu faţa osoasă îi privi cu un aer puţin înţepat. Rosti câteva cuvinte de neînţeles pentru Eugenia, apoi îi conduse într-un hol luminat slab, ai cărei pereţi erau aproape în întregime acoperiţi de spade, puşti vechi şi capete împăiate de animale. Majordomul îi introduse într-un salon tapetat cu brocart greu, cu numeroase vitrine împodobite cu veselă din

faianţă şi argintărie. Eugenia se lăsă să cadă pe un scaun, evitând privirea doctorului Grenfell. După o clipă, uşa se deschise şi frau Sauer intră. Era o femeie de vârstă mijlocie, scundă şi plinuţă. Faţa rotundă exprima o mare îngrijorare.

Ii oferi mâna doctorului Grenfell şi se lansă într-o lungă tiradă, oprindu-se pentru a asculta răspunsul calm şi liniştitor pe care i-l dădea.

- V-o prezint pe asistenta mea, continuă chirurgul în limba engleză. Domnişoara Smith este infirmieră şi îi acord deplină încredere. Sunt mai mult de trei ani de când lucrăm împreună.

Frau Sauer schiţă un zâmbet forţat.

- Permiteţi-mi să vă urez bun venit, domnişoară Smith, spuse într-o engleză nuanţată cu un puternic accent german. Am fi putut face apel la o infirmieră de aici, dar doctorul Grenfell şi-a exprimat dorinţa de a avea o colaboratoare aleasă de el. Voi cere să vă pregătească puţin ceai. Vă place ceaiul? Doctorul Schwartz va fi aici într-o clipă şi îl veţi putea vedea pe soţul meu. Este foarte bolnav, adăugă adresându-se chirurgului. Sunt disperată.

- Nu trebuie să vă deranjaţi, Frau Sauer, răspunse aceasta cu blândeţe. Nu vom cruţa nici un efort pentru a vă ajuta soţul.

Ceaiul fu servit pe o tavă mare de argint. Doctorul Grenfell îi puse lui frau Sauer o serie de întrebări. Ascultând răspunsurile acesteia din urmă, Eugenia îşi putu completa informaţiile pe care le deţinea despre viitorul pacient.

- Fără îndoială doriţi să vă reîmprospătaţi, observă frau

Sauer după o clipă. Karl vă va arăta camerele.

Când apăru bărbatul cu faţa osoasă, doctorul Grenfell adăugă:

- Vino în circa zece minute să ne întâlnim aici, Eugenia, vrei?

Apoi se îndepărtă, lăsând-o în compania unei tinere servitoare
care o conduse spre o scară impozantă. Curând, se afla într-o încăpere decorată şi mobilată bogat. Eugenia, care dormise puţin, rezistă dorinţei de a se întinde pentru a-şi oferi câteva clipe de odihnă.

Nu avu timp decât să se spele pe faţă, să-şi perie părul şi să-şi retuşeze machiajul. Când coborî, prezenta imaginea liniştitoare a infirmierei care era, calmă şi gata să-şi înfrunte sarcinile.

Doctorul Grenfell apăru pe seară puţin după aceea. Mergând în spatele ei, o observa liniştit şi o ciudată licărire îi străluci în albastrul intens al privirii. Dar, alăturându-i-se, se mulţumi să spună:

- Nu vom întârzia să începem treaba, Eugenia.

Se întoarse pentru a-l întâmpina pe bărbatul care se apropia din hol în compania lui frau Sauer. Nou-venitul părea să-l cunoască, deoarece îi spuse pe nume.

- Încântat, domnişoară Smith, continuă cu un zâmbet. Din câte am înţeles, sunteţi mâna dreaptă a doctorului Grenfell? Vă mulţumesc că aţi venit. Este bine ca doctorul Grenfell să fie secondat de o persoană care să-i cunoască obiceiurile de lucru. Imi imaginez că veţi fi prezentă în sala de operaţie?

- Il voi asista pe doctor în măsura posibilităţilor mele, spuse Eugenia privindu-şi pieziş superiorul. Este adevărat că are propriile sale metode...

Roşi uşor văzând o licărire amuzată strălucindu-i în ochi.

- Frau Sauer, mi-ar plăcea să-i pun câteva întrebări doctorului Schwartz, spuse chirurgul. Unde am putea merge? Vino, Eugenia.

Fură conduşi spre o mică încăpere în spatele culoarului şi se aşezară în jurul unei mese din stejar masiv, care ocupa un colţ. Cei doi bărbaţi discutară îndelung despre pacientul lor. Eugenia îi asculta în tăcere, neintervenind decât când i se cerea părerea. Până la urmă, căzură de comun acord asupra procedurilor care vor fi urmate înainte şi după operaţie.

Doctorul Grenfell se întoarse spre tânăra sa însoţitoare.

- Vom defini puţin mai târziu diferitele sarcini care îţi vor reveni, Eugenia. Să mergem să-l vedem pe herr Sauer.

Pacientul era întins într-un pat imens, într-o cameră vastă, cu tavanul înalt. Intr-o anumită perioadă a vieţii sale, fusese solid şi sănătos. Acum, pielea feţei se lăsase peste obrajii cu tentă pământie. Oasele îi ieşiseră în afară şi buzele pergamentoase îţi făceau milă să le vezi. Dar, învăţată de experienţa sa, Eugenia ştia că aparenţele erau deseori înşelătoare. Fiinţele omeneşti, chiar când păreau iremediabil pierdute, păstrau resurse nebănuite de forţă şi energie. Erau de-ajuns un tratament adecvat şi o prezenţă liniştitoare pentru a le ajuta să se refacă. Evident, nu-şi regăseau nici vigoarea, nici activitatea de odinioară, dar suferinţa dispărea sau se atenua şi începeau să spere.

Eugenia rămase puţin mai la o parte în timp ce doctorul Schwartz îşi prezenta colegul lui herr Sauer. Acesta din urmă se exprimă într-o engleză ireproşabilă. Işi permise chiar o butadă:

- Mă pregătesc pentru o viitoare întâlnire cu îngerii din cer, murmură. Văd că nu lipsesc nici pe pământ.

Cei doi medici izbucniră în râs. Eugenia roşi şi se strădui în zadar să-şi compună o faţă severă.

- Poate are înfăţişare de înger, observă doctorul Grenfell.

Dar vă pot asigura că este intransigentă când este vorba de munca sa. Veţi fi bine îngrijit, herr Sauer.

După această remarcă, începu să-şi asculte pacientul. Fu un examen lung şi meticulos, completat de radiografiile şi analizele care i se înmânară.

Când putu să iasă, Eugenia se duse s-o găsească pe infirmiera pe care familia Sauer o angajase de aproximativ zece zile. Era o femeie de vârstă incertă, zâmbitoare şi plăcută la prima vedere. Inţelegea englezeşte, fapt pentru care Eugenia nu fu nemulţumită. Făcând uşor cu ochiul, îi spuse că herr Sauer putea să se arate uneori dificil.

- Fireşte, are scuze că este bolnav, adăugă. Dar deja au venit şi au plecat două infirmiere. Sper că dumneavoastră veţi rămâne cel puţin până când va începe să-şi revină.

Eugenia crezu că o poate linişti în legătură cu acest subiect.

- Oricum, îmi va fi imposibil să plec, chiar dacă aş avea această dorinţă, spuse. Doctorul Grenfell are obiceiul să-mi încredinţeze pacienţii şi ştiu cam ce aşteaptă de la mine.

Câteva clipe mai târziu, se duse să îmbrace o uniformă şi însoţită de Schwester Bonn, se duse lângă bolnav. Apoi, o servitoare veni s-o anunţe că doctorul Grenfell o aştepta în micul oficiu de la parter.

- Voi opera poimâine la ora opt, o anunţă când coborî. Iţi las aşadar grija de a pregăti totul. Voi avea nevoie de tine în blocul chirurgical. Mâine dimineaţă vom merge la spital într-o vizită de recunoaştere, într-un fel. Herr Sauer va petrece acolo patru sau cinci zile, poate mai mult. In total, sejurul nostru aici va fi probabil de aproximativ două săptămâni. Ulterior, ţi se va alătura o a doua infirmieră. Vei avea timp să-i oferi cu dărnicie toate sfaturile utile înainte de plecare. Ai întrebări?

- Nu, nu cred... Ah da. Când trebuie să fie internat herr Sauer?

- Mâine după-amiază. Se va simţi bine să-l însoţeşti. Profită de asta pentru a te asigura că nu-ţi va lipsi nimic. Ah, un ultim lucru. Mi-ar plăcea să arunci o privire asupra instrumentelor. Să vezi dacă lista este completă.

- Bine, doctore. La ce oră vom pleca mâine dimineaţă la spital?

- La ora nouă.

Ii zâmbi şi Eugenia îşi simţi bătăile inimii accelerându-se.

- Ingrijorată?

- Nu, deloc. Dar... poate voi întâlni unele probleme de comunicare?

- Fii fără teamă. Toţi cei care se vor afla în jurul tău vorbesc limba noastră.

Era fix ora nouă când Eugenia coborî a doua zi dimineaţă, proaspătă şi bine dispusă în uniforma sa albastră. Doctorul Grenfell o aştepta.

Spitalul pe care-l descoperi în compania sa era o instituţie modernă şi bine echipată. Eugenia fu condusă în blocul chirurgical pe care-l putu vizita pe îndelete, străduindu-se să se obişnuiască în noul mediu înconjurător, în timp ce doctorul Grenfell discuta cu anestezistul şi supraveghetoarea...

- Oare nu vă supără că vă iau provizoriu locul? întrebă tânăra infirmieră când cei doi bărbaţi se îndepărtară.
- Nu, în nici un caz, domnişoară Smith.
- Spune-mi Eugenia.
- Da, Eugenia. Un chirurg lucrează întotdeauna mai repede şi mult mai bine când este asistat de propriile infirmiere. Mi-l imaginez cu greu pe doctorul Grenfell oprindu-se pentru a-şi explica cele mai mici dorinţe... şi într-o limbă care nu este cea a auditoriului său! Este binevenită. Sper să păstrezi o amintire plăcută a sejurului printre noi.

Eugenia zâmbi.

- Mulţumesc foarte mult, eşti amabilă.

Când ieşi puţin timp după aceea în compania doctorului Grenfell, dobândise certitudinea că fusese făcut totul pentru a permite ca intervenţia să se desfăşoare în cele mai bune condiţii.

Restul acelei zile fu consacrat ultimelor pregătiri. Eugenia nu-i mai văzu nici pe doctorul Grenfell, nici pe frau Sauer. Luă masa de prânz şi cina cu Schwester Bonn în mica

încăpere care se afla în faţa celei a pacientului lor. A doua zi dimineaţă, trebui să se înarmeze cu toată buna dispoziţie pentru a nu ceda enervării. Pentru că herr Sauer, deşi bolnav şi slăbit fizic, se străduia să-i complice sarcinile. Oftă cu uşurare când reuşi să se instaleze în sfârşit în ambulanţă, înainte de a lua loc lângă el.

Operaţia, lungă şi delicată, se desfăşură fără cel mai mic incident. Eugenia nu fu deloc mirată. Calmă, îşi scoase halatul şi masca şi se duse în camera pacientului pentru a o înlocui pe Schwester Bonn.

Ziua era încă departe să fie încheiată, dar nu simţea nici o oboseală.

Se lăsă absorbită de îndeplinirea sarcinilor care-i reveneau, cu o siguranţă calmă. Când doctorul Grenfell i se alătură, îi întinse în tăcere prima fişă de observaţie şi se duse să stea lângă el, în timp ce acesta se aplecase asupra bolnavului.

- Deocamdată totul este în regulă, decretă chirurgul îndepărtându-se. Dacă apare vreo schimbare oarecare, vreau să mi se semnaleze, Eugenia. Eşti pregătită oare să sacrifici puţin din somnul din această seară?

- Da, doctore. Unde te pot găsi?

- Nu voi fi departe. Presupun că dormi aici?

- Da. Voi fi chemată în caz de nevoie. Frau Sauer va cere cu siguranţă să-şi vadă soţul.

- Nu înainte de diseară, exclamă doctorul ieşind.

In timpul zilei, reveni de mai multe ori.

Spre sfârşitul după-amiezii, herr Sauer întredeschise ochii

şi întrebă cu o voce de-abia auzită:

- Oare cât timp va trebui să suport aceste tuburi şi aceste...

- O zi sau două, răspunse Eugenia cu blândeţe. Fiţi răbdător.

O infirmieră veni s-o ajute să-l ridice pe perne.

- Vă este sete, herr Sauer?

Acesta bău o jumătate de pahar de suc de portocale şi adormi imediat. Dar deschise din nou ochii îndată ce apăru frau Sauer, urmată de doctorul Grenfell.

- Nu te îngrijora, iubito, murmură bolnavul, zâmbind slab. Curând, mă vei vedea acasă.

Optimismul nu i se dovedi neîntemeiat.

Câteva zile mai târziu, Eugenia îl ajuta să se instaleze în fotoliul său preferat. Se restabilea încet, dar sigur. Nici una din complicaţiile de care ea şi doctorul Grenfell se temeau, nu apăru. Acum, Eugenia îi mărturisea că figura pe un loc bun pe lista pacienţilor dificili pe care-i îngrijise. Irascibil, ciudat şi capricios, refuzase întotdeauna să se lase atins de altă infirmieră, ceea ce pentru Eugenia se tradusese în ore lungi de veghe. Dar se considera recompensată din plin. Bolnavul venise acasă şi putea fi considerat în afară de pericol. Cu Schwester Bonn pentru a o înlocui din când în când, acum se gândea că-şi poate oferi puţină odihnă. Punctele de sutură nu vor fi scoase înainte de patru zile, indicase doctorul Grenfell, lăsând să se înţeleagă astfel că se vor întoarce în Anglia imediat după aceea.

Eugenia aşeză cărţile pacientului pe o măsuţă mică

rotundă, aranjă hârtiile şi-i puse telefonul la îndemână. Apoi se aşeză la o masă şi începu să completeze diferite fişe medicale.

Doctorul Grenfell intră în clipa în care îşi termina treaba. Studie documentele pe care i le înmână şi se gândi o clipă înainte de a remarca:

- Ai avut recent nişte zile mai degrabă încărcate. Herr Sauer este acum suficient de restabilit. Nu este nici un pericol să-l laşi în compania lui Schwester Bonn. Văd că mâine eşti de gardă. Fă în aşa fel încât să fii liberă începând de la prânz.

Eugenia îşi stăpâni oftatul de oboseală care-i urcă în piept.

- Mi-ar plăcea, cu condiţia ca asta să nu deranjeze pe nimeni, spuse. La spital, mi s-a arătat o mare amabilitate. Am putut evada aproape în fiecare zi o oră.

- Da, ştiu. Sejurul nostru în Germania nu s-a terminat încă.

I-am telefonat tatălui tău.

- Adevărat? făcu Eugenia cu un zâmbet care-i lumină faţa frumoasă. Eşti foarte amabil, îi spusesem că voi fi ocupată.

- Te sărută, adăugă doctorul încet. Copiii de asemenea. Fram Sauer vrea să stea puţin cu soţul său.

- Bun. Este mai bine să-i las singuri.

- Grădina este absolut fermecătoare. Poate doreşti să-ţi dezmorţeşti picioarele. Nu te îndepărta prea mult.

Dădu din cap şi ieşi.

Eugenia nu uită să-l consulte pe herr Sauer referitor la

jumătatea de zi liberă.

- Da, doctorul Grenfell mi-a vorbit despre asta, comentă pacientul pe un ton îmbufnat. Meriţi din plin aceste câteva ore de odihnă, Eugenia. Soţia mea şi cu mine îţi suntem foarte recunoscători. Distracţie plăcută. Du-te să vizitezi castelul, este un monument absolut remarcabil.

Schwester Bonn îşi reluă serviciul puţin înainte de prânz. Eugenia alergă imediat în cameră şi se schimbă rapid. Se grăbea să iasă sub soarele strălucitor al acestui început de vară. Imbrăcată într-o rochie din voal de bumbac, coborî bucuroasă scara. Frau Sauer apăru şi-i veni în întâmpinare.

-Aveţi dreptate să evadaţi puţin, este o vreme superbă, afirmă. Când vă veţi întoarce, cereţi ce veţi vrea. Karl se va ocupa de asta.

- Mulţumesc mult.

Eugenia se gândea să mănânce de prânz într-o cafenea mică din Heidelberg. Merse în pas măsurat spre ieşire, încercând să-şi stăpânească bucuria aproape copilărească pe care o simţea. Rămase pe loc în faţa scării.

Doctorul Grenfell era aşezat pe ultima treaptă. Se ridică.

- Mi-am spus că am putea vizita castelul împreună, declară acesta. Există un restaurant chiar alături. Am reuşit să împrumut o maşină.

- Adevărat? făcu Eugenia cu un aer confuz. Ce interesant. Dar pot foarte bine să merg singură acolo...

- Da, ştiu. Nu este prima dată când faci o asemenea remarcă. Imi permit să insist, am să-ţi vorbesc.

O conduse spre un cupeu albastru metalizat şi o împinse

blând pe scaun.

- Nu este departe, adăugă luând loc la volan.

Ajunseră rapid la destinaţie. Doctorul Grenfell parcă maşina şi o duse pe tânăra însoţitoare spre intrarea restaurantului.

- Eşti cu siguranţă nerăbdătoare să te întorci la spitalul Sfânta Clara? observă chirurgul când fură aşezaţi.

- Nu, deloc, răspunse Eugenia fără înconjur. De fapt, mă gândesc să părăsesc venerabila instituţie.

- De ce? făcu doctorul Grenfell privind paharul care tocmai fusese pus în faţa sa. Ai o idee precisă despre ce vei face?

- Nici cea mai mică. Dar voi găsi ceva.

Discutară un timp, mulţumindu-se cu observaţii banale despre pacientul lor. După prânz ieşiră, şi doctorul Grenfell exclamă:

- Să mergem pe coasta asta.

Lăsând maşina în apropierea restaurantului, porni pe o cărare şerpuită ducând spre un grilaj larg.

Eugenia se strădui să-şi uite pentru un timp melancolia. Nu se gândi decât să-şi joace rolul de turistă uimită.

- Nu putem vedea totul într-o singură zi, preciză însoţitorul său. Dar există ceva care poate te va interesa.

Eugenia se opri pentru a admira o impozantă arcadă gotică. Doctorul Grenfell îi spuse că acel monument fusese înălţat într-o singură noapte, pentru a fi oferit a doua zi de Frederic al V-lea soţiei sale, ca dar de aniversare.

- Probabil o iubea foarte mult, observă Eugenia.

Mărturisesc că mi se pare puţin exagerat.

- Ai prefera oare un colier de perle sau o tiară?

- Dumnezeule, nu! Un buchet de trandafiri este pe deplin suficient ca dovadă de dragoste.

- Va trebui să-mi amintesc asta. Vezi acest donjon? La origine, servea la...

Vizita continuă fără grabă. După un timp, paşii îi conduseră în faţa unei uşi pe care o trecură. Se aflară într-o capelă cu pereţii acoperiţi de dulapuri. In spatele edificiului se înălţa un altar splendid.

- Este frumos, nu-i aşa? murmură doctorul Grenfell. Poate nu ştii, dar oricine se poate căsători aici. Este suficient să te adresezi ritului potrivit bisericii, să plăteşti o anumită sumă de bani şi... şi atâta tot. Se devine soţ şi soţie.

Eugenia, care nu mai îndrăznea să viseze deloc de la trista întâmplare cu Humphrey, nu-şi putu refuza plăcerea ameţitoare a unei noi himere. Se imaginä la braţul lui Gerard, coborând încet spre o siluetă îmbrăcată în aur şi purpură. Tresări la întrebarea vecinului său:

- Este o idee care îţi place?

- Da. Oh, da...

- Trenă lungă, trandafiri, domnişoare de onoare...

- Este un ceremonial care nu mă interesează, spuse tânăra femeie.

- Nu te-ai fi căsătorit în grabă dacă te căsătoreai cu Humphrey?

- Da, este adevărat, fu de acord Eugenia. Mama sa a spus întotdeauna că voia...

Lăsă fraza neterminată şi se îndepărtă câţiva paşi.

- Altarul este în întregime din lemn, remarcă doctorul Grenfell. Nu mai spui nimic? La ce te gândeşti?

- La perechile care se căsătoresc în această capelă.

- Ţi-ai dori să faci parte dintre ele? întrebă imediat doctorul.

- Ştii, femeile sunt romantice...

- Bărbaţii sunt la fel, o asigură el. Şi când un bărbat iubeşte o femeie, prima sa dorinţă este s-o facă fericită.

Cu siguranţă, trebuia să se gândească la Miriam, îşi spuse tânăra femeie. Oare era într-adevăr capabil să iubească? Nu reuşea să şi-l imagineze. Dar trebuia să mărturisească faptul că-l cunoştea foarte puţin. Pentru că îl iubea profund, ghicea contururile personalităţii sale. Dar nu ştia atât de multe lucruri despre acest subiect. Ridică asupra sa o privire meditativă şi îi descoperi pe chip o expresie ciudată.

- De ce acest aer mulţumit? îl întrebă.

- Par oare mulţumit?

- Ca şi când... nutreşti o idee extrem de plăcută.

- Nu ştiam că eşti vizionară.

Oare visa şi el? La Miriam? Renunţând la rezerva sa obişnuită, îndrăzni:

- Poate intenţionezi să te căsătoreşti în această capelă?

- Exact asta este intenţia mea, confirmă chirurgul, luând-o de braţ. Să mergem să aruncăm o privire.

Merseră de-a lungul aleilor, sub alte arcade, vizitară apartamentele reginei, biblioteca, turnul alchimiştilor, arcul

de triumf. Se plimbară prin beciuri şi în sfârşit urcară.

- Nu trebuie uitată vederea de ansamblu, decretă doctorul Grenfell, conducând-o pe tânăra femeie pe terasă şi în faţa lucarnelor.

- Sper că nu te plictiseşti? o întrebă.

- Oh nu! Nu m-am aflat niciodată în mijlocul atâtor minuni.

- Ieşind, ne vom duce să luăm maşina. Există un restaurant pe culmea acestei coline.

Ii lăsă timp să cumpere nişte ilustrate şi când se întoarseră din drum, îi împrumută stiloul. Eugenia se duse să expedieze misivele fără să mai aştepte.

- Poate este timpul să mă întorc? îi sugeră tânăra infirmieră când ajunseră la maşină.

- Nu. Va veni o infirmieră s-o înlocuiască pe Schwester Bonn. Nu-ţi vei relua serviciul decât mâine dimineaţă, la ora şapte.

- Nu ştiam, remarcă Eugenia pe un ton gânditor.

Chirurgul o ajută să ia loc în micul automobil sport, mulţumindu-se să adauge:

- Acum ştii.

Panorama pe care tânăra femeie o descoperi din vârful colinei era de o frumuseţe de-ţi tăia respiraţia. Aleseră o masă dintre cele care se aliniau de-a lungul verandei.

- Călătoreşti mult, îmi imaginez, observă Eugenia.

- Da, într-adevăr. Meseria o cere. Iţi place aici?

- Enorm. Herr Sauer se restabileşte rapid. Voi putea să mă avânt în descoperirea acestei regiuni. Voi profita de cele

mai mici momente de libertate.

- N-am vizitat castelul în totalitate...

- Mă voi întoarce.

Eugenia bău o înghiţitură de ceai şi făcu ochii mari de uimire în faţa enormei prăjituri din ciocolată care tocmai i se aşezase în faţă.

- Germanii sunt mari amatori de dulciuri, îi explică doctorul Grenfell.

Tânăra femeie se strădui să uite scrupulele dietetice şi atacă hotărâtă prăjitura.

- Vrei să ne mai plimbăm puţin? propuse chirurgul după un timp.

Plecară în tăcere de-a lungul cărărilor mici umbrite, neschimbând decât observaţii rare şi banale. Eugenia anunţă în cele din urmă:

-Acum, trebuie să mă întorc. N-am simţit cum a trecut timpul. Este mai mult de ora şase.

- Te plictiseşti în compania mea?

- Cu siguranţă, nu. Doar că... ei bine...

Se întrerupse, reuşind să-şi stăpânească vorbele şi valul de emoţii care o copleşiseră.

Doctorul Grenfell păru mulţumit de acest răspuns.

- Să mergem să cinăm, făcu liniştit.

Se întoarseră la restaurant şi se aşezară în faţa unei ferestre. Eugenia nu dădea deloc atenţie diferitelor mâncăruri care se succedară la masă. Cunoscuse câteva clipe de fericire pe care nu le va mai avea niciodată, îşi spuse. Nu se gândea nici la viitor, nici la trecut. Se mulţumi

să savureze prezentul.

Era puţin peste ora nouă când ieşiră şi porniră spre parcaj. Se opriră o clipă pentru a admira luminile Heidelbergului, jucând pe suprafaţa Neckarului.

Doctorul Grenfell îi puse o mână pe umăr.

- Ce splendoare! murmură cu voce blândă. Va trebui să ne întoarcem într-o zi.

Nu se putea gândi decât la Miriam, îşi spuse Eugenia.

- Logodnica ta va fi încântată...

- Miriam? făcu el ca şi când numele îi era străin. Ah, înţeleg. Draga mea Eugenia, Miriam nu va fi niciodată soţia mea.

Inima tinerei femei bătu brusc, nebuneşte, în piept.

- Te rog să mă ierţi, bâigui. O găseam atât de frumoasă...

- Da, dar nu era decât... Intenţionează să se căsătorească acum cu un magnat american. Nu aş şti să-ţi spun ce sentimente am avut la un moment dat unul pentru celălalt. Dar totul este de domeniul trecutului.

O contemplă cu o privire intensă şi adăugă:

- Dar am intenţia să pun capăt celibatului.

Eugenia îşi lăsă privirea să rătăcească peste strălucirile râului.

- Iţi doresc să fii fericit.

Cu preţul unui efort asupra ei însăşi, reuşi să schiţeze un zâmbet.

- Ar trebui să te gândeşti la capela castelului, murmură.

- Da, acolo ne vom căsători.

Pe drumul de întoarcere, Eugenia fu gata de câteva ori

să-l întrebe despre viitoarea sa soţie. Cuvintele îi veneau pe buze, dar nu le putea exprima. Când ajunseră la reşedinţa familiei Sauer, coborî rapid.

- Am petrecut o zi minunată în compania ta, afirmă cu o voce redevenită aproape normală. Iţi mulţumesc foarte mult, doctore Grenfell.

- Gerard.

- Da, Gerard, încuviinţă zâmbind. Bună seara.

Fără să răspundă, acesta o trase spre el şi puse stăpânire pe buzele ei. Eugenia îi răspunse imediat la sărut şi cu tot elanul. Mai târziu, roşi de ruşine gândindu-se la acel abandon. Il sărutase cu pasiune şi braţele, ca şi când asta era voinţa lor, se înnodaseră în jurul gâtului său. In acea noapte dormi foarte prost. Oare va îndrăzni să-l privească în faţă când îl va întâlni a doua zi?

Dar dimineaţă, doctorul păru că uitase totul. O întâmpină cu calmul obişnuit, schimbă cuvinte glumeţe cu ea şi cu pacientul, anunţă că acesta din urmă se îndrepta spre o "convalescenţă fără probleme" şi începu să-i explice lui Schwester Bonn natura viitoarelor sale ocupaţii. Doctorul Schwartz li se alătură puţin după aceea şi, împreună, se întoarseră la spital pentru a examina ultimele radiografii ale bolnavului. Eugenia scoase un oftat de uşurare şi trebui să lupte pentru a-şi stăpâni suspinul care-i tremura în gât.

Se hotărî să-şi acorde o oră sau două de libertate la începutul după-amiezii, renunţând la prânz de teamă de a-l întâlni pe doctorul Grenfell. Când se întoarse, află că acesta îi făcuse o vizită lui herr Sauer înainte de a se întoarce imediat

la spital.

In dimineaţa zilei stabilite pentru plecarea lor, doctorul veni s-o caute în camera sa, unde se ocupa cu tristeţe de aranjarea ultimelor lucruri.

- Ce-ai spune de o mică plimbare? îi sugeră chirurgul. Nu vom porni la drum decât la sfârşitul după-amiezii.

- Imi fac valiza...

- Ai tot timpul. Vino...

Când i se alătură puţin după aceea, doctorul Grenfell discuta în faţa scării de la intrare cu frau Sauer şi, în mod ciudat, cu reverendul Pitt, preotul spitalului, pe care tânăra femeie avusese ocazia să-l întâlnească. Pe alee erau parcate două maşini. Era de asemenea şi fiul lui herr Sauer, un bărbat tânăr, cu faţa gravă, care-i aruncă o privire scrutătoare.

- Urcă, ordonă chirurgul. Ceilalţi ne vor urma.

- Vin şi ei? se miră Eugenia.

- Pentru că i-am invitat eu! făcu pe un ton sigur.

Automobilul se puse în mişcare.

- Mi-ar plăcea să-ţi pun o întrebare, reluă doctorul Grenfell. Te-ai vindecat complet de Humphrey? Şi mai ales nu-mi răspunde că asta nu mă priveşte!

- Nu, nu o să-ţi spun asta, oftă Eugenia. Da, sunt complet vindecată, presupunând că am fost vreodată bolnavă!

Maşina lor se opri în faţa grilajului castelului, urmată de limuzina mare a lui herr Sauer. Reverendul Pitt veni să li se alăture în clipa când o a treia maşină opri cu un scrâşnet de frâne. Doctorul Schwartz alergă să-i întâmpine.

Se formă o ciudată procesiune. Se mişcă şi trecu prin faţa apartamentelor reginei, de-a lungul culoarelor regelui şi îşi continuă drumul. Doctorul Grenfell vorbea liniştit despre istoria castelului. Brusc, Eugenia îşi dădu seama că reverendul Pitt dispăruse. Acum, lângă ea se afla doctorul Grenfell care îi luă mâna pentru a o conduce înainte, departe de alei. O făcu să intre într-o sală imensă şi înaintă în direcţia unei scări cioplite în piatră. Nu se opri decât când ajunse la ultima treaptă. Acum, nu-i urma nimeni. Ceilalţi rămăseseră în prima sală. Eugenia ridică spre însoţitorul său o privire uimită.

- M-ai sărutat, dragostea mea. Aşteptam acest sărut. Cred că n-am încetat să te iubesc niciodată. Dar nu ştiam. Când mi-am dat seama de asta, nu mi-a mai fost atât de uşor să-ţi spun.

- Cum asta? murmură tânăra femeie.

- Eram puţin mai bătrân, irascibil şi arţăgos. Cred totuşi că vom trăi fericiţi. Promit să fiu un soţ tandru şi un tată afectuos.

- Imi pot spune părerea? întrebă Eugenia. Eşti cel mai minunat bărbat care există pe pământ. Eu... Eu...

Dar ochii i se umplură de lacrimi.

- Credeam că te vei căsători...

- Cu tine, încheie Gerard sărutând-o. Ce alt motiv vezi în prezenţa noastră, în acest loc?

- Aici? Acum? Dar nu sunt îmbrăcată...

- Dragostea mea, reverendul va pecetlui unirea noastră şi ceilalţi vor fi martorii. Ai preferat perlelor şi diamantelor un

buchet de trandafiri. Te aşteaptă, dragostea mea, acum te aşteaptă şi reverendul.

- Si întoarcerea noastră în Anglia? îl întrebă Eugenia, după o clipă de gândire.

- Anulată, prin grija mea!

Ne vom prelungi sejurul aici şi te voi duce să vizitezi Pădurea Neagră.

- N-am nimic de îmbrăcat...

- Vom cumpăra tot ce îţi va plăcea.

O clipă, tânăra femeie încercă să-şi imagineze această remarcă pe buzele lui... Humphrey. Scutură din cap râzând.

- Oh da, vom fi fericiţi! afirmă.

- Mi se pare că am uitat o altă întrebare esenţială. Vrei să fii soţia mea, Eugenia?

- Da, Gerard! Din toată inima!

Sfârşit